

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

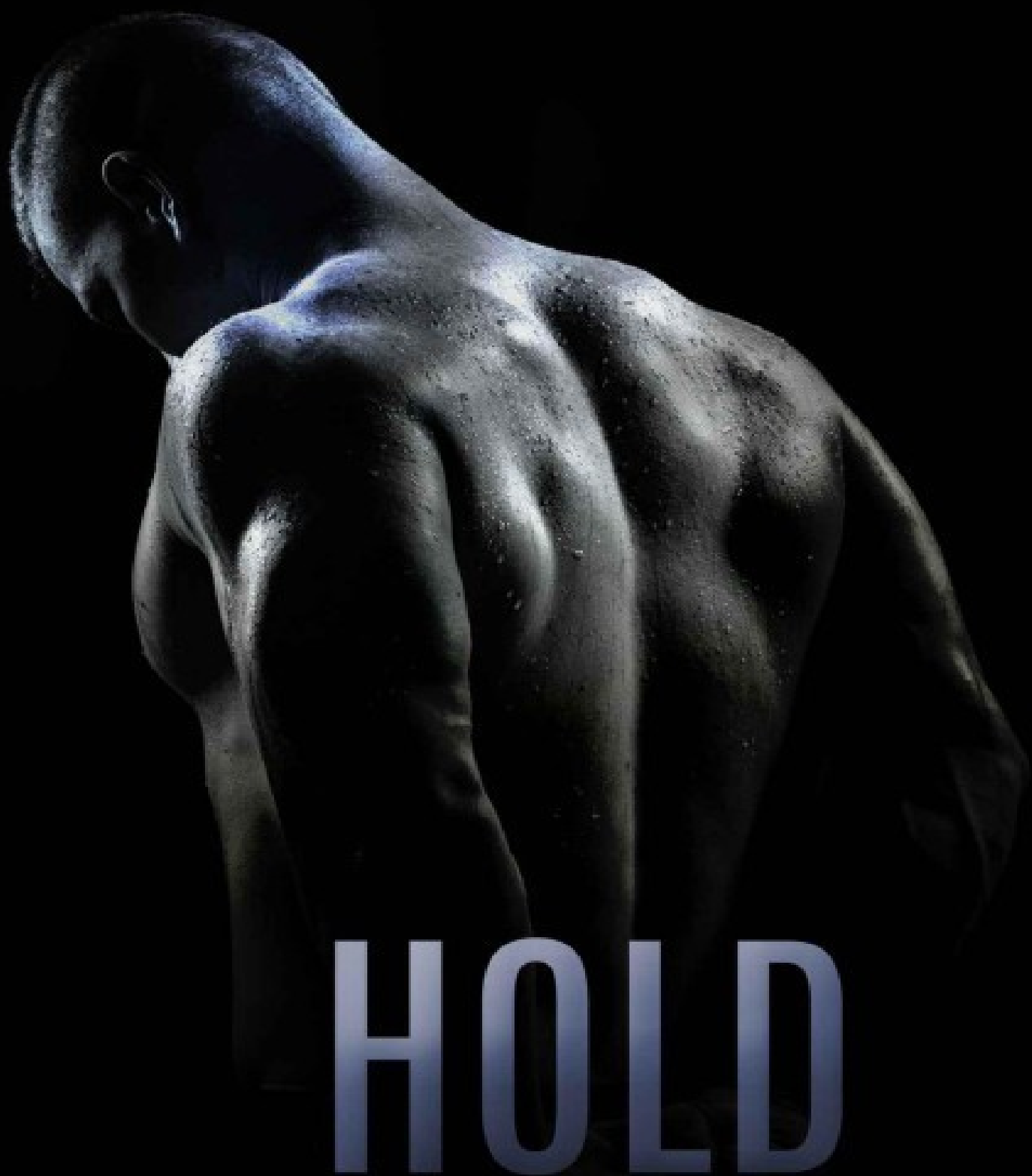
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CLAIRE KENT

Find the strongest man there...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Claire

Kent'i tutun

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu kitap ilk olarak Ellora's Cave tarafından aynı isimle ve Zannie Adams mahlasıyla yayımlanmıştır. Telif hakkı © 2007. O zamandan beri genişletilmiş, gözden geçirilmiş ve yeniden düzenlenmiştir.

İkinci baskı için içerik düzenlemesi: Kristin Anders, [The Romantic Editor](#)

İkinci baskı için redaksiyon: Vanessa Bridges, [PREMA Romance](#)

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Bir İki](#)

[Üç Dört](#)

[Beş](#)

[Sonsöz](#)

[Complicated'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Bir

Oradaki en güçlü adamı bul. Korunma karşılığında kendini ona ver. Hayatta kalmanın tek yolu bu.

Sözler Riana'nın kafasında çınlamaya devam etti. Onların bir nezaket olarak tasarlandığını biliyordu ve içten içe doğru olduklarını biliyordu. Ama yine de çılgılık atmak istemesine neden oldular.

Genus 6 bir hapishane gezegeniydi.

Burası bir ceza kolonisi değildi. Koalisyon uzun zaman önce, çok sayıda sürgün kaçmayı ve uygar gezegenlere geri dönmeyi başardığında - bazen Dünya'ya kadar bile- bunlardan vazgeçmişti. Bu yüzden Koalisyon koloniler yerine, başka türlü yaşanamayacak gezegenleri ilkel ve kaçınılmaz hapishaneler olarak tahsis etmişti. Genus 6'nın yüzeyi insan yaşamı için zehirli olan uçucu bir okyanusla kaplıydı. Hapishane ambarları bu okyanusun altına inşa edilmişti. Bir mahkum yapısal bariyerleri ve gardiyanları aşmayı başarsa bile, okyanustan sağ çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

Riana'ya göre Genus 6 cehennemdi.

Şu anda Koalisyon'da çok sayıda hapishane gezegeni vardı ve Riana onlara hiç ikinci bir düşünce vermemişti. Herkes gibi o da haksız yere hapsedilen ve hayvanlar gibi kalıcı olarak kafese kapatılan insanlar hakkında korku hikayeleri duymuştu. Bunun gibi hikayeler olağandışı değildi. Tüm büyük gezegenlerin temsilcilerinden oluşan ve uygar uzayın yönetim organı olan Koalisyon Konseyi, otoritesini adil ya da aydınlanmış bir şekilde kullanmasıyla tanınmıyordu.

Ama bu Riana'nın zamanını ya da öfkesini boşa harcadığı bir şey değildi.

Hayat bazen berbattı. Koalisyon çoğu zaman berbattı. Ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Bu yüzden kendi işine baktı ve keşif gezilerini Koalisyon radarının altında gerçekleştirdi. Arkeologlara şu anda pek değer verilmiyordu, çünkü otorite sahiplerine ne güç ne de para sağlıyorlardı. Yine de genellikle görmezden gelinirlerdi.

Riana'nın her zaman tercih ettiği yol buydu.

Bir Dünya üniversitesinde çalışıyordu ama yaklaşık dört yıldır kampüse gitmemişti. Tüm zamanını kazılarında geçiriyordu - genellikle medeniyetin yüzyıllar önce yok olduğu belirsiz, yaşlanan gezegenlerde. Çocukken yetim kalmış ve on yıl önce ölen büyükannesi tarafından büyütülmüştü. Hiçbir zaman fazla arkadaşı olmamıştı. Arkadaşlık için ihtiyacı olan tek şey profesyonel meslektaşlarıydı.

Çoğunlukla, sadece işini yapmak için yalnız bırakılmak istiyordu.

Diplomasını aldığından beri geçen sekiz yıl boyunca da öyleydi. Ta ki kazmak için yanlış yeri seçene kadar.

Tüm arkeolojik kazıların proje öncesinde Koalisyon tarafından onaylanması gerekiyordu. Riana gerekli tüm bürokratik işlemlerden geçmiş ve Karna İmparatorluk Sarayı'ndaki çalışmaları için izin almıştı. Ve eğer bu iznin Saray'ı çevreleyen araziye de kapsadığını düşündüyse, bu onun hatasıydı.

Hayatının geri kalanında bedelini ödeyeceği bir hata. Çok uzun sürmeyebilecek bir hayat.

Koalisyon'da hafif cezalar yoktu. İzinsiz girmekten cinayete kadar tüm resmi suçlara aynı muamele yapılırdı. Eğer bir suç Koalisyon otoritesine ya da kaynaklarına tehdit oluşturmuyorsa, genellikle görmezden gelinirdi. Bu yüzden Riana, Karna'nın başka bir yerinde bir tür gizli Koalisyon karargahı olması gerektiğini varsaydı ya da kuralları çiğnemesi ve araziye izinsiz girmesi asla kovuşturulmayacaktı.

Yine de dava açıldı ve kısa sürede mahkum edildi.

Daha sonra Karna'ya en yakın hapishane gezegeni olan Genus 6'da hapis cezasına çarptırıldı.

Koalisyon için hapis cezalarına ilişkin herhangi bir süre belirtilmemiştir. İçeri girenler bir daha çıkamadı.

Onunla birlikte bir mahkum daha Genus 6'ya nakledilmişti - seyrelmiş saçları ve mide bulandırıcı bakışları olan orta yaşlı bir adam. Genus 6'ya inmenin başka bir yolu olmadığı için nakil aracı suya indi. Uzay aracı aynı zamanda bir dalgıç olarak da tasarlanmış olmalıydı, çünkü daha sonra okyanusun altındaki hapishane yapısına daldı.

Yanaştıktan sonra, o ve diğer mahkûm ana muhafız odasına götürüldü. Oda kirliydi ve ağır bir bayat kokusu vardı.

ter ve hafif idrar kokuyordu. Evrak işleri halledilirken mekanik kelepçelerle zincirlenmişlerdi ve Riana pis kokudan ve mahkum arkadaşının nihayet ana hapishane ambarına atıldıklarında onu nasıl götürmeyi planladığına dair mırıldandığı müstehcen önerilerden iğrenerek ürperdi.

Son iki gündür şoktaydı - kaderinin ne olacağını öğrendiğinden beri. Bu şok bir nimetti, çünkü burada başına gelecekleri tam olarak idrak etmesini engellemişti.

Odada yaklaşık bir düzine gardiyan vardı, ancak Riana'nın dikkatini sorumlu olduğu anlaşılan adam çekti. Kendisini nakil görevlilerine Davis olarak tanıttı ve Riana ile diğer tutukluya üstünkörü bir inceleme yaptı.

Davis kırk yaşlarında olmalıydı, hafif kırışmış siyah saçları, güçlü yüz hatları ve keskin yeşil gözleri vardı. Diğer muhafızlar gibi kaba saba biri değildi ama yüz ifadesinde hiç yumuşaklık yoktu.

Riana'yı neredeyse hiç fark etmemiş gibi görünüyordu, ancak diğer muhafızlardan bazıları Riana'ya bakıyor ya da vücudu hakkında kaba yorumlar yapıyordu.

Güzellik kraliçesi ya da seks sembolü falan değildi. Oldukça iyi bir vücudu, koyu kıvrık saçları ve mavi-gri gözleri vardı. Hiçbir özelliği olağanüstü değildi ama bunun çok nadir olduğu bir ortamda temelde çekici bir kadındı.

Riana hayatında hiç bu kadar nesneleştirilmiş hissetmemişti ve anlayışsızlığın şokuyla geri çekilen dehşet, karnında şekillenmeye başlamıştı.

Bu gerçektir. O gerçekten bir mahkûmdur ve birkaç yüz kaba, vahşi suçluyla birlikte bir hapishane ambarına atılmak üzereydi. Merhamet ve koruma olmadan.

Geceyi atlatabilirse şanslı sayılırdı.

Gardiyanlardan biri Riana'ya saldırgan bir şekilde bakarak, "Belki de onu hayvanlara teslim etmeden önce bir test sürüşü yapmalıyız" dedi.

Davis bir adım attı ve onun çenesine ters bir yumruk indirdi; bu hareket, mükemmel mülayimliği nedeniyle daha etkiliydi. "Görevini kaybetmenin yolu budur. Mahkumların Ambar'da yaptıklarından sorumlu değiliz ama dışarıda olanlardan sorumluyuz."

Bu sözler, ambarın içine atılmak üzere olan Riana'yı pek rahatlatmadı.

"Merak etme," dedi pespaye mahkûm arkadaşı. "Test sürüşünü kendim halledeceğim."

Riana'nın hayal kırıklığına uğramasına rağmen Davis adiye vurmadı. Bunun yerine, onu sakince küçük bir zırhlı araç gibi görünen şeye doğru itti.

İşte o zaman eğilip kızın kulağına her şeyi değiştirecek sözleri mırıldandı. "Oradaki en güçlü adamı bul," dedi Davis. "Korunma karşılığında kendini ona ver. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

Tavsiye mantıklıydı. Kendini asla koruyamazdı. Hele böyle bir yerde. Eğer ona koruma sağlayacak kadar güçlü birinden koruma istemezse, kelimenin tam anlamıyla paramparça olacaktı.

Ama alternatif de aynı derecede cazip değildi. Kendini mahkûmlardan birine vermek -bir tür gönüllü seks kölesi olmak- ölümden daha kötü olabilirmiş gibi geliyordu.

Bu ikilem üzerinde uzun süre düşünecek zamanı olmadı. Pislik de araca bindirildikten sonra kapı kapatıldı ve Davis kumandanın başına oturdu.

Araç kavernöz bir odaya indirildi. Ambar.

Yere iner inmez Riana aracın neden bu kadar ağır silahlarla donatılmış olduğunu anladı. Tek bir muhafız bile ciddi bir savunma olmadan Ambara girmeye cesaret edemezdi.

Bunun gibi hapishanelerde ayrı ayrı tahsis edilmiş hücreler yoktu ve cinsiyet ayrımı da yapılmıyordu. Her şey serbestti. Kitlesel kaos. Bir şiddet ve ilkel güç kabusu. Hayatta kalmak fiziksel cesarete ve stratejik ittifaklara dayanıyordu. Zayıflar ve koruması olmayanlar aklıktan ölüyor ya da öldürülüyor, saldırıya uğruyor ya da tecavüze uğruyordu.

Bu çok kolaylıkla o olabilir.

"Davis, "Sizi dışarı çıkarmadan önce Hold'un etrafını gezdireceğim, böylece düzeni görebilirsiniz," diye açıkladı.

Riana yine bunun gereksiz bir nezaket olduğunu fark etti - yeni mahkumlara ilk varışla başa çıkmak zorunda kalmadan önce her şeyi incelemeleri için zaman vermek.

Gözleri Ambar'ın loş ışığına alışır alışmaz, Riana yapının bir zamanlar daha geleneksel bir hapisane gibi kurulduğunu görebiliyordu. Her iki tarafta da duvarları kaplayan hücre sıraları vardı, üç katlıydılar. Ama çok azında kapı ya da parmaklık vardı, bu yüzden ne birini içeride tutabiliyor ne de diğerlerini dışarıda tutabiliyorlardı.

Açık hücrelerden birine bakan Riana, dizlerinin üzerinde, ağzında başka bir adamın siki olan çıplak bir adam gördü.

Boğazında safranın yükseldiğini hissederek hemen başka tarafa baktı. Burada ona ne olacaktı?

"Yemek günde iki kez geliyor," diye açıkladı Davis ilgisizce. "Şuradaki oluktan aşağıya aktarılıyor." Arka duvarın ortasını işaret etti. "Belli ki her yere eşit miktarda gitmiyor."

Riana'nın bu konuda hiç şüphesi yoktu. Bireysel olarak paylaştırılmayacaktı, bu yüzden en güçlüler istediklerini alacaklardı - geri kalanları kalanlarla idare etmek için bırakacaklardı.

Davis diğerlerinden iki kat daha büyük bir hücrenin önünde durdu. Riana içeri baktığında bunun sebebinin iki hücre arasındaki duvarın yıkılarak büyük bir hücre haline getirilmesi olduğunu fark etti.

"Bu Thorn. Dikkat edilmesi gereken biri." Davis arkasına dönüp Riana'ya anlamlı bir bakış attı.

Riana daha yakından baktı ve bir yatağa uzanmış yakışıklı sarışın bir adam gördü. Pantolon ve tişört giymişti ve biriyle konuşuyor gibi görünüyordu. Geniş hücrede üç kadın olduğunu fark etti -hepsi de soyunmuş haldeydi- ve Riana Davis'in ona neden öyle baktığını anladı.

Bu Hold'un alfa erkeği olmalı. Zaten koruması altında üç kadın vardı. Riana için de bariz bir seçim olacaktır.

Kadınları çok iyi göremiyordu. Ona en yakın olan yırtık pırtık, açık bir elbise giyiyordu. Muhtemelen bir zamanlar çekiciydi ama şimdi kirli, erken yaşlanmış ve tükenmiş görünüyordu.

Riana başka bir mide bulantısı dalgası yaşadı ve yükselen paniğiyle savaşımaya çalıştı.

Davis sağ tarafı işaret ederek, "Tuvaletler," dedi. Kapısı olmayan bir kapı, ana tuvalet olması gereken yere açılıyordu.

Riana, hemen önünde iki kişi tarafından dövülen bir adam gördüğünde nefesi kesildi.

Yine de şaşırmak için bir neden yoktu. Bir hapishane gezegeninde olan buydu.

Davis kavgayı fark etmemiş gibi göründü ve aracı Holding'in çevresinde dolaştırmaya devam etti.

Riana belirli bir hücrenin kendi kendine kapandığını fark ettiğinde karşı tarafın sonuna yaklaşıyorlardı.

Diğerleriyle aynı büyüklükteydi, tek farkı bunun metal parmaklıkları sağlamdı ve işlevsel bir kapısı vardı. Parmaklıkların arasından baktığında, içeride tek kollu sınav çeken iri bir adam fark etti.

Zeytin rengi bir teni vardı ve koyu renk saçları kafa derisine yakın bir şekilde tıraş edilmişti. Gerçekten iriydi -uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı kolları ve bacakları vardı- ve üzerinde yıpranmış, kolsuz bir tişört vardı.

Onunla ilgili bir şey Riana'yı büyüledi ve Davis "iyi" davranışlar için bir ödül sistemi hakkında bir şeyler açıklarken bakakaldı.

Adam sınav çekmeyi bitirdi ve ayağa kalktı, parmaklıkların yanına gelerek araca baktı. Yüzü klasik anlamda yakışıklı değildi ama geniş alnı, yüksek elmacık kemikleri ve kare çenesi hem güçlü hem de çekici görünüyordu.

"Kim o?" Riana sordu.

Davis adama şöyle bir baktı. "Adını asla vermez. Bir yıldır burada. Yalnız bir adam. Kendi halinde biri."

Riana daha yakından baktı ve adamın kendisini hücrene kilitleyebildiğini fark etti - ki bu böyle bir yerde gerçek bir ayrıcalık olmalıydı. Ayrıca hücrenin arka tarafında bir kapı olduğunu fark etti ve içeride ilkel bir tuvalete benzeyen bir şeyin kenarını gördü.

Bu adam tüm ambarda özel tuvaleti olan tek hücreye sahipti. Bu gerçek Riana'ya bilmesi gereken bir şey söyledi.

"İşte bu kadar," dedi Davis, aracı geldikleri yere geri döndürerek. "İnme zamanı."

Bu da artık ambara atılacaklarını söylemenin kibar bir yoluydu.

Zihni aniden çılgınca bir bulanıklığa dönüştü. Riana zorlukla nefes alabiliyordu, aracın arka kapısı açılıp onu ve pisliği sert, soğuk zemine bırakırken farklı hareketleri takip etmek çok daha azdı.

Kapı hemen arkalarından kapandı ve Davis onları uzaktan serbest bırakırken kelepçeleri yere çarptı.

Riana ellerini silkeleyerek kan dolaşımını yeniden sağladı. Prangalarından kurtuldu.

Ama şimdi hayatında hiç olmadığı kadar tehlikedeydi.

Daireler çizen araç herkesin dikkatini çekmişti ve daha şimdiden diğer mahkûmlar -çoğu sert bakışlı ve kirli, insandan çok hayvana benzeyen- yaklaşmaya başlamıştı.

Yaklaşan tehlikeye ve artan dehşetine o kadar odaklanmıştı ki, kendisiyle birlikte bırakılan adi herifi fark edemedi.

Kadının göğsüne doğru hızlıca bir hamle yaptı -belki de daha güçlü rakipler yaklaşımadan önce yapabiliyorken ellemenin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Riana içgüdüsel olarak tepki verdi. Yana doğru sert bir tekme attı ve tam kasıklarına isabet ettirdi. Fiziksel olarak çaresiz değildi. İş fiziksel emek gerektiriyordu ve vücudu her zaman iyi durumdaydı; uzun, ince ve formdaydı. Ayrıca, Koalisyon uzayının eteklerinde tek başına seyahat eden her bağımsız kadın gibi birkaç temel kendini savunma hareketi biliyordu.

Boğuk bir hırıltıyla iki büklüm oldu. Bir tekme daha savurdu, bu seferki adamın yüzüne geliyordu, çünkü adam eğildiği için kolayca ulaşılabilirdi.

Ayağı adamın ağzına ve çenesine çarparak onu geriye doğru savurdu. Acı dolu bir uluma sesi çıkardı.

Birkaç dişini kırmış olmayı diledi ama tekmesi bunun için yeterince güçlü değildi.

Mahkûm arkadaşına karşı kazandığı kolay zafer, Ambar'da bir tepki mırıltısına neden oldu. Bazı alaycı kahkahalar da vardı - umarım pespayeye yönelikti - ve birkaç takdir edici ıslık.

Aptal değildi. Bunu tek başına atlatamazdı. Dövdüğü adam cılız bir korkaktı. Etrafında dolaşan adamların en az yarısına karşı hiç şansı yoktu.

"Bir amcık," diye seslendi genizden gelen bir ses. "Yeni bir tane almamızın zamanı gelmişti." Riana hasta olmamak için kendini zor tuttu.

Davis'in sözlerini hatırladı.

Buradaki en güçlü adamı bul. En güçlü adamı bulması gerekiyordu. Burada.

Belirgin bir şekilde gördüğü ilk adam korkutucuydu. En az bir karış daha uzun.

Kendisinden daha iri yapılıydı, boğa gibi iri bir göğsü ve rahatsız edici derecede etli kolları vardı. Sırtında uzun, koyu renk bir örgü vardı ve çıplak göğsü dövmelemlerle kaplıydı.

Ona yaklaştı ve çıplakmış gibi hissetmesine neden olan nesneleştirici bir bakışla onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Thorn onu isteyecek," dedi biri kenardan.

Adam, Thorn'un kız üzerinde kendisinden daha fazla hakkı olduğunu iddia edenlere meydan okurcasına başını alaycı bir ifadeyle çevirdi.

"Ağzınla aran nasıl?" diye sordu. Acımasız bakışlarıyla onu sıkıştırmak için geri döndü.

Riana sertçe yutkundu. Ağzı o kadar kuruydu ki konuşamıyordu ve kalbi göğsünde o kadar acı verici bir şekilde çarpıyordu ki patlayabileceğini düşündü.

Bu adam onu canlı canlı yiyecekti.

Bu yerde mucizevi bir kurtarma yoktu. Herhangi bir düzeni sağlayacak bir otorite de yoktu. Hayatta kalmak için tek şansı herkesten daha zeki olmaktı.

Ve tam olarak doğru adamla müttefik olmak için.

Görünüşe göre o adam, bu ilkel topluluktaki konumunu gösteren kendinden emin bir otoriteyle kasıla kasıla yaklaşıyordu.

Thorn'un kıyafetleri diğerlerinininkinden daha iyi durumdaydı. Ayrıca iyi beslenmiş ve dinlenmiş görünüyordu, ki bulunduğu yerden görebildiği insanların en az yarısında durum böyle değildi. Bir tür maiyeti vardı - korumalar gibi davranan bazı adamlar ve Riana'nın daha önce fark ettiği kadınlar.

Riana onun tipiyle daha önce tanışmıştı. Kibirli, hak sahibi, kendi fiziksel hünerlerine güvenen. Koalisyon alanındaki her gemide, barda ve spor salonunda bulabileceğiniz türden yüzeysel bir alfa erkeği.

"Onun için bir oyun mu oynayacaktın Asp?" Thorn testosteron dolu bir tavırla diğer adama dönerek sordu.

Sessiz bir savaştı, sözsüz bir güç ve gözdağı düellosuydu.

Riana nefes almadan Asp'in geri adım atıp atmayacağını ya da onun için gerçekten kavga edip etmeyeceklerini merak ederek baktı.

Romantik bir fantezi değildi. Daha çok dehşet verici bir korku gibiydi. Bu iki adam da onu tamamen tüketene kadar kullanacaklardı.

Thorn, Asp'in görüldüğü kadar doğuştan acımasız olmayabilirdi ama Thorn tamamen bencildi - bunu ilk bakışta anlayabiliyordu - ve diğer insanlara insan gibi davranarak buranın alfa erkeği olmamıştı.

Asp sonunda geri çekildi ve tiksintiyle uzaklaşırken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

Riana pek rahatlamamıştı. En azından bir kavga kaçınılmaz olanı geciktirebilirdi.

Ama kaçınılmaz olan hızla yaklaşıyordu. Thorn ona bir adım daha yaklaştı ve gözleri omuzlarına kadar uzanan buklelerinden mantıklı ayakkabılarına kadar vücudunda gezindi.

"Sen bir fahişe misin?" diye sordu kibarca.

"Hayır." Soru karşısında o kadar şaşırmıştı ki, ağzındaki ekşimiş dokunun üzerinde konuşmayı başardı.

"Güzel. Fahişelerle işim olmaz, gerçi burada genelde sadece onlar oluyor. İyi bir vücudun var, bir kadında aradığım diğer şey de bu. İki seçenek var." "Benim kadını ol. Sana söylediklerimi yap. Seni güvende tutacağım. Ya da reddedersen, seni diğerlerine teslim ederim."

"Geri kalanları" işaret etti. Riana'nın zihni farklı yüzleri göremeyecek kadar bulanıktı ama mahkûmların geri kalanı aç bir kurt sürüsü gibi arka planda gizleniyor gibiydi.

"Sıkılana kadar seni sırayla kullanacaklar. Geceyi çıkaramazsın."

Riana onun son sözlerinin abartı olmadığını biliyordu. Daha düşük bir alfa erkeğinin onu kendi olarak almaya çalışması mümkündü, ancak muhtemelen onu diğerlerinden uzun süre koruyacak kadar güçlü olmayacaktı.

"Kararın nedir?" Thorn onun tereddütleri karşısında biraz sinirlenmiş görünerek sordu.

İşte o an gelmişti. Kaderini belirleyecek olan an.

Sağduyu, sosyal baskı ve neredeyse tüm kanıtlar ona Thorn'un teklifini kabul etmesini söylüyordu.

Onu becermesine izin ver. Onu hayatta tutmasına izin ver.

Riana hapishanenin etrafına bir kez daha baktı ve gözleri Davis'in adını bilmediği yalnız adamın parmaklıklılı hüccresine takıldı. Aklının bir köşesinde, bir dakika önce pisliği ortaya döktüğünde onun izlemek için yanına geldiğini fark etmişti.

Şimdi sessizce ayakta duruyor, bir elini gevşekçe bir çubuğun üzerine koyuyordu.

Gözleri birkaç saniyeliğine onunkilerle buluştu ve orada, burada başka kimsede görmediği bir şey gördü.

Bu nezaket, acıma, merhamet ya da yumuşak bir şey değildi.

Gördüğü şeyin adını tam olarak koyamıyordu ama ona bağımsızlığı hatırlatıyordu.

Thorn'a geri döndü.

Sanki cevabının ne olacağından hiç şüphesi yokmuş gibi yakışıklı yüzünde memnun bir hak ediş sırtışıyla bekliyordu.

Bu işe yaradı. Mantiğini yok saydı ve içgüdüsünü takip etti.

Topuğunun üzerinde döndü ve tekrar tekme attı, bu sefer darbeyi tam Thorn'un sert, düz karnına indirdi.

Homurdandı ve gerçekten acıdan çok şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı.

İyi bir tekme idi ama fiziksel olarak onu alt etmesine imkân yoktu.

"Seni ya da onları istemiyorum," dedi Riana yüksek sesle, hücreesindeki yalnız adama bakmak için başını çevirdi ve ona sadece cevap vermesini umabileceği anlamlı bir bakış attı.

Thorn'un yüzünü bir öfke dalgası kapladı ve diğer mahkûmlar hafifçe kıs kıs gülmeye başlayınca daha da yoğunlaştı.

Thorn sinsi bir hayvan gibi ona doğru ilerledi. "Üçüncü alternatifi uygulayacağız," diye homurdandı. "Önce seni alacağım ve sonra geriye kalanları diğerlerine atacağım."

Bu boş bir tehdit değildi. Riana onun üzerinde hareket edeceğini biliyordu. Dövülecek ve tecavüze uğrayacaktı ve sonra bunu ona tekrar tekrar yapacak olan başkalarına verilecekti.

Yalnız adama baktı ve onun sırtını döndüğünü görünce mutlak bir umutsuzluk dalgası hissetti. Ona. Hapishanenin geri kalanına.

Yine de cevap vermeyecekti.

Bu da onun için kesinlikle hiç umut olmadığı anlamına geliyordu.

Riana boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkunabildiği kadar havayı içine çekti ve sahip olduğu son cesaret kırıntısıyla Thorn'la yüzleşmek için döndü.

Görünüşe göre yanlış adam üzerine kumar oynamıştı. Aptalca.

Düşüncesizce.

Ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşecekti.

Thorn, kızın saçlarını tuttu, atkuyruğu yapmıştı. Sarsılarak uzaklaştı ama yeterince hızlı değildi.

Bir avuç saçını kaptı ve onu kendisine yaklaştırmak için kullandı, kafa derisindeki çekim o kadar acımasızdı ki ağlamak istedi.

Ağlamadı. Onun yerine körü körüne karşılık verdi ve adamın kasıklarına diz çökmek için elinden geleni yaptı. Adamın oflayıp puflamasına neden olan bir darbe indirdi, ama bu onun tutuşunu gevşetmesine neden olacak kadar etkili değildi.

Tırnakları adamın göğsünü tırmalıyor, canını acıtacak kadar derine inmeye çalışıyordu. Çabaları boşunaydı, tıpkı öyle olacağını bildiği gibi.

Sırtını göğsüne dayayana kadar onu döndürdü ve güçlü bir kolu onu belinden hapsetti.

Sonra bir şey oldu. Birden serbest kaldı, şok, acı ve rahatlama dolu bir iniltiyle sendeleyerek uzaklaştı.

Arkasını döndüğünde yalnız adamın, az önce yan tarafına yumruk atmış olması gereken, soluk soluğa kalmış Thorn'un önünde durduğunu gördü.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı Thorn, şaşkınlıkla diğer adama bakarken. "O küçük sürtüğü gerçekten sahiplenmek mi istiyorsun?"

Yalnız adam hiçbir şey söylemedi. İfadesi soğukkanlı, kıpırtısızdı ve gözleri Thorn'unkilerden hiç ayrılmıyordu.

Thorn ona yumruk salladığında, adam yumruğu yakaladı ve Thorn'un kolunu sırtının etrafında döndürmeye başladı. Thorn zayıf biri değildi, bu yüzden hareketindeki fiziksel güç etkileyici olduğu kadar şok ediciydi de.

Thorn geri çekilmeyi başardı ve diğer adamın karnına bir yumruk indirdi. Yere düştü ama belirgin bir etkisi olmadı. Diğer adam gelmeye devam etti, Thorn'a hem koluyla hem de bacağıyla saldırdı ve Thorn'u iki büklüm ve soluk soluğa bıraktı.

Kimse müdahale etmedi. Suçlular arasında bir tür arkaik onur kuralı olmalı.

Tüm Holdekiler sahneye şaşkınlıkla tepki veriyordu ama Riana gözlerini kavga eden iki adamdan ayıramıyordu.

Hâlâ dehşete kapılıyordu ama şimdi farklı bir nedenden ötürü. Bu dövüşü hangi adamın kazanacağını biliyordu.

Sadece daha sonra, kendini ona vermek zorunda kaldığında olacıklardan korkuyordu.

Yalnız adam tekrar savurdu ve bu sefer ıskalayınca Thorn sonunda iyi bir hamle yapmayı başardı. Diğer adamın yüzüne bir darbe indirdi ve yumruğu çenesinin yan tarafından sıyrılarak ardında kan bıraktı.

Bundan sonrası, farklı hareketleri saptamanın imkânsız olduğu umutsuz, ilkel bir güreş müsabakasıydı. İki adam çok iyi eşleşmişti, yalnız olan son darbeyi indirmeden önce birkaç dakika boyunca uzuvların karmaşası içinde boğuşular.

Thorn kanlar içinde ve soluk soluğa yerde yatıyordu. Yalnız adam ayağa kalktı -kendisi de pek iyi durumda değildi- ama Riana'ya doğru yürürken her zamanki gibi metanetli ve sessizdi.

Gözleri buluştu ve onun karanlık yüzünde mavinin şaşırtıcı bir tonu olduğunu fark etti. Yutkundu ve bir şeyler söylemeye çalıştı ama aklına söyleyecek bir şey gelmedi.

Diğer suçlular kenara çekildi, az önce alfalarını yenen adamdan açıkça korkmuşlardı.

Bu bir riskti ama Riana bunu yapabileceğini düşünmüştü. En büyük hücreye sahip değildi ama parmaklıkları ve özel tuvaleti olan en iyi hücreye sahipti. Bunu kazanmak için diğerlerini başarıyla yenmesi gerekecekti. Hapishaneyi oluşturan çarpık topluluğun içine karışmamış olması, bu durumla mücadele edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Onun nazik, kibar ya da sevgi dolu olacağına dair hiçbir umudu yoktu. Ama ona bakmak, burada gördüğü diğer herkese bakmak gibi onu rahatsız etmiyordu.

Eğer biriyle yatacaksa, bu o olacaktı.

Onunla yüzleşirken tek kelime etmedi ve bir dakika sonra gömleğinin arkasını eline aldı ve onu hücreesine doğru itmek için kullandı. Sessiz anlaşmayı en az onun kadar anlamıştı.

Onunla kendi isteğiyle yürüyordu - gerçi bu konuda fazla seçeneği olmadığı açıktı. Onu hücreesine ittiğinde ve ardından içeri girdiğinde rahat olduğundan biraz daha sertti.

Parmaklıklı kapıyı arkalarından kilitledi. Kilidin tıkırtısı hem dehşet verici hem de rahatlatıcıydı.

Şimdi bu hücrede isimsiz bir suçluyla kilitliydi. Ama en azından diğerleri dışarıda kalmıştı.

Hücre çok büyük değildi. Duvara iliştirilmiş ince şilteli bir yatak, yine duvara iliştirilmiş tek çekmeceli metal bir masa ve bir köşede yırtık pırtık bir çarşafı örtülü hantal bir nesne için yeterince yer vardı. Ayrıca karşı köşede, bu cehennem çukurunda nadir görülen bir lüks olan, çalışır durumda suyu varmış gibi görünen eski, hırpalanmış bir lavabo vardı.

Riana zeminin ortasında durdu ve bekledi, içinde bir şey titriyordu.

Adam tuvaletin bulunduğu küçük köşeyi işaret etti. "Tuvaleti kullanabilirsin.

o."

Sesi sert ve hırçındı, bakışları ise tamamen boştu.

Banyoya doğru topallayarak ilerliyordu.

Thorn. "Teşekkürler." Ciddiydi. Teklif ne kadar ani olursa olsun, bu bir

cömert bir jest. Her an tehdit altında olacağı ortak banyonun dehşetiyle yüzleşmek zorunda kalacağı düşüncesiyle ürperdi.

Banyoya girdiğinde, bir kapı olmadığının acımasızca farkındaydı. Bu yüzden adamın ayakta durup onu izlemediği için minnettardı - ki bu konuda ısrar edebilirdi.

Bunun yerine adam uzaklaştı ve kız onun suyu açtığını duydu. Lavabo.

Tuvalet, su tesisatıyla çalışan arkaik bir tuvaletti ama Riana Sifonu çekerken pek şikâyet etmedi. Dışarı çıktığında adamın eğilip yüzüne su sıçrattığını gördü.

Birkaç havlusu bile vardı. Onları nasıl ele geçirdiğini merak etti.

"Yüzün iyi mi?" diye sordu zayıf bir sesle, adamın kanı sildiğini fark edince.

"Tamam."

Pek konuşkan biri olmadığı kesin.

"Ben Riana." Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dizleri titriyordu, bu yüzden yatağın kenarına tünemek için eğildi.

"Tamam."

Gözlerini kırıştırdı. Ona adını bile söylemeyecek miydi?

"Teşekkürler," diye başladı, sinirlerine rağmen net konuşmaya çalışarak, "Yardımanız için. Yani, şey için..."

Arkasını döndü ve ona baktı.

Adam saf fizikselliğe sahipti. Sık tıraş edilmiş koyu renk saçları kafatasının yontulmuş kıvrımlarını vurguluyordu. Zeytin rengi teni -burada tenini bronzlaştıracak güneş olmadığı için doğal olmalı- terden bir parıltıyla kaplıydı. Üzerinde büyükannesinin "eş kazağı" dediği türden kolsuz bir tişört vardı ve bu tişört etkileyici omuzlarını ve kollarının dalgalanan kaslarını ortaya çıkarıyordu. İyi yıpranmış pantolonu zayıf kalçalarının üzerinde düşük duruyordu. İri yapısı da doğaldı ve -belli ki çok formda olmasına rağmen- Asp gibi sahte ya da abartılı görünmüyordu.

Yüz hatları çok keskin ve ifadesi geleneksel olarak yakışıklı olarak etiketlenemeyecek kadar vurdumduymazdı. Ama güç ve erkeksilik ondan dalga dalga yayılıyordu.

"Sana kalbimdeki iyilikten dolayı mı yardım ettiğimi sanıyorsun?"

Bu, onun söylediğini duyduğu en uzun cümleydi ve kalbinin boğazına fırlamasına neden oldu. "Hayır, ama yine de minnettarım."

"Minnettarlık yok. Karşılığında bir şey alıyorum." Mavi gözleri onu kazığa oturtacak gibiydi. "Öyle değil mi?"

Yutkundu. "Doğru."

Bir an bile onun kendisine cömertçe izin vereceğini ummamıştı. Elbette onu becermek zorunda kalacaktı.

Yatağın yanında, kadının oturduğu yerin tam önünde durana kadar üç adım attı. "Gömleğini çıkar."

Riana nefesini tuttu ve gözlerini hücrenin parmaklıklarına dikti. Diğer mahkumlar hala dışarıda dolaşıyor, bazıları içerideki ikisine pervasızca bakıyordu.

Adam onun bakışını takip etti. "Burada mahremiyet yok. Buna alışacaksın."

Adam başka bir şey söylemeyince, bu utançla başa çıkmak zorunda kalacağını anladı. Titreyen parmaklarıyla gömleğinin önündeki düğmeleri çözmeye başladı.

Adam onu izledi. Yüzü değişmemişti ama göz göze gelmeye cesaret ettiğinde bakışlarında neredeyse açlık hissi uyandıran bir şey gördüğünü düşündü.

Gömleğinin düğmelerini çözdükten sonra yavaşça omuzlarının üzerinden çıkardı ve sadece esnek kaşkolı kaldı.

"Bu da öyle," dedi adam, sesi öncekinden daha alçak ve kalındı.

En iyisi bu işi bitirmektir. Riana yatağın üzerinde döndü, böylece göğüslerini yoldan geçen herhangi bir gözetmene göstermeyecekti ve kaşkorsesini başının üzerinden çıkardı.

Çıplak göğüsleri bu hareketten dolayı hafifçe sallanıyordu. Olağanüstü şehvetli bir vücudu yoktu. Uzuvarları uzun ve zayıftı ve her zaman oldukça atletik olmuştu. Ama göğüsleri sıkı ve yuvarlaktı, bu yüzden hayal kırıklığına uğramayacağını umuyordu.

Onun kendisiyle uğraşmamaya karar vermesinden en az kendisini becermesinden korktuğu kadar korkuyordu.

Yüzünden bir şey okumak neredeyse imkânsız olsa da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Eğildi ve onu yatağa sırt üstü yatırdı. Elini uzatıp göğüslerini avuçladı, okşamaktan çok onları hissetti. Bakışları onun yarı çıplak halini yuttu.

Hücrenin dışından gelen kaba kahkahaları duymamaya çalıştı. En azından vücudu artık çıplaklığını dışarıdakilerden büyük ölçüde koruyordu.

Elleri büyük ve nasırlıydı ve teninde sert bir his uyandırıyor. Meme uçları serin havadan ve adamın dokunuşundan diken diken olmuştu ama zevk alamayacak kadar korkmuştu.

Ellerini göğüslerinden düz karnına doğru kaydırırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Parmakları pantolonunun kemerine dolandığında, küçük bir korku iniltisini tutamadı.

Durakladı ve gözleri kızın yüzüne döndü. "Acıdan zevk almıyorum," diye mırıldandı.

Riana sertçe yutkundu ve ona ne söylediğini anladı. Bu bir teselliydi. Beklediğinden daha fazla bir rahatlık.

Ona zarar vermeyecekti. En azından kasıtlı olarak.

Onu becerebilirdi. Daha önce de çok iyi tanımadığı erkeklerle yatmıştı. En son yattığı erkek iki yıl önceydi, barda tanıştığı bir adamla tek gecelik bir ilişkiydi. Bu onu biraz iğrenç hissettirmişti ve o zamandan beri cinsel ilişkiye girmekten kaçınıyordu. Geleneksel bir romantizmle aşık olma umudu hiç olmamıştı, bu yüzden aşksız kalmak o kadar da zor olmamıştı.

Herkes gibi onun da cinsel dürtüleri vardı ama bunlarla başa çıkmanın daha basit yolları vardı.

Onun için uzun zaman olmuştu ama bu adamı becerebilirdi. Buradaki diğer herkesten daha iyi bir seçimdi. Çirkin ya da mide bulandırıcı değildi ve onu incitmek ya da aşağılamak için dışarı çıkmış gibi görünmüyordu.

Yavaşça birkaç derin nefes aldı ve ona başıyla onay verdi.

Bunu onun kabul işareti olarak almış olmalı ki pantolonunu çözmeye devam etti.

Kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece külotuyla birlikte çekip çıkarabildi.

Adam kadının kasıklarına baktı, gözlerinde yine o aç bakış belirdi.

Riana gergin nefesler alarak vücudunun gevşemesini sağlamaya çalışıyordu.

Aşağı uzandı ve başparmağını klitorisine bastırarak onun mahrem kıvrımlarını ayırdı.

Yanıt olarak küçük bir miyavlama yaptı, bunun gerçekten başına geldiğine dair gerçeküstü bir tür inançsızlık hissediyordu.

Başparmağıyla klitorisini küçük daireler çizerek ovuşturan adam, bakışlarıyla kızın vücudunu yutmaya devam etti.

Sonra onun ne yaptığını anladı. Rahatça girebileceği kadar ıslansın diye onu tahrik etmeye çalışıyordu.

"Göğüslerini ovala," dedi ve başparmağıyla masajı sürdürdü.

Utanç içinde kızarak ama bunun iyi bir fikir olduğunu fark ederek onun talimatına uydu. Ne kadar ıslak olursa o kadar iyi olacaktı. Aslında bu onun açısından cömert bir jestti.

Kadının içine kuru bir şekilde girip vurmaya başlayabilirdi. Pek çok erkek yapar.

Meme uçlarını parmakları ve başparmakları arasında döndürdü ve karşılık olarak amındaki çekilmeleri hissetti. Derin nefesler alıp uzun nefesler vererek nefes alış verişini yavaşlatmaya zorladı.

Klitorisinin üzerindeki başparmağı yardımcı oldu ve vücudu nihayet rahatlamaya başladı. Kalbi hâlâ göğsünde acımasızca çarpmasına rağmen bacaklarının arasında bir baskı hissetmeye başlamıştı.

Adam elini yeniden ayarladı ve hazır olup olmadığını test etmek için parmağını kadının amına kaydırды. Şimdi biraz ıslanmıştı ve parmağının içindeki hissi, klitorisindeki başparmağı ve kendi göğüslerini okşamasıyla birleştiğinde, ani bir zevk sarsıntısının onu şaşırtmasına neden oldu.

Nefes nefese kaldı ve hafifçe doğruldu, aldığı nefesle ağzı açık kaldı.

Homurdandı ve elini kızın bacaklarının arasından çekti. "Siktir." Bakışlarında sıcak bir şeyler alevlendi ve pantolonunun bağlarını kurcalamaya başladı.

Riana bakakaldı, karnında bir sıkışma ile daha fazla bekleyemeyeceğini fark etti.

Riana ona bakmamasına rağmen horozunu serbest bıraktı - vücudunun bu kadar samimi bir kısmının görüntüsünün endişesini kenara iteceğinden korkuyordu. Sonra kendini bacaklarının arasına yerleştirdi ve ereksiyonunu girişinde sıraladı.

Hala çok ıslak değildi, bu yüzden onu kedi içine itmeden önce horozunu kayganlaştırmak için tükürüğünü kullandı.

Adam büyüktü ve kadın dardı. Daha kolay hale getirme çabalarına rağmen, iç duvarlarının gerilmesi yoğun ve rahatsız ediciydi.

Riana inledi, elleri başının altındaki yastığa tutunmak için uçtu.

"Kahretsin, çok sıkısın." Yüzü buruştu ve başı yana sallandı, nefesi boğazında düğümlendi. "Tamam mı?"

Hayır diyemezdi. Bu, onu korumasının ve hayatta kalmasına izin vermesinin bedeliydi. İki uzun derin nefes aldı, iç kaslarının penetrasyona karşı gevşemesini istedi. "Evet."

Küçük, deneysel bir hamleyle kalçalarını geriye ve sonra tekrar öne doğru hafifçe itti. Aleti kadının içinde oldukça kolay hareket ediyordu ve rahatsızlığı biraz hafifliyordu.

Kollarını dikleştirmiş, göğsünü onunkinden uzak tutuyordu. Yer olduğu için, Riana elini pelvislerinin arasına sıkıştırdı, böylece klitorisini ovuşturabilirdi.

Uyarılma, onu gerginlikten uzaklaştırmak gibi ani bir etkiye sahipti. Böylece adam gerçekten itmeye başladığında, bu ne acı verici ne de rahatsız edici oldu.

Şimdi onun üzerinde nefes nefese kalmıştı ve terliyordu ve kalçalarını her öne eğdiğinde yumuşak homurtular çıkarıyordu.

Riana dizlerini daha yukarı büktü ve klitorisini sert ve hızlı bir şekilde ovuşturdu. Kötü değildi. Bunu yapabiliirdi. Çekici, erkeksi bir adamdı ve ona oldukça kolay davranıyordu. Belki sonunda bundan zevk bile alabilirdi.

Sonra adamın güçlü yapılı omzunun üzerinden bir bakış attı ve hücrenin önünde duran birkaç mahkûmun, adam onu becerirken pervasızca baktıklarını fark etti.

Tekrar inledi, gördüklerini hayal ederken vücudu utancın sıcaklığıyla yıkandı.

Adam kadının çıkardığı acınası ses karşısında nefesini tutarak durakladı. Kadının neyi fark ettiğini anlamış olmalıydı.

Gırtlaktan gelen bir sesle başını geriye atarak izleyenlere dik dik baktı. "Geri çekil," diye ısırdı, kelimeler neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Geri çekildiler.

Riana göğsünde garip bir his hissetti. Garip, sinir bozucu bir tür memnuniyet. Herkes ondan korkuyordu ve o da onu beceriyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, onun altında gerindi ve kaslarını daha da gevşetmeye çalıştı.

Kaba bir baş sallama dışında cevap vermedi. Sonra tekrar itmeye başladı.

Bu kez, klitorisine masaj yapmaya başladığında, amının tepki olarak sıkıldığını hissetti. Birdenbire muhtemelen daha iyi bir sikiş olmaya çalışması gerektiğini fark etti, yoksa onunla uğraşmak için yeterince zevkli olmadığına karar verdi, kalçalarını biraz pompalamaya çalıştı, onun sabit itişlerinin ritmine uyuyordu.

Nefes nefese kaldı ve amcığına doğru bir başka zevk çekişini hissederken yukarı doğru eğildi.

"Siktir!" diye homurdandı, siki kızın içine gömülmüş halde durakladığında yüzü tekrar buruştu.

Riana şimdi nefes nefese kalmıştı ve ona bakarken dudakları aralandı. "Ne-" diye başladı. Korkunç bir acı içindeymiş gibi görünüyordu.

Tekrar itti, sonra ritmi tamamen düştü. Kalçaları sarsıldıkça ve ona doğru pistonladıkça homurtuları sert ve ilkel hale geldi. "Siktir. Oh siktir!"

Adam sert, dalgalı vuruşlarla içine girerken kalçalarını daha da araladı. Hareketleri aceleci, beceriksiz ve hayvansıydı ve yüz hatları zevk ve çabayla buruşmuştu.

Sert boşaldı. En azından öyle görünüyordu, çünkü acı dolu bir inilti çıkarmış ve son birkaç kez daha içine girmişti.

İçini boşalttı ve sonra daha fazla destek için kollarını bükerek kendini onun üzerine indirdi.

Adamın vücudu kadının üzerinde gevşemeye, sıkılı kasları gevşemeye ve sert yüz hatları cinsel tatminle yumuşamaya başladığında ikisi de umutsuzca nefes nefese kalmıştı.

"Benim için uzun zaman oldu," diye mırıldanırken nefesi sıcak ve nemli bir şekilde yanağının derisine değiyordu.

Bir yıldır buradaydı ve görünüşe göre bu süre içinde kimseyi becermemişti. Riana için olduğu kadar uzun değildi, ama bir yıl hala önemli bir süreydi.

Bunu ona neden söylediğini merak etti.

Tam adamın menisinin amından fişkırdığını fark ediyor ve yıllık doğum kontrol ve hastalık tedavilerini aksatmadığından emin oluyordu ki aniden tüm ışık hücreyi terk etti ve tüm Ambar zifiri karanlığa gömüldü.

Korku içinde kaskatı kesilen Riana, en kötü kabuslarının gerçekleştiğini hissederek boğuk bir çığlık attı.

Zifiri karanlıktan hoşlanmazdı ve en ufak bir ışık izi bile kalmamıştı.

"Işıklar kapanıyor," diye açıkladı adam. "Her gece aynı saatte."

Gece olduğunu fark etmemişti bile. Bu gezegende zamanlama duygusunu henüz geliştirmeye başlamamıştı. "Gece lambanız yoktur herhalde?" Sesini ilgisizmiş gibi çıkarmıştı ama bu ciddi bir soruydu.

"Geceleri ışık yok." Yumuşamakta olan sikini kızın amından çıkardı ve yuvarlandı, doygun bir iniltiye benzeyen bir sesle gerindi.

Riana onun yanında vücudunun şeklini bile göremiyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Etrafını yokladı ve külotunu ve pantolonunu yerde hissettiğinde rahatladı. Onları giyene kadar uğraştı. Sonra iç çamaşırını bulana kadar yatağın üzerinde dolaştı.

Adam derin derin nefes alıyordu. Uyuyor bile olabilirdi.

Riana'nın ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yatak küçüktü ve böyle bir yerde yatak bir meta olurdu. Geceleri onunla paylaşmak ister miydi?

Yerden başka uyuyabileceği bir yer yoktu ve o parmaklıkların ve kilidin güvenliğinden ayrılmak niyetinde değildi.

Yatağın kenarına oturdu ve gözlerinin alışması umuduyla gözlerini kırptırdı.

Görmediler. Görüşünün karanlığa uyum sağlaması için yeterli ışık bile yoktu. Hâlâ hiçbir şey göremiyordu.

Yerde uyuyabilirdi. Belki ona bir battaniye verirdi - yatakta birden fazla battaniye vardı ama hepsi de yırtık pırtıktı. Ama karanlıkta yerde ne tür ürpertici sürüngenlerin gizlendiğini kim bilebilirdi ki? Sıçanlar Dünya'dan Koalisyon'daki her gezegene yayılmıştı ve her gezegenin kendine has böcek çeşitleri vardı.

Ama bu adamın sinirlerini bozmak istemiyordu. Bu cehennem çukurundaki en iyi seçeneği oydu.

Bu yüzden titreyen bacaklarının üzerine kalktı ve yatmak için en iyi yerin neresi olduğuna karar vermeye çalışarak körlemesine önünü yokladı.

"Ne yapıyorsun?" Karanlığın içinden gelen sert sözler, kadının şaşkınlıkla nefesini kesmesine neden oldu.

Yatağa doğru döndü ama hâlâ bir şey göremiyordu. "Ben... Yatakta uyumamı isteyip istemediğini bilmiyordum."

Bir duraklama oldu. Sonra, "Yerde uyumak istemezsin. Güven bana. Yatakta uyuyabilirsin."

Bir rahatlama sesiyle el yordamıyla yatağa doğru döndü ve kaval kemiğini çerçeveye çarptı. "Kahretsin."

El yordamıyla ilerledi, tekrar tırmandı ve yanlışlıkla elini adamın vücudunun sert, sıcak bir yerine koydu. "Özür dilerim." Utançtan yüzü kızararak elini geri çekti. Neye dokunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın tüm vücudu sert ve sıcaktı.

Sonra o iri, nasırlı elleri kalçasında hissetti. Onu omuzlarından tutup yatağın karşı tarafına geçirene kadar yukarı doğru hareket ettiler. "Duvarın yanında uyu. Sıkışmış hissetmekten hoşlanmıyorum."

Riana'nın hiçbir şikayeti yoktu ve küçük bir manevra ile duvarın yanına uzandı. Örtüleri onunla paylaştı, bu yüzden temelde rahat hissetti - aç olması ve bacaklarının arasında biraz ağırlı olması dışında.

Yorganı çenesine kadar çekince nihayet rahatlayabildi. Adamın bedeninin yanı başındaki sıcak varlığı tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Biri ona ulaşmak için onun içinden geçmek zorunda kalacaktı.

Sıkıştırılmaktan hoşlanmadığını söylemesi ironikti.

Buraya kapatılmıştı. Hücrede. Ambarda. Bu cehennem gibi, kaçınılmaz gezegende.

Buraya gelmek için ne yaptığını merak etti.

Sonra bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdi.

* * *

Gerçekten uykuya dalmasına şaşırmıştı. Ve bu uyumsuz koşullar altında bir seks rüyası gördüğüne daha da şaşırdı.

Belirli bir bağlamı olmayan bir rüyaydı - sadece erotik görüntülerin kısa anları ve fiziksel arzunun varlığıyla karışan karışık bedenler.

Uyandığında hava hala zifiri karanlıktı ve Riana sıcak ve tahrik olmuş bir haldeydi, yüzü sert bir göğse bastırılmıştı ve parmakları karnını yokluyordu.

İlk içgüdüsu aktiviteyi sürdürmek ve hissettiği güçlü bacağına karşı bir kamburlaşma hareketiyle birleştirmektir.

Ama sonra aklı başına geldi. Nerede olduğunu hatırladı. Ve kiminle olduğunu.

Keskin bir nefesle doğruldu. "Oh."

Adam onun altında hareket ederken yatakta bir hışırtı oldu.

Sonra onu yakaladı ve ters çevirdi. Onu göremiyordu ama üzerinde hissediyordu; bacakları bacaklarının arasındaydı, elleri omuzlarının her iki yanına dikilmişti.

Vücudu hâlâ uyarılmışlık hissiyle titreşiyordu ve -duruma rağmen- kalçalarını yukarı itip kasıklarını onunkilere sürtmekten kendini alamadı.

Eğer kendini tutuyorsa, bu hareket kontrolünün son ipliğini de kopardı. Ellerini kalçalarına doladı ve onları öyle açtı ki

Öyle ki sertleşmiş sikini pantolonunun kumaşına, amının hemen üzerine sürtebiliyordu.

Riana inledi ve omuzlarına pençe atana kadar onun üzerinde el yordamıyla ilerledi.

Pantolonu tekrar çıkana ve kaşkolü göğüslerinin üzerine itilene kadar uğraştılar. Ağzını kızın meme uçlarından birine indirdi; kız kıvrana ve tepki olarak çığlıklarını bastırmak için dudağını ısırana kadar meme ucunu emdi ve ısırdı.

Ön sevişme için fazla zaman kaybetmedi. Riana'nın kedi ıslak ve ağrıyordu ve horozunu girişine dizdiğinde ve içine battığında rahatladı.

Sıkıydı ama bu sefer rahatsız edici değildi. Ve ilk hamlesi kadının omurgasını eğmesine ve aptalca, çocuksu bir zevk sesi çıkarmasına neden oldu.

Onu hiç göremiyordu. Sadece onu hissediyordu -sıcak, acil ve inanılmaz derecede güçlü- hızlı, istikrarlı bir itme ve homurdanma ritmi oluştururken.

Bu sefer kollarını bükmişti, böylece yüzü ona yakındı - o kadar yakındı ki nefesinin sıcak tenine değdiğini hissedebiliyordu. Birbirlerine sürtünürken göğüsleri adamın göğsüne süttü ve merkezindeki derin bir baskı orgazmın başlangıcına doğru kabardı.

Vücudu kendi kendine hareket ediyor, onun altında pompalıyor ve sallanıyordu. Leğen kemikleri elini arasına sıkıştırılamayacağı kadar yakındı ama kalçalarını eğerek kasık kemiğinden klitorisini biraz uyarabilirdi.

Yumuşak, küçük çaba sesleri çıkaran Riana, boynuna ve omuzlarına pençeledi. Hızı arttı, itişleri hızlı ve beceriksiz hale geldi, göğüsleri sallanana kadar yatağı ve vücudunu salladı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Boşalacağım!"

Homurtuları, her vuruşta yukarı doğru kalkarken hayvani bir hal aldı.

Boğuk bir çığlıkla boşaldı, zevk içinden geçerken vücudu titriyor ve spazm geçiriyordu.

Tam arkasındaydı, son birkaç sert ünlemle kasılmalarına karşı bastırıyordu.

İkisi de aşağı inmeye başladığında adamın ağırlığı kadının üzerine çöktü. Ağır ve sıcaktı ama rahatsız edici değildi. Nefesinin dokusu kulağının yanında kalın ve nemliydi.

Bir dakika sonra ayağa kalktı ve sırt üstü uzanırken inleyerek yuvarlandı.

Hala bir şey görmek için çok karanlıktı.

Riana kalıcı bir zevk ve mutlak bir utançla yanıyordu. Böyle bir durumda gerçek bir orgazm yaşayabileceğine, iyi bir orgazm yaşayabileceğine asla inanmazdı.

Bu adamı tanımıyordu. Normal bir durumda olsaydı onunla asla yatmazdı.

Ama onların kör, el yordamıyla, yarı uykulu birleşmeleri hayatının en iyi sevişmesi olabilirdi.

Onun tekrar uyuduğunu düşünmüştü ama aniden alçak sesi ona doğru yükseldi. "Ben Cain."

"Ne?"

"Benim adım. Cain."

"Ah." Yutkundu ve gözlerini üstündeki karanlığa dikti. "Merhaba."

Uzun bir süre sessizlik içinde yattılar. Bir kez daha onun uyuduğunu düşündü, ama sonra bir soruyla onu şaşırttı. "Neden ben?"

Birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ama ne sorduğunu çok iyi biliyordu.

Bu soruya verilebilecek çok sayıda yanıt vardı. Daha iyisi yoktu. Tahammül edebileceği tek kişi oydu. Onun böyle bir yerde bile istediğini alabileceğini gösteren işaretleri fark etmişti.

Ama önemli olan tek bir cevap vardı, bu yüzden ona karanlıkta gerçeği söyledi. "Buradaki en güçlü kişi sensin."

OceanofPDF.com

İki

Ambardaki tüm ışıklar yandığında Riana uyandı.

Gözlerini kırptırarak ani parlaklığa alışmaya çalıştı, bacaklarının arasında bir sızı ve içine iki kez boşaldıktan sonra yıkanmadığı için yapışkanlık hissetti.

Kendini ağırlı ve bitkin hissediyordu ve midesinde ağır bir taş varmış gibi hissediyordu.

Ama en azından hayattaydı. Ve sağlıklıydı.

Tüm ihtimaller ona karşıyken.

Cain de hâlâ yataktaydı ama gözleri açıktı ve sabit bir şekilde tavana bakıyordu. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, yorganı karnına doğru çekmişti.

Onu becerdiğine inanamıyordu. İki kez. Ve ikincisinde Zaman.

Bir şeyler söylemeye başladı - sadece önemsiz bir yorum yapmak için sessizliği bozmak istedi ama sonra kendini durdurdu. Adam pek sohbet havasında görünmüyordu ve yapmak istediği son şey onu kızdırmaktı.

Birkaç dakika sonra ona baktı ve gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. onun.

Ancak hala konuşmuyordu ve Riana şu konuda endişelenmeye başlamıştı uzun süren sessizlik.

Ona zaten doyduğunu söylemeyi mi planlıyordu?

Dünyadaki en iyi sevişen kadın değildi ama bir kez ısındığında daha iyi olacaktı. En azından ona daha fazla şans verebilirdi.

Adam nihayet hareket ettiğinde aslında nefesi kesildi, bir sonraki krizin üstesinden gelmeye o kadar hazırdı ki, ama adam banyoya geri döndü.

Hücrenin dışından gelen ani bir gürültü duyduğunda, kalbi dehşet içinde çarparak yatakta doğruldu. Sanki durup dururken bir isyan patlak vermiş gibiydi. Bütün gece rahatsız edici sesler duymuştu -kaba sesler, homurtular ve Tanrı bilir neyin tetiklediği çığlıklar- ama böylesi hiç olmamıştı.

Cain banyodan çıktı ve onun donuk tavrını fark etti. "Yemek zamanı," diye açıkladı kabaca. "Hiç hoş değil." Hızlı bir şekilde lavaboda yüzünü ve ellerini yıkadıktan sonra bir köpek gibi silkelendi ve "Geri geleceğim. Burada kalmak isteyeceksin."

Riana yirmi dört saattir bir şey yememişti ve yakında açlıktan bayılacaktı. Ama yemeğin gelişiyle tetiklenen çılgınlığın sesi -bir leş için kavga eden vahşi kediler gibi- planından şikâyet etmesini engelledi. "Beni... beni içeri kilitleyebilir misin?"

"Tabii ki. Başka ne var?"

Adam masadan büyük bir kâse, bir şişe ve bir kaşık alıp parmaklıkları kapının kilidini açıp dışarı çıkarken ve arkasından tekrar kilitlerken, sabırsızca verdiği cevap karşısında kızardı ve başka bir şey söylemedi. Her zaman üzerinde taşıdığı tek bir anahtar olmalıydı.

O yokken tuvaleti kullandı ve barların dışında onu süzmek ya da gözünü korkutmak için sinsice yaklaşan pusuda bekleyenler olmadığı için rahatladı. Yemek saati herkesin dikkatini çekmiş olmalı.

Cain on dakikadan kısa bir süre içinde geri döndü. Elinde güveç gibi kokan bir şeyle dolu büyük bir kâse, bir parça ekmek ve iki şişe vardı. Bir tane daha bulmuş olmalı.

Adam ona şişelerden birini fırlattı, kadın da takdirle kabul etti ve içindeki suyu yudumladı.

Ama ona biraz yiyecek de getirseydi iyi olurdu.

Onu daha fazla kızdırmaktan korktuğu için şikâyet etmeyi aklından bile geçirmiyordu ama onu becermek için hayatta tutmak istiyorsa eninde sonunda onu beslemek zorunda kalacaktı.

Kaseyi ve ekmeği masaya bıraktı ve ardından kolunun altına sıkıştırdığı bir şeyi yere bıraktı.

Başka bir kâseydi. Daha küçük ve boş.

Riana, büyük güveçteki yahninin bir kısmını boş olana kaşıklarken öylece bakakaldı.

"Ne kadar istiyorsun?"

Şaşkınlık ve rahatlamayla neredeyse nutku tutulan Riana, "Bu kadar yeter. Teşekkürler."

Ona yahniyi uzattı ve ekmeğin yarısını onun için böldü. Ayrıca fazladan bir kaşık daha vardı. Onları diğer mahkûmlardan birinden almış olabileceğini düşündü.

Doyumsuzca yedi. Çok iyi değildi -güveç kalın ve yavandı, ekmeğin de kuruydu- ama umursamayacak kadar açtı.

O kâsenin dibini sıyırdığında, Cain çoktan bitirmişti. Tek kaşını şaşkınlıkla ona kaldırdı. "Daha ister misin?"

Dışarıdan gelen gürültülü sesler azalıyordu. "Yiyecekler gitmiş gibi görünüyor."

"Daha fazlasını bulabilirim."

Kelimeleri söyleme biçiminde tehlikeli, neredeyse yırtıcı bir şey vardı. Riana yutkundu. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

İşe yaramaz olmak istemediği için yataktan kalktı ve kase ve kaşıkları yıkamaya gitti.

Cain başka bir şey söylemedi. Bunun yerine birkaç esneme hareketi yaptı ve ardından hücrenin yatay çubuklarından birinin üzerinde barfiks çekmeye başladı.

Adamın uzun bir egzersiz rutini yapmasını izledi - çeneler, mekikler, sınavlar ve diğer birkaç güçlendirme rutini.

Vücudu muhteşemdi. Bir yarış atı gibi sıkı ve güçlüydü ama yine de zarıftı - hapishanedeki birkaç erkekte gördüğü aşırı gelişmiş kaslar yoktu.

Sıkı ve etkiliydi ve bu yüzden daha tehlikeliydi.

Tiştörtünü kaşkorse üzerine geçirip yatağı düzeltti ama sonra ne yapacağını şaşırdı.

Cain bu konuda hiç yardımcı olmamıştı. Antrenmanını bitirdiğinde kapının kilidini açtı. "Geri geleceğim."

Sonra da kapıyı arkasından kilitledi.

Onu koşarak uzaklaşırken görmüş ve belki de her sabah egzersiz yapmak için Hold'un etrafında koştuğunu düşünmüş.

Ve yapacak bir şeyler için.

Bu onun için güzeldi. Bir şeyler yapabilmek. O hiçbir şey yapamazdı.

Sonunda hücrenin uzak köşesine geçti ve bir süre yerinde koştu. Sonra biraz zıplama hareketi ve ardından yoga esneme hareketleri yaptı.

Eğilmiş, ellerini yere koyarak gerinirken arkasından gelen seslerin farkına vardı.

Ambar'ın sürekli sesini engellemeye başlamış, belli belirsiz bir mırıltıya dönüştürmüştü ama bu sesler çok yakındı.

Ve kelimeleri duyabiliyordu.

"Şu kışa bak. Çığlık atana kadar sikimi içine sokasım geliyor."

"Ona çığlık attırabilirim."

Riana irkilerek ayağa kalktı ve dönerek Asp'in başka bir mahkûmla birlikte durduğunu gördü. Tam parmaklıkların önündeydiler, ona bakıyorlardı.

Ve onların saldırgan, nesneleştirici ifadeleri onu aniden Hasta.

Yine de kendisini ele geçirdiklerini onlara göstermeyecekti. Bir soğuk bir bakışla, "Defol git," diye bağırdı.

Asp kötü niyetle kıkırdadı. "Orospu kavga etmek istiyor." "Bir fahişenin haddini bilmesi gerekirdi."

"O yerini biliyor. Sırt üstü yatar ve bacaklarını açar."

Riana'nın görüşü bulanıklaştı. Hayatını şımartılarak geçirmemişti ve çoğu durumda kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Büyükannesi pek otorite olmadığı için gençlik yıllarını kendi başına geçirmişti, bu yüzden birçok kadından daha dayanıklı olduğunu düşünüyordu.

Ama daha önce hiç bu kadar kaba, aşağılayıcı bir nesneleştirmeye karşı karşıya kalmamıştı. Yanakları öfke ve utançla yandı ve onlara sırtını döndü.

Bu bir hataydı.

İkinci adam onu alaycı bir kahkaha bombardımanına tuttu. "Görünüşe göre arkadan becermeyi tercih ediyor. Bu kışa bayılıyorum."

Riana geri adım atmaması gerektiğini biliyordu, ama buna daha fazla dayanamadı. Onlara cevap vermek sadece sözlü saldırılarını teşvik ederdi, ama bu hücrede sıkışıp kalmıştı, onlardan uzaklaşamıyordu.

Devam eden iğrençliklerine dayanabildiği kadar dayandı, ama giderek daha da kötüleşti.

Cain amcıkdan bıkip onu kendilerine teslim ettiğinde ne yapacaklarını anlatmaya başladıklarında, Riana banyo köşesine gitti.

Takılmak için pek de hoş bir yer değildi ama arkasına saklanabileceği bir duvar vardı.

Kendini zayıf ve korkak gibi hissediyordu ama en azından ellerini kulaklarının üzerine koyabilir ve artık onlara bakmayabilirdi.

Birkaç dakika öyle kaldı, titriyor ve hasta olmamayı diliyordu.

Ellerini kulaklarından indirdiğinde, seslerinin artık kendisine saldırmadığını görerek rahatladı.

Yine de onların iğrenç eğlencesi için kafesteki bir hayvan gibi tek başına hücreye geri dönmek istemedi.

Cain hangi cehennemdeydi? Bencil piç. Kaçıp onu burada tek başına bıraktı.

"Riana?"

Kapının kilitlenip açıldığını duymadan önce onun sesini duydu.

Hücreye geri döndü ve Kabil'in onu korkaklığıyla yakalama olasılığı karşısında tekrar utançtan kızardı.

Terden sıırıslıklam olmuştu, tişörtü ıslak bir şekilde göğsüne yapışmış ve ter yüzünün kenarlarından aşağı akıyordu. "Ne yapıyordun sen?"

"Hiçbir şey."

Adamın onun tuvalete gittiğine inanma ihtimali olmadığını düşündü. Bunun için banyo köşesinin yanlış tarafındaydı.

Banyoya adım attı ve etrafına bakındı -sanki kadının orada bir şey sakladığından şüpheleniyormuş gibi.

"Neler oluyor?" Adamın soğukkanlı yüz hatları gerilmişti ve kadın onun yüzündeki ifadenin öfkenin başlangıcı olduğunu fark etti.

"Ben sadece..." diye patladı, ona gerçeği söylemesi gerektiğini yoksa daha kötü bir şey düşüneceğini fark etti. "Öyle adamlar vardı ki... Ben sadece

saklanıyor."

Kadını rahatlatmak için adamın yüzü aydınlandı. "Anlıyorum." Suyu açtı ve yüzüne ve kollarına biraz su sıçratmaya başladı. "Daha sert olmalısın."

"Biliyorum."

Yutkundu ve otomatik öfkesini ve kızgınlığını bastırmaya çalışarak ondan uzaklaştı.

Kendini ne sanıyordu ki? Ona sertleşmesini söylüyordu.

O bir suçlu değildi. Bu tür hayvani davranışlara alışık değildi.

O her zaman kendi işine bakan zararsız bir arkeologdu.

Bir grup canavarla birlikte bu cehennem çukuruna atılması onun suçu değildi.

Ve ona aptalmış gibi davranan kibirli, bencil biriyle.

Elini yüzünü yıkamayı bitirdiğinde ince bir havluyla yüzünü kuruladı. Sonra ona baktı ve doğal olmayan bir şekilde sertleşmiş omuzlarından hafif çıkık çenesine kadar her şeyi fark etmiş gibi göründü.

Onunla tanıştığından beri ilk kez, sanki eğleniyormuş gibi ağzının kenarının yukarı kalktığını gördü.

Bu, onun gerçekten bir espri anlayışına sahip olduğuna dair gördüğü tek işaretti.

Sinir bozucu bir espri anlayışı. Çünkü sadece onunla alay etmek için ortaya çıkmıştı. Ona yapıştırmak üzere olduğu sert yorumu ısıarak geri çekti.

Onu kızdıramazdı. Çok tehlikeli bir durumdaydı.

Ona sırtını dönerek yere baktı. Adamın kendisine bakmayı kestiğini fark ettiğinde, sesini hoş bir tonda çıkarmak için elinden geleni yaptı. "Peki burada tam olarak ne yapıyoruz?"

"Hiçbir şey."

"Yani yapacak hiçbir şey yok mu?"

Cain hücrenin parmaklıklarından dışarı baktı. "İstersen dışarı çıkıp oynayabilirsin."

Riana onun ses tonundaki küçümseyici ısırtığı kaçırmadı ve bu kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Şikayet etmiyordum," dedi çabucak. "Ben sadece-"

"Yapacak bir şey yok," dedi, sesi sanki onun sıkıntısına yanıt verircesine daha yumuşaktı. "Burada hayat böyle."

Yiyecek, bölge ve eş için savaşmaktan başka yapacak bir şey yok. İnsanları hayvanlara dönüştürmek için mükemmel koşullar.

Yatağa kıvrıldı ve dehşet içinde sızlanmamaya çalıştı. Önümüzdeki haftayı nasıl atlatacaktı? Bırakın hayatının geri kalanını?

Cain ona sırtını döndü ve yere oturmak için yanına gitti. Yerdeki nesnenin üzerindeki örtüyü çekti ve kadın bunun metal ve plastikten oluşan bir yedek parça yığını olduğunu gördü.

Ne olduğunu sormayı düşündü ama adamın ona söylemeyeceğinden şüphelendi.

Bu yüzden sadece onun kurcalamasını izledi ve sonunda yığının yaklaşık yarısının bir tür cihaza dönüştürüldüğünü fark etti.

Belki de bir tür kaba motordu. Söyleyemeyeceği kadar yabancı ve garip görünüyordu.

Cebinden çıkardığı bir tel parçasını kütlenin içine sığdırmayı başarırken bir saat boyunca onu izledi. Kabloyu koşarken bulmuş olmalıydı. Tüm yedek parçaları nerede bulunduğunu kim bilebilirdi?

Sonunda onun etrafta dolanmasını izlemekten o kadar sıkıldı ki uyuyakaldı.

Adamın motordan küçük bir dalgıç yarattığını ve bunu ikisinin hapisneden kaçması için kullandığını hayal etti. Sonra dalgıç bir uzay aracına dönüşmüş ve onları gezegenin dışına fırlatmış.

Güneş ışığı, kumsallar ve tropik bitkilerden oluşan bir tür cennet gezegenine inmişlerdi ki bir takırtı sesiyle uyandı.

Sarsılarak kendine geldi ve hemen adamın kullandığı derme çatma tornavidayı düşürdüğünü gördü.

Kendini ayağa kaldırıp büyük bir kedi gibi gerinirken ona baktı. "Biraz yürümek ister misin?"

Adamın sert sesini duyunca gözlerini kırptırdı ve soruyu anlamaya çalıştı. "Ne?" "Dışarı çıkıyordum." Hücresinin parmaklıklarına doğru başıyla işaret ederek ne demek istediğini. "Sen de gelmek ister misin yoksa burada kalmayı mı tercih edersin? I

"Kabin hummasına yakalanmış olabileceğini düşündüm."

Bu kesinlikle doğrudu ama yine de kendini sıkıntıya sokmaktan çekiniyordu. "Öyleyim. Sen sorun olmayacağını düşündüğün sürece."

Omurgası neredeyse belli belirsiz bir şekilde sertleşti. "Seni birkaç dakika güvende tutabileceğimi düşündüğünü varsayıyorum."

Doğrudu ve yüzünü ovuşturarak, "Elbette beni güvende tutacaksın," dedi. Adamın bundan şüphe duyacağını düşünmesi onu şaşırtmıştı. "Demek istediğim, çok fazla sorun olur muyum? Eğer senin maraton koşuna ya da her neyse ona ayak uyduramazsam."

İfadesi netleşti ve omuzları gevşedi. "Ben sadece sabahları koşarım. Bu öğleden sonra ava çıkıyorum."

Sesi özellikle tehdit edici değildi, ama Riana'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Avda mı? Ne için? Sanki güçlü bir hayvana dönüşmüştü ve aniden onun uzuvlarını parçaladığını ve avını yuttuğunu görebiliyordu.

Bir aslan gibi. Ama bu doğru değildi. Aslanlar fazla parlak renkli ve rahattı, çoğu zaman çimlerin üzerinde tembellik ederlerdi. Bir ayı doğru ruh halini yakalamaya daha yakındı ama Cain bir ayı için yeterince hantal değildi.

Şık, karanlık ve tehlikeliydi. O mavi gözleriyle bir kurt gibiydi. Gözl

er. Ama kurtlar sürü hayvanıydı ve Cain sürü halinde koşmazdı.

O yalnız bir avcıydı. Bir leopar gibi. Çevik, zarif ve ölümcül, Uzuvarlarında gizli bir güç vardı.

Cain boğazını temizledi ve ona şaşkın bir bakış attı.

Riana'nın yanakları, kim bilir ne kadar zamandır ağzı açık bir şekilde ona baktığını fark ettiğinde kızardı ve onu karşılaştırmak için doğru hayvanı bulmaya çalıştı.

"Ne avlamak?" diye soluk soluğa kaldı. Sonra kendi sesinin huşu dolu, titrek sesini duyunca daha da kızardı.

İnce dudakları yine kıpırdadı - mizah anlayışının belli belirsiz işareti, bir kez daha ona yönelmişti. "Kanlı bir şey yok," dedi, sanki onun aklını okumuş gibi.

Yedek parça yığınının dikkatle baktı ve kadın onun cihazı için bir şey aradığını anladı.

"Oh." Kendini yukarı çekti, gömleğini ve saçını düzeltti. Saçları birbirine dolanmaya başlamıştı ve günler geçtikçe daha da kötüleşeceğini fark etti. "Ben de seninle geleceğim. Teşekkürler."

İlk başta hücreden çıkmak ve bacaklarını biraz esnetmek iyi gelmişti. Artık ne bekleyeceğini bildiğinden, Ambar o kadar da korkunç ve mağara gibi gelmiyordu. Kendini hâlâ küçük ve savunmasız hissetse de, Cain yanında olduğu için kendini her yönden tehdit altında hissetmiyordu.

O yaklaşırken, çoğu dişsiz ve neredeyse çıplak olan daha zayıf mahkûmların yollarından nasıl çekildiklerini görmüyor değildi. Aynı şekilde, daha güçlü adamların ona gizli gizli baktıklarını ama doğrudan karşısına çıkmaya cesaret edemediklerini de fark etmemişti.

Cain, Thorn gibi açıkça boyun eğmeyi talep eden, güç uğruna güç talep eden ve dalkavuklar ve özentilerden oluşan bir maiyet yetiştiren bir alfa erkeği değildi.

Ama bu, insanların onun oluşturduğu tehdidi fark etmedikleri anlamına gelmiyordu. Özellikle de bir gün önce Thorn'u dövdükten sonra.

Riana, Cain'in yanında olabildiğince yakın durdu, bir noktada uyuz suratlı iğrenç bir adam ona doğru çırpındığında ona doğru büzüldü.

Cain, öfkeli olmaktan çok etkili bir hareketle adamı savuşturdu ama bu hareket adamın geri dönüp duvara çarpmasına neden oldu.

Ondan sonra kimse onlara yaklaşmadı. Kimse onlarla konuşmaya çalışmadı.

Riana görmezden gelinmelerini tercih ederdi ama burada olanın bu olmadığı açıktı.

Herkes onların farkındaydı ve Riana kendini acı verici bir şekilde teşhir edilmiş hissediyordu.

Cain ona hiçbir şey söylemedi. Ava çıkacağını söylediğinde yalan söylememişti. Çevresinde iki tur atarlarken gözleri hiç durmuyor, sürekli hücreleri, mahkûmları, Ambar'daki her nesneyi araştırıyordu.

Aramadaki tek dikkat dağıtıcı şey zırhlı aracın arkalarından gelmesiydi. Cain onu yoldan çekmeseydi araç onu ezip geçecekti.

En uçtaki hücrelere doğru ilerleyen araca belli belirsiz bir bakış attı.

"Yeni bir mahkûm mu?" diye sordu, önceki günü hatırladıkça midesi bulanıyordu. Tecavüze uğrayacağından, işkence göreceğinden, öldürüleceğinden emindi.

Olmaması bir mucizeydi. "Hayır.

Checkup."

Sanki bunun ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyormuş gibi konuştu ve Riana açıklamak için ona baskı yapmak zorunda kaldığında bir sıkıntı titreşimi hissetti. "Beni bu konuda bilgilendirmek ister misin?"

"Koalisyon'un cezaevi planları hakkındaki kamuoyu iddialarının bir parçası da mahkûmların sağlık durumlarının düzenli olarak değerlendirilmesidir."

Riana onu yakından inceledi, hem cevabının açık ifadesine hem de ses tonunun kuru zekasına biraz şaşırdı. Adam o kadar fiziksel görünüyordu ki - güçlü, homurdanan, ilkel bir kuvvet gibi- ondan böyle bir ton beklemiyordu.

Onun bakışları karşısında gözlerini kaçırdı ama bunun sıkıntıdan mı yoksa rahatsızlıktan mı olduğunu anlayamadı.

"Bu bir şaka," dedi onun söylediklerine karşılık olarak. "Onun deliğinde insanlara hayvanlardan daha kötü davranılıyor. Hepimizi burada kapalı tutmak yerine mahkûmları öldürmemelerine şaşıyorum. Böylesi daha ucuz olurdu ve kim bilebilirdi ki?"

"Çok fazla aktivist grup var. Birileri bunu öğrenebilir."

Adamın muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Koalisyon Konseyi, herhangi bir siyasi hatayla altüst olabilecek hassas bir dengeyle gücünü elinde tutuyordu. Hapishaneleri ayakta tutmanın maliyeti, olası siyasi tepkilerin yanında hiçbir şeydi. "Sağlığımızı düzenli olarak değerlendirdiklerini mi iddia ediyorlar?"

"Yapıyorlar. Ve bunu her mahkumu yılda bir kez 'kontrol' için getirerek haklı gösteriyorlar."

Başka bir şey söylemediğinde, Riana sadece zırhlı araçtan uzanan ve mekanik bir pençe gibi görünen şeyi izledi.

duvara yaslanmış sakallı, kirli bir adamın etrafına kenetlendi. Adamı yakaladıktan sonra araç Ambarın dışına doğru geri çekildi.

"Bilmek istiyor muyum?" diye sordu, kontrol için olasılıkları hayal ederken içinden bir korku dalgası geçti.

"Hayır."

Bu Riana için yeterliydi. Konuyu devam ettirmedi ve daha fazla düşünmemeye çalıştı.

Onun yerine Cain'in avına devam edişini izledi; güçlü bedeni zarif bir yürüyüşle tekrar çevreyi turluyordu. Ona ayak uydurmak için elinden geleni yaptı.

Riana yorulmaya başlamıştı ve şikayet etmeden onun adımlarına uymaya çalışırken nefesi küçük pantolonlarla çıkıyordu. Sonunda, "İhtiyacın olanı buldun mu?" diye sordu.

"Evet." Cain bundan başka bir şey söylemedi ama rotalarını Ambar'ın ortasındaki açık alana çevirdi; burada hırpalanmış masa ve sandalyeler, birkaç harap egzersiz aleti ve bir çöp oluğu vardı.

Riana, mahkumların çoğunun o bölgede kaynaşma eğiliminde olduğunu fark etmişti - zaman öldürmek için yaptıkları her şeyi yapıyorlardı.

Bir gözünde yama olan kır saçlı bir adamın elleri ve dizleri üzerinde duran bir kadını becerdiğini gördüğünde kızardı ve nefesini içine çekti. Kadın altmış yaşlarında olmalıydı ve Riana'nın Çimdiye kadar gördüğü en itici kadındı. Birkaç mahkûm hafif sıkılmış bir eğlenceyle kızışmayı izliyordu.

Bu kadın nasıl bir hayat sürmeli? Görüntüyü unutmaya çalışırken bile bu fikir Riana'nın midesini bulandırıyor.

Cain ona bakmadı bile ve onun her zaman böyle duygusuz mu olduğunu yoksa bu yerde yaşamının mı onu bu hale getirdiğini merak etti.

Çöp kanalından bir farenin çıkıp çıkmayacağına ve ne kadar hızlı çıkacağına dair bahse girmiş gibi görünen küçük bir adam topluluğuna doğru yöneldi.

Bir an için Cain'in onlarla konuşacağını düşündü ama konuşmadı. İçlerinden birine omzuyla vurarak yanlarından geçti.

Kazara olmuş olamaz. Riana onun omzuyla nişan aldığını gördü. Vurduğu adam tökezleyerek çöp kanalına doğru ilerledi. Ayağı oluğa sıkışmadan önce kendini zorlukla zamanında yakaladı. Ama tökezlemesi fareyi ürkütmüştü ve fare hızla geri çekilip gözden kayboldu.

Arkadaşlarından biri bahislerinin bu şekilde aniden sona ermesinden hoşlanmamıştı. Tökezleyen adama saldırdı ve çenesine bir yumruk indirdi.

Kurban karşılık verdi ve itiş kakış, çoğu Riana'yı süzmekte olan yakındaki birkaç erkeğin dikkatini çekti.

Kavga patlak verince ağzı açık kaldı. Ve Cain onu kayıtsızca geri çevirip elini sırtının küçük kısmına koyarak hücreye doğru iterken de öylece bakakaldı.

Seyirci kalabalığının yanından geçerken rahatça eğilip yerden bir şey aldı ve gizlice cebine koydu.

Riana hücreye dönene ve adam kapıyı arkalarından kapatıp kilitleyene kadar konuşmadı.

Sonra nefesi kesildi, "Ne aldın?"

Cebinden parçalanmış bir çatal çıkardı ve onu kurtarılmış hazine yığınının yanına fırlattı.

"Çatal mı?"

Bulduğu şeyin değerine gölge düşürmesi için ona meydan okurcasına dar gözlerle baktı.

"Neden sadece adamdan almadın?"

Ona sırtını döndü ve lavaboya yönelip suyu açtı. "Mecbur değilsen neden kavga ediyorsun?"

Güzel bir soruydu. Sadece Cain gibi maço ve baskın bir adamın kendisine sormasını bekleyeceği türden bir soru değildi.

Ellerini akan suyun altına sokmak için öne doğru eğilmişti ki keskin bir nefes aldı ve aniden kaskatı kesildi.

Hareket etme şekliyle ilgili bir şey Riana'ya daha önce bilmesi gereken bir şey söyledi. "Yaralandın mı?"

Cevap vermedi. Tekrar suya doğru eğilirken soruyu kabul etmedi bile.

Riana içgüdüsel olarak ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Cidden, yaralandın mı? Daha önce sormalıydım. Dünkü kavgadan dolayı mı?"

"Yaralı değilim," diye homurdanarak havluya uzandı.

Yüzünü kurularak dikkatini dağıtırken, Riana tişörtünün yan tarafını yukarı çekerek bir an önce tercih ettiği tarafı ortaya çıkardı.

Her tarafı çirkin, mor çürüklerle doluydu. "Aman Tanrım. Cain. Aman Tanrım!"

Sarsılarak uzaklaştı. "Bunlar çürük. Sızlanacak bir şey yok."

"Korkunç görünüyorlar," dedi, tişörtünü yukarı kaldırmaya çalışarak

Böylece hasarın boyutunu görebilecekti. "Neden söylemedin bir şey var mı? Ve bu sabah tüm o egzersizleri yaptın. Çok acımış olmalı."

Ona hoş olmayan bir bakış attı. "İşin bitti mi?"

"Hayır," dedi, bu konuda ona baskı yapmanın akıllıca olup olmadığını düşünemeyecek kadar üzgündü. "Ne kadar kötü olduğunu görebilir miyim?"

"Neden?"

"Biraz ilk yardım biliyorum. Eğer kaburganı falan kırdıysan-

" "Kaburgamı kırmadım."

Ama kadın tişörtünü yukarı itip dikkatlice başının üzerinden çıkardığında itiraz etmedi. Morluk sol kürek kemiğinden yan tarafına ve karnının alt kısmına doğru ilerliyordu.

Riana parmaklarını hasar boyunca gezdirdi, keşke tıbbi eğitimini daha fazla hatırlayabilseydi. "Az önce bu yüzden dövüşmek istememiş olmalısın."

Belirgin bir şekilde gerildi. "Onları kolayca yakalayabilirdim."

"Eminim yapabilirsin," diye çabucak ona güvence verdi.

"Yapamayacağını ima etmek istememiştim." Adamın alt tarafında özellikle koyu renkli bir çürük fark edince yüzünü buruşturdu. "Ama bu korkunç görünüyor. Thorn sana bir numara yapmış."

Sesi nazikti ama yine de yanlış bir şey söylediği açıktı. Cain sertleşti ve geri çekildi. "Yemin ederim daha kötü görünüyor."

Adamın kapalı yüzüne gözlerini kırıştırdı ve onun hâlâ yaralı bir erkek egosuyla kabardığını fark etti.

Erkeklerin nesi vardı ki zaten? Ne kadar sert ve dayanıklı olurlarsa olsunlar, zarar görmez olmadıklarına dair en ufak bir ipucuna karşı hassas olmayı başarıyorlardı.

"Eminim öyledir," dedi hafifçe, onun bir bebek gibi davranmasından şikâyet etme dürtüsüne uymak yerine. "O kadar kötü görünüyor olmalı ki bütün gün yüzünü göstermeye korkuyor."

Görünüşe göre söylenecek en doğru şey buydu. Cain rahatladı ve kulağa neredeyse eğlence gibi gelen bir homurtu çıkardı. "Burnunu kırdığımdan oldukça eminim."

"Güzel." Gülümsedi ve adamın vücudundaki hasarı incelemeye devam etti, içgüdüsel olarak sırtındaki dalgalanan kasları ve göğsündeki koyu renkli saçları not etti. "Umarım eğri büğrü iyileşir."

Adam cevap vermedi ama kız onun dudaklarının kenarının yukarı kıvrıldığını gördü. Bu sefer bir andan daha uzundu. Tam anlamıyla bir gülümseme değildi ama daha önce gördüğü her şeyden daha yakındı.

Parmaklarını adamın sırtında gezdirdi -sözde hasar olup olmadığını kontrol etmek için ama çoğunlukla pürüzsüz, güçlü düzlemleri karşı konulmaz bulduğu için. "Keşke bana morluklarından daha önce bahsetseydin," diye mırıldandı. "Yani dün gece. Biz... Umarım seni incitmemişimdir."

Topuklarının üzerinde döndü, o kadar sertti ki kadın bunu beklemiyordu. Yüzünü ona dönerek uzandı ve onu kalçalarından yakaladı. "Dün geceyle ilgili hiçbir şey acıtmadı," dedi, sesi çakıl kadar kalın ve sertti. "O kadar da yaralı değilim."

Sonra, sanki ne demek istediğini kanıtlamak istercesine, iri ellerini kadının kışının kıvrımlarına kadar geriye kaydırды. Onu, bacaklarını otomatik olarak beline doladığı bir pozisyona kaldırdı.

"Çürüklerin," diye soludu, adamın hasarlı tarafına baskı yapmamaya çalışarak kıvranıyordu.

Yürümeye başladı, tutuşu o kadar güçlüydü ki karşı koymanın bir anlamı yoktu. "Sana söyledim. O kadar da yaralı değilim."

Onu yatağa doğru taşıdı, cüssesi ve gücü onu beklenmedik derecede küçük ve kadınsı hissettirdi. Yatağa ulaştığında, onu ince şiltenin üzerine indirdi ve üzerinde hareket etti, kollarının kasları kendini onun üzerinde desteklerken şişkinleşti.

Gözleri o kadar yoğunlu ki onu yutuyor gibiydiler ve Riana kirli gömleğine rağmen kendini çıplak hissetti. Aynı zamanda bir heyecan da hissetti.

Beklenti.

İçinde bulunduğı durumun kasvetine rağmen -ya da belki de bu yüzden- vücudu onun üstündeki görüntüsüne tepki verdi. Çekici, erkeksi bir adamdı. Şimdiye kadar tanıdığı tüm erkeklerden farklıydı. Hayatta kalmak istiyorsa onu becermek zorundaydı.

O da tadını çıkarabilir.

Adam eğildi ve yüzü onunkine doğru alçalırken kızın gözleri büyüdü; bakışları hiç ayrıldı. Bir an için adamın onu öpeceğini düşündü.

Ama bunun yerine, dudaklarını boğazında bir çizgi halinde gezdirmek için yönünü hafifçe değiştirdi.

Başını geriye doğru eğdi ve adamın ağzını nabzındaki hassas deride hissedince nefesini içine çekti. Adamın kokusu kuvvetliydi ama rahatsız edici değildi -Ambar'ın karışık kokusunun belirsiz iğrençliğinden sonra neredeyse bir rahatlamaydı- ve adamın kokusu onu çevreleyerek cinsel tepkisini yoğunlaştırdı.

Adam boynunu hafifçe ısırdığında, aldığı hazzın sarsıntısıyla nefesi kesildi. Sonra gömleğini çıkarabilmek için omuzlarını yukarı kaldırdı. Kadın elindekini fırlattığında, adamın ağzı daha da alçaldı ve kaşkorse kumaşının arasından sağ göğsünü yalamaya başladı.

Kukusundaki uyarılma hissi arttıkça onun altında kıvranmaya başladı. Parmakları adamın ensesini yokladı, sonra yukarı kayarak kafa derisindeki sık kırpılmış saçların lezzetli dokusunu hissetti.

Ağzı kızın orta kısmına doğru inerken pozisyonunu yerde diz çökecek şekilde ayarladı. Düz göbeğini ortaya çıkarmak için kaşkorsesini yukarı itti ve oradaki hassas deriye sert öpücükler kondurduğunu hissettiğinde inledi.

Karnının üzerindeki ağzıyla dikkati dağılmışken pantolonunu çözmüş olmalıydı çünkü hızlı bir çekişle külotunu da alarak çıkardı.

Bu sert hareket karşısında küçük bir şaşkınlık ve heyecan çığlığı attı ve adam yatağın yanında ayağa kalktığı anda bacaklarının arasında bir arzu sızısı hissetti

-Büyük, ilkel ve güçlü. Kadın ıslaktı. Gerçekten ıslanmıştı. Ve adamın kasıklarındaki şişkinliği görmekten memnundu; bu onun da tahrik olduğunun kanıtıydı.

"Arkanı dön," dedi kalın bir sesle, kadının yanındaki yatağa diz çökerek.

Sözlerinin bir rica mı yoksa emir mi olduğundan emin değildi ve gerçekten umurunda da değildi. Köpek stili ona oldukça iyi gelmişti.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek başını ve omuzlarını ondan uzağa çevirdi.

İki iri eliyle kızın açıkta kalan poposunu kapadı ve sahiplenici bir şekilde sıktı. "Kahretsin, harika bir kıcın var," diye mırıldandı.

Bu ona yaptığı ilk iltifattı. Ve kaba olmasına rağmen, bu ona gülünç bir heyecan vermişti. Omzunun üzerinden ona baktı ve yarı çıplak vücuduna bakarken gözlerinde gördüğü yanma karşısında bir heyecan daha hissetti.

Sonra onun ellerinden birini hareket ettirdiğini gördü ve iki parmağını kaygan amında hissetti. İçine girmesi nefesini kesmişti.

Parmaklarını birkaç kez pompaladı, G noktasına vurdu ve iç duvarlarını ovuşturdu.

Riana nefessiz bir homurtu verdi ve lezzetli stimülasyonda nefes almaya başladı. Hala ona bakarken, ritmi hızlandırmaya çalışarak kalçalarını ona doğru çarptı.

"Siktir." Cain'in sesi zayıftı ve onun bariz hevesinden memnun mu, şaşkın mı yoksa şaşkın mı olduğunu anlayamadı. Ama kız kendini mahcup hissetmeye başlamadan önce, "Çok ateşli," diye ekledi.

O zaman sorun yoktu. Bu yüzden kıcını parmaklarının penetrasyonuna karşı pompalamaya devam etti, orgazm beklediğinden daha hızlı geliştikçe neredeyse çocukça gelen küçük homurdanmalar çıkarmaya başladı.

Göğüsleri üstünün içinde sallanıyordu ve omzunun üzerinden arkasında diz çökmüş olan adama bakmaya devam etmek biraz çaba gerektiriyordu. Ama adamın yüzündeki ifadeyi görmezden gelemiyordu; aç ve yoğun, sanki onu bütünüyle yutmak istiyor gibiydi.

Onun hevesle zıplamasına baktı ve parmaklarını ıslak amında ustaca hareket ettirdi, ta ki kızın homurtuları iniltiye, sonra da onu uçuşumun kenarına götürürken sözsüz miyavlamalara dönüşene kadar.

Boşalırken G noktasına doğru sertçe bastırıyordu, salıverilme dalgaları onu yıkarken ve amı parmaklarının etrafında sertçe kenetlenirken vücudu beceriksiz spazmlarla sarsılıyordu.

Parmaklarını spazmlara karşı pompalayarak kasılmaları sürdürdü ve aciliyeti tatmine dönüşürken tüm vücudu sıcak bir şekilde kızardı.

Adamın yüzüne son bir kez bakarken biraz utanmıştı, umuyordu ki adam onun yaklaşımlarına bu kadar kolay boyun eğdiği için çok kolay ya da çaresiz olduğunu düşünmesin.

Parmaklarının birkaç pompalamasından başka bir şey olmadığı için.

Ama adam çoktan pantolonunu çözmüştü ve kızın arkasına geçip alt yanaklarını kavrayıp ayırarak sikini kızın içine sokmak için en az onun kadar istekli görünüyordu.

Adamın ereksiyonunun sert cismi içine girip onu gererken ve derinlemesine doldururken aptalca bir ses çıkardı. Ellerini ayarladı, kollarının üzerinde kendini destekledi, böylece kıcını onun pelvisine doğru sallayabildi.

Hemen itmeye başladı, horozu kaygan amının içinde kolayca hareket ediyordu ve her itme ona tam olarak doğru şekilde çarptı.

Yüz ifadesinden başka bir yere bakamıyordu; artık gergin, aç ve çok ateşliydi. Amını onun etrafında her sıkıldığında yüz hatlarında bir bükülme oluyordu. Onun içine gömülmenin nasıl bir his olduğunu anladığını söyleyebilirdi.

İkisi de yüksek sesle nefes alıyordu ve karyola sarsılmaya, hareketlerine karşılık olarak utanmazca gıcırdamaya başlamıştı. Ambardaki diğer sesler arka plandaki bir mırıltıya dönüşüyor, çiftleşmelerinin keskin aciliyeti karşısında kayboluyordu.

Riana başka bir orgazmın oluşmaya başladığını hissetti ve hem şaşkınlık hem de zevk içinde nefes aldı. Boynu ağrımaya başlamıştı ve konsantrasyonunu kaybediyordu, bu yüzden sonunda başının tekrar öne düşmesine izin verdi.

Ve bir izleyicileri olduğunu fark ettiler.

Önceki geceki saldırgan seyirciler değildi. Hücrenin parmaklıklarından içeriye bakan iki adamı tanıımıyordu bile, sikişmelerine aval aval bakıyorlardı.

Cain'in ona tekrar sertleşmesini söylemesini istemediği için bir iniltiyi bastırdı. Bu cehennem çukurunda mahremiyet diye bir şey yoktu. Buna alışması gerekecekti.

Cain onları fark etmemiş gibi görünüyordu bile - diğerleri onun için çok önemsizdi. Onları da aynı şekilde görmezden gelmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Ama yapamadı. Görmek zorunda oldukları şeyi düşünmeden edemiyordu. Yatağın üzerinde elleri ve dizleri üzerindeydi, dağılmış kaşkolu dışında çıplaktı. Karmakarışık saçları kızarmış yüzüne dökülüyordu. Kalçalarını Cain'in pelvisine doğru pompalarken göğüsleri ve kıcının eti sallanıyor, onun her hamlesini hevesle karşılıyordu. Tenleri birbirine çarpıyor ve Cain onun poposunu sahiplenici bir şekilde avuçluyordu.

Ve tekrar gelecekti.

Parmaklıkların diğer tarafındaki bu yabancılar onu görecekti. Hiç tanımadığı bir adam tarafından bu şekilde becerilmekten dolayı sertleşiyordu.

Merkezindeki baskı bir yumruk gibi sıkılaştı ve inşa ettiği orgazmına zevk şok dalgaları gönderdi. "Oh Tanrım," diye soludu, poposunu olabildiğince hızlı bir şekilde onun sert vuruşlarına çarparken görüşü bulanıklaştı.

Kıcını bıraktı ve öne doğru uzandı, kollarını kavuşturup omuzlarını yatağa indirene kadar sırtının üst kısmına hafifçe bastırdı, sadece poposunu havada bıraktı. Adam geri çekilmedi. Bunun yerine ellerinden birini omzunun yanına koyarak daha iyi bir itme gücü elde etti.

Artık fazla çekmiyordu ama kalçaları kızın kıcına çarpıyor, hızlı, hayvani vuruşlarla onu itiyordu. Çıkardığı tek ses alçak homurtular ve hızlı, ıslak nefes alıp vermelerdi.

Gözlerini hemen önündeki yatak takımından ayırmamaya çalıştı ama parmaklıklardan dışarı bakmak için başını çevirmekten de kendini alamadı.

İki adam hâlâ izliyordu. Birinin ağzı açık kalmıştı. Sonra diğerinin şöyle dediğini duydu: "Siktir. Şuna bak, nasıl alıyor."

Riana inledi ve yüzünü şilteye sakladı, utanç verici olduğu kadar utanmaz bir arzu olan sıcaklıkla yanıyordu.

"Aldırma onlara." Ses alçak ve hırçındı, tam kulağına geliyordu.

Cain. "Mm-hmm."

"Almak mı?" Bu ses hücrenin dışından geliyordu. Diğer adam. "Çok istiyor."

Riana, tüm vücudu yoğunlaşan ihtiyaç ve aciliyetle titremeye başladığında yatak takımında başka bir sızlanmayı boğmaya çalıştı.

İstiyordu. Hem de çok istiyordu. Ve Cain'in sikinin ona derin ve sert bir şekilde girdiğini hissetmek, onu açıklanamaz bir zevkle çığlık attırmakla tehdit ediyordu.

Bir yanı Kabil'in adamlara saldırmasını ve dün gece adamların gitmesini sağladığı gibi gitmelerini sağlamasını diliyordu.

Ama bir şekilde onun bunu yapmayacağını biliyordu. Bu onu zayıflatırdı. Diğer mahkumlara onun üzerinde güç verirdi.

İkisini de.

Dün gece onun için bunu yapmış olması bir hediye idi.

Bu yüzden onun dediğini yaptı ve izleyenleri görmezden gelmeye çalıştı. Bunun yerine, fiziksel tepkileriyle savaşarak dönüp tekrar Kabil'e bakacak konsantrasyonu bulmaya çalıştı.

Yüz ifadesi hissettiklerinden dolayı neredeyse çarpılmıştı ve gözlerindeki ilkel ateşte büyüleyici bir şey vardı.

Keskin bir zevkle bir kez daha sıkıldığını hissetti. "Ah evet."

"Evet mi?" diye homurdandı, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Tam olarak ne sorduğunu bilmiyordu ama yine de cevap verdi. Tüm vücudu titriyordu -şu anki pozisyonunda fazla pompalama yapamadığı için adamın hareketinin gücünden dolayı- ve görüşü tekrar bulanıklaşmaya başlamıştı. "Evet," diye soludu, "Boşalacağım. Tekrar. Oh Tanrım!"

İticiliği daha da yoğunlaştı, o kadar sertti ki artık yatak daha da yüksek sesle gıcırdıyordu. Homurtuları daha da hayvani bir hal aldı, gırtlaktan gelen sesler onu anlamaya başlayabileceğinden çok daha fazla tahrik etti.

Amındaki acı verici basınç sonunda doruğa ulaştığında, kesik kesik küçük sesler çıkardı.

Amcığı onun sikinin etrafında kenetlenirken, serbest bırakılma çığlığını bastırmak için yüzünü yatağa gömdü.

Adamın leğen kemiğinin beceriksizce poposuna çarptığının farkındaydı ve onun da boşalırken çıkardığı sert sesi duydu. Ama merkezinden yayılan ve bedenini doyuran zevk dalgaları dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

Onu tükenmiş, bitkin, ateşli ve lezzetli bir şekilde tatmin olmuş hissettirdiler. Ve gerçekten çok utanmıştı.

Cain'in üzerinde nefes nefese kaldığını hissedebiliyordu ama hemen göz göze gelmek için başını çevirmeye cesaret edemedi.

Bir dakika sonra, "Tamam mı?" diye sordu.

Bu sert soru başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. Adam ıslak bir ses çıkararak sikini kızın amından çıkarıyordu.

"Evet," dedi hafif bir gülümsemeyle. Bu kadar ani bir şekilde bile olsa sorması çok hoştu. "Bu oldukça iyiydi."

Ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Evet. Oldukça iyi."

Sesindeki ironi onu biraz kıs kıs güldürdü ve yatağa kıvrılıp vücudunu dışarıda olanlardan olabildiğince saklamaya çalışırken kendini daha iyi hissetti.

Cain ayağa kalktı, pantolonunu yukarı çekti ve banyoya doğru yürüdü. Döndüğünde yine normal görünüyordu. Tişörtünü bile geri çekmişti.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, hücresinde zaman geçirmek için başka ne yapabileceğini merak ediyordu.

Tek kaşını kaldırdı ve daha önceki gezintilerinde aldığı çatalı işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

Adamın ses tonunu duyunca kaşlarını çattı, ama onun tekrar hurda parçalardan bir araya getirdiği makineye dönmesini izledi.

"Oh."

Uzun bir sessizlikten sonra "Bütün bunları nereden buluyorsun?" diye sordu.

Hâlâ işine odaklanmış olan Cain cevap verirken başını çevirip bakmadı bile. "Beni gördün."

"Onları Hold'un etrafından aldığınızı biliyorum. Ama buraya nasıl geldiler? Mahkumların tel, dişli ve diğer şeyleri buraya getirmelerine izin verilmez.

onlarla birlikte."

Hemen cevap vermedi ve Riana bir an için hiç cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra yavaşça, "Mahkumlara insanca davranıyormuş gibi görünmek için Koalisyon her iki ayda bir malzeme dağıtıyor. Havlular, yatak takımları ve bulaşıklar buradan geliyor. Bazen başka şeyler de gönderiyorlar. Bu sadece ellerinde ne tür bir fazlalık olduğuna bağlı."

Riana bir an için bunu düşündü. "Dağıtmak mı? Bu, malzemeleri büyük bir yığın haline getirip herkesi kimin alacağı konusunda kavga etmeye bıraktıkları anlamına mı geliyor?"

"Evet." Cain bir metal parçasıyla oynuyordu. Bu metalin eskiden ne olduğunu tahmin bile edemiyordu. "Birkaç yıl önce, mahkumların yemekleri için şu anda kullandıkları besleme teknesi yöntemi yerine bireysel çoğaltıcılara geçmeyi denediler. Ama bu fikir fazla uzun sürmedi."

"Sakın bana söyleme. Çoğaltıcılar parçalara ayrıldı ve silah haline getirildi."

Cain başıyla kısa bir selam verdi. "Belli ki bir haftadan kısa bir süre içinde. En azından bana söylenen bu. Muhafızlar parçalara el koymak için bir jest yaptılar ama çoğu hala bir şekilde etrafta."

Belli ki Cain bu parçaların çoğunu kendi hantal aygıtı için atmıştı.

"Böyle şeyleri bir araya getirmeyi nasıl öğrendin?" Onun cihazına doğru başını salladı.

Omuz silkti. "Bir şeyleri toplarsın. Her zaman tamir edilmesi gereken hurda bir nakil aracım vardı."

Bunu düşündü. İnsanlar, gezegenden gezegene çok seyahat etmedikleri sürece, hurda bile olsa nakliye araçlarına sahip olmazlardı. Belki de bir kaçakçıydı ve bu yüzden hapse girmişti.

Birkaç dakika boyunca onu izlerken, orgazmının ardından gelen fiziksel tatminin keyfini çıkarmaya ve hücrenin dışından ara sıra kendisine doğru gelen kaba yorumları görmezden gelmeye çalıştı.

Cain'in söyleyecek başka bir şeyi olmadığı anlaşılınca burnunu çekti ve yatağa uzandı. "Sanırım biraz daha kestireceğim."

OceanofPDF.com

Üç

Ambarda hava hâlâ karanlıktı. Işıklar sönmüştü. Zifiri karanlık. Dayatılan gece saatleri boyunca hava bundan daha aydınlık olmazdı.

Cain'i göremiyordu ama onu hissedebiliyordu.

Onun her parçasını hissedebiliyordu.

Uzun parmakları kadının kaburgalarına uzanarak alt bedenini yatağın üzerinde tuttu. Bacaklarının arasına diz çöktü, kalçalarını ayırmaya zorladı ve onu iyice açtı. Ayakları garip bir şekilde zıplarken ve karın kasları gerilmişken, bu en rahat pozisyonlardan biri değildi.

Riana umursamadı.

Başının üstündeki yıpranmış yatağa yapıştı ve kalçalarını adamın sikinin sert, hızlı itişine karşı pompalayabilmek için kendini onun mengene gibi kavrayışından kurtarmak için boşuna çabaladı. Çaresizliği sadece merkezinde oluşan çılgınca baskıyı yoğunlaştırdı ve daha önce çıkardığı inlemeler küçük zevk hıçkırıklarına dönüştü.

Cain karanlıkta gırtlaktan bir ses çıkardı ama yüz ifadesini görece kadar ışık yoktu. Birkaç dakika önce ereksiyonunu poposuna sürterek onu uyandırmıştı.

Bu hücreyi onunla paylaştıktan bir ay sonra, vücudu sessiz davete hemen karşılık verdi.

Şimdi çırılçıplak sırtüstü yatıyordu, poposu yatağın birkaç santim yukarısındaydı, amı ıslaktı ve ona duyduğu keskin, derin arzuyla ağrıyordu.

"Oh, oh, Tanrım!" Sesi tiz ve nefessizdi ve beklediğinden daha yüksekti. Ama artan doruk noktasının aciliyeti, sesli tepkilerini bastırmasını imkânsız hale getirdi.

Cain karşılık olarak homurdandı, parmakları kadının kaburgalarında sıkılaştıkça nefes alış verişinin sesi yoğunlaştı. Onu becerirken neredeyse hiç konuşmazdı ama artık homurtusunu onaylama olarak okuyabiliyordu.

Kadının yüksek sesle konuşması, aldığı zevkin kontrol edemeyeceği kadar fazla olması hoşuna gidiyordu.

Riana yatağı pençeledi ve alt dudağını sertçe ısırды, ama işe yaramadı. Onun boğulmuş çığlıkları daha da yüksek sesle büyüdü, tam olarak yankılandı

Karanlık ve neredeyse içindeki sikinden gelen ıslak emme sesini ve kasıklarının tokatlanmasının dalgalı temposunu boğuyordu. "Çok iyi. Oh, lanet olsun!"

Cain sert bir homurtu daha çıkardı, daha hızlı ve daha sert itebilmek için onu tutuşunu ayarladı.

Sıcaktan ve terden yıkanıyordu ve karanlıktaki körlüğü sadece ezici hisler karşısındaki çaresizliğini artırıyor.

"Beni boşalt." Amını onun pompalamasına karşı ezmek için umutsuzca sırtını kamburlaştırdı.

"Evet," diye homurdandı Cain, beklenmedik kelimeler uyarıda bulunmadan şekillendi, alçak, kalın sesi şimdiye kadar duyduğu en erotik şeydi. "Benim için sertçe gel."

Geldi. Sert bir şekilde. Doruk noktası onu öylesine güçlü bir şekilde kesti ki, spazmlar arasında sarsılıp titrerken neredeyse çılgılık atacaktı.

Amcığının kasılmaları arasında onu becermeye devam etti, vücudu hissedilir şekilde gerilirken birkaç sert inlemeyle onu itti. "Tekrar," diye boğuk bir ses tonuyla talep etti, hala vücudunu sert bir şekilde yerinde tutuyordu.

Adamın sesindeki sert, karşı konulmaz otoriteden mi yoksa cinsel hislerin yoğunluğundan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Ama tekrar boşaldı, ikinci doruk noktası ilkinin hemen ardından yükseldi ve zevk bir kez daha patlarken daha da yüksek sesle haykırmasına neden oldu.

Cain boşalırken bağırmadı. Ama özellikle sert bir şekilde boşaldığında çıkardığını bildiği boğuk bir ünlemi zorla çıkardı. Sonra vücudu sarsıldı ve doruk noktasıyla birlikte titreşti ve elleri sonunda kadının kaburgalarında gevşedi.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı biri hücrenin dışından. Zifiri karanlığın şaşkınlığı içinde, sinirli bağırışın hangi yönden geldiğini bile anlayamadı.

Cain onu serbest bıraktığında Riana kıkırdadı ve gergin kaslarını gevşetmeye çalışmak için gerindi. Mahremiyetin yokluğuna beklediğinden çok daha kısa sürede alışmıştı. Diğer mahkûmlardan biri onu alışılmadık bir pozisyonda yakaladığında ara sıra öz-bilince kapılıyordu. Geçen gün Cain yatağın kenarına oturmuş, kollarına yaslanmışken onu beceriyordu. Kız onun kucağındaydı ve yüzü

Bacaklarını Cain'in kalçalarının yanında birleştirmiş, dizlerine dayanmış ve elinden geldiğince çılgınca onun sikinin üzerinde zıplıyordu. Çıplaktı, göğüsleri çılgınca sallanıyordu, Cain ise kıpırdamadan duruyordu. Üç kez boşalmış, utanmaz bir hevesle onun üstüne binmişti. Nedense, birkaç mahkûmun aval aval baktığını fark ettiğinde, utancından yerin dibine girmişti - yine de izlendiğini bildiği için dördüncü kez boşalmıştı.

Ama genellikle mahremiyet eksikliğini görmezden gelebiliyordu. Aşinalığın neleri başarabildiği inanılmazdı.

Cain onun yanına yığıldı, ağır ağır nefes alıyor ve yanına uzanıyordu. Onu kendine doğru çekmek için elini uzatmadı. Sarılacak türden biri değildi. Ama karanlıkta onun gözlerini üzerinde hissetti.

"Sanırım kendinle oldukça gurur duyuyorsun," dedi kuru bir sesle. Adam homurdandı. Kızın anlaşıma olarak anladığı bir ses.

"Ben sadece senin devasa egonu beslemek için bağırdım," diye yalan söyledi. "Biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Yine homurdandı. Bu seferki eğlenmiş gibiydi.

"O kadar da iyi değildi," diye devam etti başarısından memnun bir şekilde. Cain açık ya da kolay bir adam değildi ve onunla seks dışında bir şekilde bağlantı kurmayı başardığında bu ona her zaman heyecan veriyordu. "Ama iyi adımlar atıyorsun. Devam et, eminim daha da iyi olacaksın."

Alaycılığı beklediğinden daha dramatik bir tepki aldı. Cain onun üzerine yuvarlandı; sıcak, ağır ve terden ıslanmıştı. Kabil'in sıcak nefesini kızarmış yanaklarında hissedebiliyor ve -kendisinden birkaç santim ötedeki yüz ifadesini hâlâ göremese de- karanlıkta yırtıcı gülümsemesini hissedebiliyordu.

Bir elini onun kalçalarının arasına sokana kadar ayarladı. Parmakları kasıklarını keşfetti, sıcak, şişmiş etini ve onun ve kendisinin sıvılarıyla ıslak ve ıslak olan amını okşadı. "Bu doğru mu?" dedi, sesindeki çakıl taşı kadının ürpermesine neden oldu.

"Evet." Başparmağını hassaslaşmış klitorisinin üzerinde hissettiğinde gerildi, ama biraz alaycı bir sesle, "Cesaretin kırılmasın. Hâlâ öğreniyorsun."

Kulağına mırıldanana kadar yüzünü eğdi, "Bu nasıl bir ders?"

Sonra başparmağıyla klitorisini sert daireler çizerek ovmaya başladı.

Tepkilerini kontrol altında tutmaya çalışarak direnmeye çalıştı, böylece alaycı konuşmalarında üstünlüğü elinde tutabilecekti.

Ama faydası yoktu. Vücudu zaten aşırı derecede uyarılmıştı ve şimdi onun dokunuşuna hazırды.

Masajının bir dakikadan az sürmesi, başka bir doruk noktasının içinde kıvrılıp serbest kalması için yeterli oldu. İçinden gelen zevki bastırmamak için adamın omzunu sertçe ısırdı.

"Kırk yedi saniye," diye mırıldandı, devam eden spazmlar geçerken kadının amını okşuyordu.

"Kibirli piç kurusu," diye cevap verdi hiç öfkelenmeden. "Bu sahteydi "

Gerçekten güldü - neredeyse hiç duymadığı alçak, gırtlaktan gelen bir ses ondan.

Bu sesle bir zevk dalgası yaşadı.

Onu anlamak çok zordu ve onun hakkında ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu.

Adamın onu becermeyi sevdiğini biliyordu -bunun için bolca kanıt vardı- ama

Bunun nedeni, içinde bulunduğu koşullarda uygun ve istekli tek kadın olması olabilirdi. Çok sevişiyorlardı, bazen günde üç ya da dört kez. Ama yapacak başka bir şeyleri yoktu ve en azından zaman geçirmek için eğlenceli bir yoldu.

Onun kendisine oldukça iyi tahammül ettiğini biliyordu. Onun sessiz ve huysuz olduğu zamanlarda bile kendini kabul ettirmek için elinden geleni yaptı. Yardımcı ve ilginç olmaya çalıştı ve iyi bir arkadaş olmak için elinden geleni yaptı.

Ama adamın ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu. Ona karşı şehvet ve kolay tahammülün ötesinde hisleri olup olmadığını.

Ve Cain'in ondan hoşlanmasını istiyordu. Umutsuzca.

Onun yapabileceğine dair her küçük işaret onu o kadar heyecanlandırıyordu ki.

Bunun pek de sağlıklı olmadığını düşünüyordu. Ona doğal olmayan bir muhtaçlıkla bağlanmıştı, çünkü kesinlikle bağ kurabileceği başka kimse yoktu.

yaşadığı cehennem. Normal şartlar altında ondan hoşlanmayabilirdi bile. Bu kaba, sessiz, yalnız adama karşı bu kadar güçlü bir bağlılık geliştirmek şöyle dursun.

Ama bitmek bilmeyen günlerinin büyük bir bölümünü Cain'i düşünerek, onu neyin harekete geçirdiğini merak ederek, ona yaptığı her yorumu inceleyerek ve kendisinin de Cain'den hoşlanmaya başladığını umarak geçiriyordu.

Bazen hapishaneden kaçmayı hayal ediyordu ve o hayallerde Cain'le hep birlikte kaçıyorlardı.

Ve serbest bırakıldıktan sonra bile birlikte kaldılar.

Diğer zamanlarda ise korkunç bir kazanın meydana geldiği ve Cain'in öldürüldüğü kabuslar görüyordu. Bu hayallerde yaşadığı korku sadece kendisine ne olacağıyla ilgili değildi. Aynı zamanda Cain'i kaybetmekle de ilgiliydi.

Çoğu zaman bu iki şeyi de düşünmemeye çalışıyordu. Sadece anı yaşamaya çalıştı, çünkü başka bir şey neredeyse dayanılmazdı.

Şu anda Cain'e sarılıp yatmak istiyordu. Kollarını ona dolamasını ve onu kendine yakın tutmasını istiyordu. Yine de harekete geçmedi. Yapmak isteyeceği son şey, Cain'in seksle ilgili herhangi bir konuda kendini rahatsız hissetmesine neden olmaktı.

Seks sahip olduğu tek şeydi ve onu güvende tutan tek şeydi.

* * *

Ambarda ışıklar tekrar yandığında Cain yataktan kalktı ve her zaman yaptığı gibi banyoya gitti. O ise yorganın altında kalmıştı. Diğer mahkûmlar genellikle sabahları ilk iş olarak Cain'in hücresinin önünden geçer, onu temizlenirken ya da giyinirken görmeyi umarlardı. Bu nedenle, Cain'in onlara yemek getirmek için ayrıldığı erken öğüne kadar elinden geldiğince temizlenmek için hep bekledi.

Burayı ancak bu kadar temizleyebilirdi ama elinden geleni yaptı.
-En azından bir lavabosu olduğu için minnettar.

Kıyafetlerini mümkün olduğunca sık yıkıyordu, ancak zaten yıpranmış ve lekeli oldukları için dikkatli olması gerekiyordu. Temiz kalma çabalarına rağmen, çoğu zaman kokması gerektiğini biliyordu. Ancak ilk haftadan sonra bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermedi.

Kendi duyuları da Ambar'ın kokusuna alışmıştı. O kadar ki, özellikle kötü kokan bir adama yaklaşmadığı sürece kokuyu artık neredeyse hiç fark etmiyordu. Cain'in kendine özgü bir kokusu vardı. Ona çok tanıdık geldiği için artık hoşuna giden bir kokuydu bu.

Onun da kendi kokusu hakkında aynı şekilde düşündüğünü umuyordu. O kadar sık seks yapıyorlardı ki, bazen onun da çoğu zaman Kabil gibi kokup kokmadığını merak ediyordu.

Saçları temelde umutsuzdu. Cain ona tarağa benzeyen bir şey bulmuştu ve saatlerce tarağı siyah saçlarının arasında gezdirmeye çalışıyordu. Bazen saçlarını lavaboda yıkıyordu ama sabun ya da şampuan yoktu. Saçlarının bir daha çekici görünebileceğini ummaktan vazgeçmişti.

Cain onun için saçlarını tıraş etmeyi teklif etmişti - tuvaletin arkasında sakladığı bıçakla kendi kafa derisini tıraş ettiği gibi. Ama Riana henüz saçlarından tamamen vazgeçmeyi aklına getirememişti.

Belki daha sonra oraya varacaktı. Ama henüz değil.

Cain'in amını tıraş etmesine izin vermişti. İki hafta önce. Başlangıçta tamamen pratik nedenlerden dolayı yapmıştı ama sonunda son derece erotik bir eylem olmuştu. Ve Cain bu hassas işlemi bitirdiğinde, dudakları, dili ve dişleriyle onu tatmin edebilmek için kendini iyice açmasını istemişti.

Sonuncusu çılgılık atarak olmak üzere üç kez

boşalmıştı. Hatırası bile onu ıslatıyordu.

Cain sabah yemeği için ayrıldığından, Riana banyoya gitmek ve yıkanmak için kalktı.

Yemek zamanı çılgınlığını hiç görmemişti, çünkü bu çılgınlık hücrenin görüş alanının ötesinde devam ediyordu ve bunu yapmak gibi bir arzusu da yoktu. Başlangıçta yaptığından daha fazla olarak, parmaklıkların etrafında gözlerini dikip bakacak erkekler olmadığı zamanlarda insanları gözlemlemeye başlamıştı.

Şiddete hiçbir zaman tam olarak alışamamıştı, bu yüzden bakamadığı bazı şeyler vardı, ama ara sıra parmaklıkların arkasından bakıp Ambar'daki hayatı gözlemleyebileceği kadar sessiz oluyordu.

İsimlerini hiç öğrenmemiş olsa da bazı insanları tanımaya başladı. Yaşlı bir adam vardı, bütün gününü

Hapishanenin etrafında yavaş turlar atıyor, tehdit gibi görünen herkesin yolundan çekiliyordu. Yemek zamanı telaşına hiç katılmadığına göre artıklarla yaşıyor olmalıydı. Ona zihinsel olarak Kaplumbağa adını taktı. Bir diğeri kleptoman olmalıydı, çünkü onu sık sık başkalarına ait olan şeyleri kaparken görürdü - alfaların yaptığı gibi kaba kuvvetle değil, sanki elinde değilmiş gibi hızlı, gizli hareketlerle. Bazen dayak yerdı ama asla öldürülecek kadar önemli bir şey çalmazdı. Ona Kapkaççı derdi.

Bir de Oyuncu vardı. Bir hafta kadar önce gelmişti. Onu hemen fark etmişti çünkü çok yakışıklıydı. Pahalı kıyafetler giyiyordu ve istediğini elde etmeye alışkın olduğunu belli eden bir havayla yürüyordu. Kesinlikle bir kadın erkeğiydi, bu yüzden ona Oyuncu adını vermişti.

İlk gece bitmeden ölmesini bekliyordu, çünkü giysileri diğerlerininkinden çok daha iyiydi ve burada onun güvenini meydan okuma olarak algılayacak adamlar vardı.

Onu görmeye devam ettiğinde şok olmuştu - hala kıyafetleri içindeydi, hiç dayak yememişti. Sonra kendi hücrelerini talep etti -iyi bir hücre değildi ama hiç yoktan iyiydi- ve kimse onu elinden almaya çalışmadı. İyi durumdaydı, ama zayıf bir şekilde. Cain ya da Thorn kadar iri değildi. Buradaki adamlardan bazılarıyla kaba kuvvetle başa çıkabilmesinin imkânı yoktu.

Onun nasıl hayatta kaldığını merak ediyordu. Hücresi onunkinin ve Cain'inkinin karşısındaydı ve kimse onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Arkadaş ya da ittifak kurmuş ya da kendisini koruyabilecek bir alfaya sevgili olmuş gibi görünmüyordu.

Çok meraklı olduğu için, bazen hücrede yalnızken ve görüş mesafesi içindeyken onu izlerdi.

O bir anomaliydi. Mantıklı gelmiyordu.

Bu sabah Oyuncu aceleyle yemek yemeye gitmemişti. Sağlıklı kalmak için yeterince yemek yediği açık olsa da her zaman yemiyordu. Daha çok her zaman zahmet edemiyormuş gibi görünüyordu. Şu anda hücresindeydi, yatağında oturuyordu, gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanmıştı.

Sanki onu izlediğini hissetmiş gibi gözlerini açtı ve uzaklara bakan bakışlarıyla buluştu.

Bu adam Ambar'daki diğer hayvanlara benzemiyordu ama kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir dakika sonra ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

Hücrenin parmaklıklarına ulaştığında ona nefes kesici bir sırtışıla baktı. "Şu battaniyelerden birini verebileceğini sanmıyorum."

Kendini yakalamadan önce otomatik olarak bir tanesine uzanırken buldu. Ne oluyor be? Demek iyi bir gülüşü vardı - bu onun için aklını kaçırdığı anlamına gelmiyordu. "Bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Cain'in adını asla başkalarının duyabileceği bir yerde söylemezdi. Bunu ona bir iyi niyet göstergesi olarak vermişti. Başka kimseye vermemişti.

"Muhtemelen fark etmez. Ama fark eder mi ki?" Adam yine o kadar çekici ve ikna ediciydi ki, kadın hemen pes edip ona istediğini vermek istedi.

"Evet. Yapardı."

"Böyle bir sadakati hak edecek ne yaptı?" Bu, onu ikna etmeye yönelik bir manevradan ziyade gerçek bir soru gibi görünüyordu.

Adamın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı ve gözlerinin dikkat çekici derecede canlı bir yeşil olduğunu fark etti. "Sen ne düşünüyorsun?"

İç çekti. "En iyi hücre. En iyi kadın. Kıskanıyor olabilirim."

Cain ona bu hücreyi, kendisi geldiğinde orada olan mahkûmdan nasıl aldığını anlatmıştı. Adam güçlüydü -o kadar güçlüydü ki Cain dövüşten sonra ciddi şekilde yaralanmıştı- ama Cain onu yenmiş ve anahtarı almıştı. Şimdi anahtarı vermeden önce ölebilirdi.

"Yerinde olsam ona meydan okumazdım," dedi.

Oyuncu güldü. "Ben bunun için fazla zekiyim."

Muhtemelen öyleydi. Belki de bu kadar uzun süre hayatta kalmasının sebebi buydu. Bir çeşit keskin zeka ve insanları kendi tarafına çekebilme yeteneği.

Onun üzerinde işe yaramıştı-o kadar kolaydı ki neredeyse korkutucuydu. Bu adam bir savaşçıdan çok bir oyuncuya benziyor olabilirdi ama

Yine de onun için tehlikeli.

Tam cevap vermek üzereydi ki Cain bir anda ortaya çıktı. Diğer adama doğru bir yumruk savurdu ama Oyuncu tam zamanında eğilerek Cain'in yumruğunun menziline çıktı.

Gerçekten hızlıydı, bu kesindi.

Cain ona doğru korkutucu bir bakış fırlatarak, "Defol," diye mırıldandı.

Adam geri çekildi ama bu sırada Riana'ya, Cain'in homurdanmasına neden olan utanmaz bir göz kırptı.

Gülmek istiyordu. Gerçekten gülmek istiyordu. Bu adam da kimdi?

"Ne yapıyordu?" Cain hücreye girip kapıyı arkasından kilitlemesini istedi.

"Sadece konuşuyorduk. Sanırım sıkılmıştı."

"Ondan uzak durun. Onda doğru olmayan bir şeyler var." "Ne demek istiyorsun?" O da tuhaf bir şeyler hissetmişti ama Cain'in bu konuda daha iyi bir fikri olup olmadığını merak etti. "Doğru olmayan ne?"

"Bilmiyorum. Yine de bazı söylentiler duydum. Kimse meydan okumayacak onu."

"Neden yapmıyorsun?"

"Zamanımı harcamaya değmez." Riana'ya anlamlı bir bakış attı. "Eğer o benim olanı almaya çalışıyor."

Yutkundu, kelimelerden biraz tahrik olduğunu hissetti ama "Battaniyelerini senin için korudum, bu yüzden güvende olduklarını düşünüyorum" demeyi başardı.

Bu ona neredeyse bir gülümseme kazandırdı.

Cain getirdiği yiyecekleri ona verdiğinde, Riana kendi payını teşekkür ederek kabul etti. Yemekleri almak için asla onunla birlikte gitmemişti. Cain hem onu korumaya hem de ikisi için yiyecek almaya konsantre olamazdı. Bu yüzden onu her zaman hücrede kilitli bırakmıştı ve Riana hiç şikâyet etmemişti.

Zaten hiçbir şeyden şikâyet etmezdi. Onu gerçekten rahatsız eden şeyleri bile. Tüm sıkıntılarını sakladı - kaçınılmaz sonuç

Bu kadar yakın bir yerde, sert ve katı bir adamla yaşamamanın ne kadar zor olduğunu kendi de biliyordu.

Kabil'in ondan bıkip hücrelerinden kovması için kaç şikâyetin yeterli olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun sınırlarını test etmek istemiyordu.

Yemek her zaman güveç ve ekmekten oluşuyordu ve bazen Riana bunları zar zor yutabiliyordu çünkü bu şeylerden çok yorulmuştu. Ancak Cain yemek yemediğinde her zaman huysuzlaşır ve onaylamazdı - yeterince sert olmadığına dair işaretler gösterdiğinde davrandığı gibi - bu yüzden genellikle kendini dolu tutmak için yeterince zorlamayı başardı.

Cain'le birlikte çalışmaya başlamıştı; yapabildiği kadar çok şınav ve mekik çekiyor ve ayak uyduramayacak kadar bitkin düşene kadar onunla birlikte Ambar'ın çevresinde en az birkaç tur koşuyordu. Yapabileceği her şeyi yaptığında onu hücreye kilitliyor ve koşusunu kendi başına bitiriyordu.

Bazı sabahlar saatlerce koşardı.

Öğleden sonraları cihazını inşa etmeye çalışıyordu. Hâlâ ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak şimdi parçalarının nasıl çalıştığını görebiliyordu ve sonunda bir tür ilkel makine olacağından oldukça emindi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden uyuyana kadar onu izliyordu.

Eğer cana yakın bir ruh halindeyse - ya da Cain için cana yakın sayılabilecek bir ruh halindeyse

-O çalışırken konuşurlardı. Ona çocukluğunu ve gerçekten sevdiği tek insan olan büyükannesini anlatırdı. Ve ona okulundan, işinden, yıllar boyunca gittiği çeşitli kazılardan, hayatının çoğunda ne kadar yalnız olduğundan bahsetti.

Cain ona pek bir şey anlatmadı. Açık ya da konuşkan bir insan değildi. Ama ona yaptığı bazı seyahatleri anlatırdı - Koalisyon uzayının her yerine seyahat etmişti. Bir keresinde de ona köpeğinden bahsetmişti.

Max.

Riana onu tanıdığı bir ay içinde yüzünde keder gibi bir şey gördüğü tek zamandı.

Öğleden sonraları bir noktada, Cain genellikle cihazı için ihtiyaç duyduğu bir nesne için "ava" çıkardı. Riana her zaman onunla birlikte giderdi - çoğunlukla hücreden bir süreliğine çıkmak için.

Bu öğleden sonra, Cain makinesini tamir ettiği yerden kalktığında, Riana hemen ayağa fırladı. Bugün huzursuzdu. Cain sessiz ve düşünceliydi ve ışıklar yanmadan önce seks yapmamışlardı. İç çamaşırını yıkamış ve kuruması için asmıştı ama bütün gün yaptığı tek şey buydu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Cain onun kendisine katılmasını sorgulamadı. Artık buna alışmıştı. Aslında, kapıyı arkasından kilitlerken hiçbir şey söylemedi.

Bazen geri döndüklerinde, bir mahkûm ya zorla ya da kilidi açarak hücreye girmeye çalışıyordu. Cain genellikle onları yollarından çekerdi. Bu her zaman umutsuz bir çaresizlik eylemiydi, çünkü anahtar olmadan hücreye girmenin hiçbir yolu yoktu. Parmaklıklar tamamen geçilmezdi.

Ambarın etrafında yürümeye başladılar ve Cain'in bugün neye ihtiyacı varsa onu aradığı belliydi. Bir itiş kakışın yanından geçtiklerinde -belli ki bir çift ayakkabı yüzünden- Kain onu duvara doğru itti, böylece serseri bir darbe almayacaktı.

Duvara o kadar yaklaştırıldı ki gömleği metalin sivri bir kenarına takıldı.

Yırtıldı, kumaş dikiş yerlerinden birinden öyle bir yırtıldı ki, aradaki boşluk çıplak göğsünü ortaya çıkardı.

İç çamaşırı hâlâ hücrede kurumaktaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, yırtık kumaşı yerinde tutarken, tesadüfen gören birkaç mahkûm yuhaladı ya da kaba yorumlar yaptı. Kazanın sonuçlarını fark ettiğinde -birkaç parça giysisinden biri kalıcı olarak hasar görmüştü- belli belirsiz midesi bulandı. "Kahretsin, kahretsin, lanet olsun."

O durduğunda Cain de durmuştu ama yüz ifadesi çoğunlukla umursamaz görünüyordu. "Sadece bir gözyaşı."

Dışlerini birbirine vurarak otomatik bir karşılık vermeyi engelledi. Bu sadece bir gözyaşı değildi. Bu şartlar altında değildi. Ve herhangi bir aptal bunu bilirdi.

Gömleğinin yırtık kumaşını rahatça tutmaya devam edemedi, bu yüzden yenik bir iç çekişle, "Sanırım geri dönmem gerekiyor" dedi.

"Neden?"

Riana'nın alt dudağı hafifçe düştü. "Ne demek istiyorsun, neden? Çünkü gömleğimde açık bir delik var ve etrafta yarı çıplak dolaşmayacağım."

Cain biraz sabırsız görünüyordu ve tek omzuyla omuz silkti. "Bu kadar büyütecek ne var? Seni daha önce hücrede çıplak gördüler. Seni sikim ağzındayken de gördüler. Ne fark eder ki?"

Adamın çileden çıkararak yüzüne bakarken bir anlık öfke onu ele geçirdi. İki durum arasında dünyalar kadar fark vardı. Evet, diğer mahkûmlardan bazıları onu çeşitli soyunma ve sefahat hallerinde görmüştü ama bunların hepsi hücrede olmuştu. Hücre, ev üssü gibi hissettiriyordu. Özel olmayabilirdi ama güvenliydi.

Ambarda geçit töreni yapmak, gözleri olan her mahkuma vücudunu göstermek tamamen farklıydı.

Ve eğer Kabil'in kaba ruhunda en ufak bir duyarlılık olsaydı, bunu bilirdi.

Durdukları yerden Thorn'un bir anlık görüntüsünü görebiliyordu. Thorn artık Cain'den uzak duruyordu ama hapisanede gücünü korumayı başarmıştı. Riana onunla karşılaşmamak için çok uğraştı, çünkü sadece onu görmek bile onu hasta hissettiriyordu.

Ve Thorn bile artık yırtık gömleğiyle onu süzebiliyordu.

"Tabii ki farklı," diye tersledi. "Sen ne sikim-"

Cain'i kızdıramayacağını geç de olsa hatırlayarak sözlerini bir sarsıntıyla kesti.

Sertçe yutkunarak adamın kafasını ısırp koparma dürtüsünü bastırdı ve bunun yerine, "Haklısın. Hiçbir fark yok." Gözlerini dikip gömleğindeki yırtığın açılmasına izin verdi ve tekrar yürümeye başladı.

Cain hiç uyardan onu kolundan yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Öfke patlaması karşısında şaşırarak Riana, "Ne yapacağım?" diye sordu.

"Ne zaman söyleyecek bir şeyin olsa sözünü kes." Mavi gözleri onu olduğu yerde sabitlemişti ve çenesi belirgin bir gerginlikle sıkılmıştı. "Bu

beni deli ediyor. Söyleyecek bir şeyiniz varsa, sadece söyleyin. Akılsız, pasif bir asalak gibi davranmayın."

Bir an için görüşü bulanıklaştı; o kadar öfkeli ve kırgındı ki. Kendini adamın yüzündeki çizgileri pençelemekten alıkoymaya çalışırken elleri iki yanında yumruk oldu. "Neden kendimi durdurduğumu sanıyorsun! Beni hayatta tutan tek şey sen olduğun halde sana meydan okumamı mı bekliyorsun?"

Yüzündeki bir şey değişti. Yumuşamadı. Kabil'i hiç yumuşak görmemişti. Bunun yerine, yüz hatları daha da gerginleşti ve dudakları renksiz bir çizgiye dönüştü. Sonunda, "Yanlış bir şey söylersen seni parçalara ayırmak için dışarı atacağımı mı sanıyorsun?" diye homurdandı.

"Ne düşünmem gerekiyor?" Son bir aydır sürekli gergin olmanın verdiği bastırılmış hayal kırıklığı sonunda taşmaya başlamıştı. Sesi kontrol edemeyeceği kadar ateşli ve yoğun duygularla boğuklaşmıştı. "Anlaşmamız böyle. Sen beni koruyorsun. Ben seni memnun ederim. Bunu hiç yüksek sesle söylemedik ama ikimiz de biliyoruz. Seni *hoşnutsuz* etmeyeceğimden eminim."

Gözleri onu bir bıçak gibi kesiyordu. "Benim o tür bir hayvan olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Elbette sen de o tür bir hayvansın. Hepimiz öyleyiz. Etrafına bir bak!" Ambarı, çevrelerindeki kirli kaosu, bu kafesteki tüm mahkûmların ilkel yaşam tarzını içine alan geniş bir hareket yaptı. "Yemek yiyoruz, sevişiyoruz ve hayatta kalmaya çalışıyoruz. İşte biz buna dönüştürüldük. Benden ne yapmamı bekliyorsun?" Sesi aniden kesildi, o kadar derin bir dehşete kapılmıştı ki neredeyse onu yutacaktı. Sonunda düşündüklerini ifade ederek kendini öldürmüş olabilirdi. Onu güvende tutabilecek tek adama saldırarak. Boğulur gibi bir ses çıkardı ve yere baktı. "Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

Cain sessizdi. Ama ona dokunmamasına rağmen sert, kaslı vücudundaki titreyen gerilimi hissedebiliyordu. Ayrıca onun nefes alışını da duyabiliyordu. Yüksek sesle, hızlı, ıslak, kalın nefes alıp verme sesleri.

Ellerinin titremesini engellemeye çalışırken sonunda gözlerini onun yüzüne dikti.

Cain'i daha önce hiç gerçekten kızgın görmemişti. Ama şimdi kırgındı.

İçten içe yanıyordu. Onunla birlikte sallanıyor. Patlamak üzere olan bir patla volkan gibi.
yacak

· Ve ona kızgındı.

Kabil gürültülü bir nefes aldı ve topuklarının üzerinde dönerek ondan uzaklaştı.

Hareket etmedi. Bunun yerine sırtı ona dönük bir şekilde durdu ve sanki kendini kontrol altına almak için mücadele ediyormuş gibi kaynamaya başladı.

Riana onun geniş sırtına, omuzlarının ve kollarının dalgalanan kaslarına, tişörtünün nemli cildine yapışmasına, kafa derisinin belirgin kıvrımına baktı.

Ve dehşeti neredeyse onu yutuyordu.

Ya kendi aptallığı yüzünden Cain'i sonsuza dek kaybettiyse?

Zorlukla nefes alabiliyordu ve aniden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Hücreye, kendini güvende hissettiği yere.

Boğuk bir sesle geldikleri yöne döndü ve tökezleyerek uzaklaştı. Mantıklı düşünmüyordu. Onu kaçmaya iten saf bir içgüdüydü. Düşünüyor olsaydı, hücrenin kilitli olduğunu ve anahtarının olmadığını hatırlardı.

Duygusal durumuna rağmen, bir kez bile ciddi bir saldırı tehlikesiyle karşı karşıya olduğuna inanmamıştı. Herkes onun Cain'in kadını olduğunu biliyordu. Ve herkes Cain'den korkuyor ya da gözünü korkutuyordu. Daha geçen hafta, sabah koşusu sırasında bir adam hızlıca bir şeyler hissetmeye çalıştığında, Cain tüm Hold'un huzurunda adamı bayıltana kadar dövmüştü.

Ondan ayrı olsa bile, kendisini hâlâ onun koruması altında görüyordu.

Bu yüzden biri aniden onu tutup parmaklıkları olmayan loş bir hücreye çektiğinde tamamen hazırlıksızdı.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, zar zor algılayabildi. Bir an hücreesine doğru tökezlerken, bir an sonra şiddetle duvara fırlatılıyordu.

Darbe canını yaktı. Onu o kadar sarstı ve sarstı ki tepki veremeyecek kadar başı döndü. Saldırgan hiç vakit kaybetmedi. Onu kabaca yerden kaldırdı ve sonra öne doğru iterek metal bir masanın kenarına eğilmeye zorladı. Bu masa Cain'in hücreesindekiyle aynıydı; küçüktü ve duvara bağlıydı.

Saldırı o kadar hızlı ve acımasızdı ki Riana adamın kim olduğunu bile söyleyemedi. Güçlü bir el boynunun arkasına dolandı ve onu masanın üzerinde o kadar güçlü bir kavrama ile tuttu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Çığlık atmaya çalıştı ama hiç ses çıkmadı. Ya korku ya da boynundaki boğucu kavrama herhangi bir sesi imkânsız kılıyordu. Mücadele etmeye çalıştı ama bu pozisyonda çaresizdi, katlanmış ve masanın kenarına sıkıştırılmıştı.

Bilinci bir dehşet ve şok bulanıklığı içinde bulanıklaştı. Zihninin bir kısmı neler olduğunu biliyordu ama geri kalanı gerçeği algılayamıyordu bile.

Vahşi bir el, çıplak teninde soğuk metali hissedene kadar pantolonunu ve külotunu indirdi.

Tekrar çığlık atmaya çalıştı. Ve bu tüm deneyimin en kötü kısmıydı. Ağzı açıldı ama hiçbir ses çıkaramadı.

Aklından geriye kalanlarla, güçlü tutuşa karşı boş yere mücadele etmeye çalışsa bile, kendini olacaklara hazırlamaya çalıştı.

Sonra birden eller kayboldu. İlkel bir hırlama sesi duydu ve arkasındaki beden çekildi.

Neler olduğunu görebilmek için morarmış bedenini masadan itmeyi başarırken, ağrıyan nefes borusundan umutsuzca bir nefes çekti.

Cain onu bulmuştu.

Adamı kadından koparmış ve hücreden dışarıya, Ambarın ortasındaki halka açık alana fırlatmış olmalı.

Riana şimdi saldırganını Asp olarak tanıdı, ilk gelişinde onunla yüzleşen dövme adam.

Ama Kabil'in dönüştüğü hırıltılı, ilkel canavarı neredeyse hiç tanıyamıyordu.

Titreyerek hücreden çıkmadan önce pantolonunu yukarı çekmeyi başardı ve duvarın dibinde büzüşerek onu izledi.

Asp zayıf biri değildi. Büyük ve vahşiydi ve ne yaptığını biliyordu.

Ama Cain'e karşı hiç şansı yoktu.

Cain kendini bir çılgınlığa kaptırmıştı. Riana onu hiç böyle görmemişti. -Daha önce kimseyi böyle görmemiştim. Diğer adamı yere yıktı, bir an bile duraksamadı ya da mola vermedi. Çok geçmeden kan akmaya başladı. Ve sonra diğer adam mücadele etmeyi bıraktı.

Ancak Cain, Asp yerde kanlı bir posa yığınının dönüşüne kadar acımasız saldırısını durdurmadı.

Riana şüphesiz onun öldüğünü biliyordu.

Ve üzgün bile değildi. Bir yanı son birkaç dakikadaki ani ve şiddetli olaylar karşısında şok olmuş ve midesi bulanmıştı. Ama bir yanı da -kabul etmekten hoşlanmadığı küçük, içgüdüsel bir parçası- Cain'in bu kadar ilkel, bu kadar bölgesel, bu kadar hayvani tepki verdiğini görmekten heyecan duydu.

Onun üzerinden.

Yine de çoğunlukla başı dönüyor ve sersemlemişti - ayak uyduramayacağı kadar çok şey olmuştu.

Bu yüzden Cain diğer adamı yere düşürüp elleri, kolları ve gömleği kan içinde, teni kirli terle ıslanmış bir halde ayağa kalktığı anda, yine de kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı.

Cain hapishanenin etrafına bakındı. Herkes şiddetli kavgayı izlemek için yer değiştirdiğinden her yer sessizliğe bürünmüştü. Cain'in yüz ifadesi ona meydan okumaya cesaret edecekmiş gibi görünüyordu.

Ya da ona ait olana el sürmeye.

Kimse kımıldamadı. Kimse yaklaşmaya cesaret edemedi. Ta ki Cain sonunda avından uzaklaşana kadar.

Riana'ya ulaştığında, onu yırtık gömleğinin arkasından tuttu ve onu hücrelerine geri götürmek için tutuşunu kullandı.

Dokunuşu nazik değildi ve gömleğine kan bulaştırdı ama başka türlü yürüyebileceğinden emin olmadığı için desteği takdir etti.

Hücreye vardıklarında ve Cain kapıyı arkalarından kilitlediğinde, Riana kollarını karnına sararak yatağa yığıldı.

Cain bir an için ona baktı. Sonra gırtlaktan bir ses çıkardı ve sarsılarak uzaklaştı. Lavaboya doğru yürüdü ve suyu açtı. Su sıçrattı

kanlı ellerine ve terli yüzüne su döktü.

Derisinden sular akarken ona doğru döndü. "O
-"

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdı, o andan beri söyleyebildiği ilk kelimeydi.

Saldırı. "Tam zamanında geldin."

Yüzü garip bir şekilde buruştu ve lavaboya geri döndü. Yüzüne daha fazla su sıçratmak için eğildi.

Ona doğru döndü -içgüdüsel gerginliği ve kanlı gömleğiyle hâlâ vahşi ve güçlü görünüyordu- ve ağzını tekrar açtı. Ama bu sefer konuşmadı. Bunun yerine, bir sarsıntıyla topuğunun üzerinde döndü ve hücreden çıkacakmış gibi bir hareket yaptı.

Ama kendini durdurdu. Ve onun yerine yatağın üzerinde büzüşmüş olan kızın yanına geri döndü.

Ama yine kendini durdurdu.

Riana'nın neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Cain'in ruh halini hissedebiliyordu. Adrenalin ve testosteron onun içinden akıyor olmalı. Hala şiddetin doruğundaydı. Ayrıca onun için endişeleniyor olabilirdi.

Ve ilkel tepkisini nasıl yönlendireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yüzüne biraz daha su sıçrattı. Sonra yine gırtlaktan bir ses çıkardı ve banyo köşesine doğru yürüdü.

Artık endişelenmeye başlayan Riana ayağa kalktı ve arkasını dönüp dışarı çıkarken onu karşıladı.

"Cain, iyi misin?" diye sordu usulca, nazik bir elini adamın lekeli gömleğine doğru uzatarak.

Çok tuhaf bir duygu onu içine çekmişti. Kendi korkusu ve mide bulantısı hücrenin güvenliğinde dağılmıştı ve yerini onunkiyle eşleşen ilkel bir dürtü almıştı.

Tüm fiziksellliğini ve içgüdüsünü hissetti. Bir hayvan gibi. Eşi tarafından yeni sahiplenilmiş bir hayvan.

Onun yumuşak dokunuşuyla Cain'in hırpalanmış kontrolü tamamen kırıldı. Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi usulca hırladı ve onu kalçalarından yakaladı.

Onu hücrenin duvarına doğru itti ve sert, kaba, acil bir öpücükle ağzını aldı.

Onu ilk kez öpmüştü ve Riana buna hemen karşılık verdi. Hala rasyonel düşünmüyordu, ama birkaç dakika önceki dehşet çoğunlukla gitmişti - geriye sadece hayvansal içgüdü kalmıştı.

Cain'i istiyordu. Onun gücünü, kudretini ve hâkimiyetini istiyordu. Tüm bunları hissedebileceği en fiziksel şekilde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Adamın vücudu kadınınkine bastırarak onu sert duvara hapsetti. Elleri onun her yerindeydi -onu hissediyor, ona dokunuyor, onu okşuyordu- ta ki çılgınca ihtiyaçlarının sersemliğiyle pantolonunu ve külotunu çıkarana kadar.

Cain güçlü elleriyle onu yukarı kaldırdı ve çıplak poposunu tutarken duvarı destek olarak kullandı. Kız bacaklarını adamın ortasına doladı ve boynuna sarıldı. Onu kolayca tutabilecek kadar güçlüydü ve ona karşı kendini ne kadar küçük ve kadınsı hissettiğini seviyordu.

Hiç vakit kaybetmedi. Aletini serbest bırakmak için vücutlarının arasına girer girmez, kadının içine gömüldü. Kadın her zamanki kadar ıslak değildi, az önceki panik hâlâ vücudunu etkilemeye devam ediyordu ama onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Çaresizce.

Aleti onu tamamen doldurdu ve kalçalarını öne doğru eğerek içine doğru itti, onu duvara doğru sertçe itti.

Tamamen rahat değildi ve Riana vücudunda daha önceki saldırıdan kaynaklanan çürüklerin olduğu ağırlı yerlerin farkındaydı, ama umursamadı. Cain'in gücünü olabildiğince derinden hissetmek istiyordu.

Fazla kontrolü yoktu. İtişleri sert ve düzensizdi ve onun ağzındaki ağız beceriksiz ve açgözlüydü. Ama bu tam olarak Riana'nın ihtiyacı olan şeydi. Ve o azgınlıktıkça, onu sertleştirdikçe, onun olduğunu iddia ettikçe zevkle inledi.

Adam kabaca homurdanıp leğen kemiğini onunkine doğru sallarken, kadın adamın ensesindeki istekli çizgileri tırmaladı.

Boşalmayacaktı. Yeterince klitoral uyarım almamıştı ve önceki olay orgazma ulaşmak için yeterince konsantre olmasını engelledi.

Ama umurunda değildi.

Cain'i bu şekilde hissetmek, onun içindeki tüm ürpertici gerilimi sonunda serbest bırakmasını izlemek, mutlak gücüne ve erkekliğine tutunmak, şimdiye kadar bildiği en ateşli şeydi.

Adam başını yana sallayıp kendini sabit tutana kadar amını adamın sikinin girişinin etrafında sıktı. Sonra sessiz bir kükreme gibi bir ses çıkardı ve kendini onun içine bırakana kadar kalçalarını hızlı, beceriksiz spazmlarla salladı.

Cain'in vücudu nihayet gevşemeye başladığında ikisi de çaresizce nefes alıp veriyordu. Dikkatlice duvardan çekildi, kadının bacaklarını çözmesine yardım etti ve onu yere yatırdı.

Dizleri hemen büküldü, bu yüzden onun yerine onu kaldırdı ve yatağa taşıdı.

Bir topun içine kıvrıldı, adrenalın ve duygu dalgalanması geçtiği için garip bir şekilde zayıf ve belirsiz hissediyordu.

Çaresizce Cain'in ona sarılmasını istedi ama Cain onunla birlikte yatağa girmedi. Bunun yerine lavaboya gitti ve yırtık pırtık havlulardan birini aldı. Havluyu suyla ıslattıktan sonra geri geldi ve yatağın kenarına oturdu.

Kadının vücudunu nazikçe çözdükten sonra, gömleğinin yırtık kalıntılarını çıkardı -şimdi göğsündeki kanla lekelenmişti- ve sonra tenindeki kan lekelerini sildi.

Kadın şaşkınlıkla onu izledi, dudakları hafifçe aralanmıştı ve gözleri kocaman ve yuvarlaktı. Adam onun gözlerine bakmadı. Bunun yerine, nemli bezi göğüslerinin ve karnının üzerinde okşarken ve sonra menisini temizlediği amına doğru inerken eline odaklandı.

Riana onu daha önce hiç böyle görmemişti ve bu sessiz ilgi, kelimelere dökmekten korktuğu isimsiz bir duyguyla karnının düğümlenmesine neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda.

Adam hafifçe sarsıldı, sanki kadın ona vurmuş gibi irkildi.

"Neyin var?" Elini onun koluna koydu, çekmesinden korkuyordu. Geri.

"Yapma-" Aniden durdu ve boğazını temizledi. "Özür dilerim."

Şimdi gerçekten kafası karışmıştı - ve kızın yüzündeki ifadeyi görünce kafası daha da karıştı.

Yüzünde pişmanlığın burkulmasıyla parmaklarını onun kolunda sıktı.

"Ne için üzgünsün?"

Gözleri sonunda onunkilerle buluştu. "Şu an için. Yapmamalıydım... Neredeyse tecavüze uğruyordun ve ben... Seni öylece aldım-iyileşmene bile izin vermeden."

"Ah." Kalbi çılgınca çarpıyor ve nefesi boğazında düğümlenip duruyordu. "Ama ben..."

Onda görmeyi hiç beklemediği bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. "Bana ne oldu bilmiyorum." Kucağında kenetlenmiş olan ellerine baktı. "Ben bir..."

Bir hayvan. O da öyleydi.

"İsteyip istemediğini bile sormadım." Kesik kesik nefes alarak gözlerini tekrar onunkilerle buluşturdu.

"İstedim," dedi, sesi ikinci kelimedede kırıldı. "İstedim. İstemeseydim seni durdururdum."

Cain uzun bir süre ona baktı. "Ve sen bana söyleseydin duracağıma inanıyorsun."

"Tabii ki yaparsın. Sen onlar gibi değilsin." Hapishanenin geri kalanına doğru zayıf bir el hareketi yaptı. "Daha önce öyle olduğunu söylediğimi biliyorum. Ama değilsin."

Sonunda nefesini bıraktı ve havluyu lavaboya koymak için ayağa kalktı.

Sonra, onu tamamen rahatlatacak şekilde, adam geri geldi ve yatağa, onun yanına uzandı. Kendi tarafına döndü ve onu arkadan kucakladı. Kollarını ona doladı, tam da onun istediği, ihtiyaç duyduğu gibi.

Riana, ona karşı geri çekilirken neredeyse duygulara boğuldu - uyumsuz koşullara rağmen kendini güvende ve rahat hissetti.

"İyi misin?" diye mırıldandı kulağına doğru, kolları sanki bilinçsizce hâlâ onu korumaya çalışıyormuş gibi ortasına dolanıyordu.

"Evet." Adamın kollarından birini göğsüne sarılabilecek şekilde düzeltti. "Neler olmuş olabileceğini daha yeni yeni kavırıyorum. Her şey çok çabuk oldu. Hâlâ gerçekten inanamıyorum."

Saçlarına değen sıcak, ağır nefesi dışında sessizdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onu durdurduğun için."

"Daha erken gelmeliydim. Seni arıyordum ama bir dakika bile bulamadım. Orada sana asla sırtımı dönmeliydim."

Adamın sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyordu ve onun insanlığına dair bu işaret onu en az güçlü kolları kadar rahatlattı. "Bu senin hatan değil. Senden uzaklaşan bendim. Düşünemedim."

Bir dakika boyunca cevap vermedi, sadece ona o kadar yakın durdu ki neredeyse rahatsız olacaktı. Sonunda sordu, "Neden çılgılık atmadın? Senin için geleceğimi düşünmedin mi?"

Riana bu imalar karşısında keskin bir nefes aldı. "Yapacağımı biliyordum. Denedim. Ben sadece... Ben sadece boğazımı çalıştıramadım."

Yaşadığı korkunç deneyimi hatırlayınca boğazından titrek bir hıçkırık kaçtı. "Korkunçtu."

Kabil sert bir ses çıkardı - sanki kızın ağlamasına sözsüz bir şekilde itiraz ediyormuş gibi.

Bir dakika boyunca çaresizce sallandı. Aslında ağlamıyordu ama sonunda duygusal gerilimini serbest bırakmıştı.

Kendini tekrar kontrol altına aldığıında, "Buradan nefret ediyorum" diye mırıldandı.

Cain kollarını tekrar onun etrafında sıktı ve saçlarına doğru, "Biliyorum," dedi.

Uzun bir süre sessizlik içinde yattılar ve Riana'nın kucağının ona sağladığı cenneti terk etme arzusu yoktu.

Sonunda, yatağın üzerinde belli belirsiz bir kan lekesi fark etti ve bu ona başka bir şeyi hatırlattı. Hâlâ onun kolunu göğsüne bastırarak usulca, "İyi misin?" diye sordu.

Adam onun arkasında hafifçe gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

Bu bir riskti. Bu sabah bunu asla almazdı. Ama şimdi aldı. "Az önce bir adam öldürdün." diye açıkladı.

Duraklama uzun ve gergindi. Ama Cain sonunda kalın bir sesle cevap verdi: "Biliyorum. Pişman değilim."

"Ben de," diye itiraf etti, her ne kadar bunu söylemek onun için garip bir şekilde zor olsa da. "Ama yine de. Bunun zor olabileceğini düşündüm."

Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti, bu yüzden nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, Cain'in düzinelerce adam öldürmüş olabileceğiydi. Bir seri katil olabilirdi.

Ama gerçekten öyle düşünmüyordu. Ve bir adamı öldüresiye dövdüğü için nasıl hissettiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Çok uzun bir süre cevap vermedi. Sadece ona sarılmaya ve saçlarına doğru nefes almaya devam etti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevap vermeyeceğini düşündü ve onu hiç suçlamadı.

Ama sonunda, kızın zar zor duyabileceği kadar alçak sesle mırıldandı: "Ben de buradan nefret ediyorum."

* * *

Ertesi gün, Cain sabah yemeği için gittiğinde, karşı hücredeki Oyuncu parmaklıkların önünde durdu. Etrafta dolaşıyordu ve onun yalnız olduğunu fark etmiş olmalıydı. Belli ki, Cain'in uzak durması yönündeki uyarısı aklında kalmamıştı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, ilk kez neredeyse ciddi görünüyordu. Klasik bir yakışıklılığı vardı ama genç bir adamın güzelliğine sahip değildi. Otuzlu yaşlarında olmalıydı ve görünüşünde zorlu bir deneyime tanıklık eden ve onu daha da çekici kılan hafif bir pürüz vardı.

"Bana ihtiyacım olanı verecek biri var," dedi soğukkanlılıkla, ona cesaret vermediğinden emin olmak istiyordu. Mahkûmların çoğundan farklı olduğu kesindi - bir şekilde uygarlığını korumayı başarmıştı - ama o Cain'in kadınıydı ve bu konuda hata yapılmamasını istiyordu.

"Evet. Bunu fark ettim. Yani dünden sonra. Sen iyi misin?" Asp'e ne olduğunu ya duymuş ya da görmüş olmalıydı.

Başını salladı. "Evet. Korumam vardı." Sonra ekledi çünkü adam gerçekten endişeli görünüyordu, "Oraya zamanında varmış."

Adamın yüzü gevşedi.

Sadece kısa bir süredir buradaydı. Sonunda buradaki diğer mahkûmların çoğu gibi sert, acımasız ve ilkel biri olup olmayacağını merak ediyordu.

"Orada ne yapıyor?" diye sordu adam, Cain'in cihazına doğru başını sallayarak.

Riana bu soruya cevap vermedi.

"Eğer bir tür kaçış planı varsa, bana haber verin. Kesinlikle yardımcı olabilirim."

Ona yabancı olduğu için bu sözlerin küstahça olması gerekirdi ama ona gerçekten inanmıştı. Daha önce yaptığı gibi ikna edici bir rol yapmıyordu. Sanki ona gerçeği söylüyormuş gibi hissetti.

Ve onun bunu yapıp yapamayacağını merak etti. Bu adamda, kendisine yönelik olmasa da, gizlenen bir güç, bir tehlike hissi vardı.

"Kimsin sen?" diye ağzından kaçırdı.

Güldü, hapishanede nadiren duyulan sıcak ve içten bir sestti bu. "Benim adım Hall."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" "Serbest çalışıyorum."

"Ne tür bir serbest çalışma?"

"İyi ödeme yapan çeşitli işler."

Onu bu şekilde ölçüp biçtiği için bu doğru gibi geldi. "Ne işi?" "Ne iş olursa. Pek çok işte iyiyimdir. Benim için önemli olan ödeme."

"Buraya gelmek için ne yaptın?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama cevap vermedi. Cain arkasında belirmiş ve onu parmaklıklardan uzaklaştırmak için uzanmıştı.

Hall içgüdüsel olarak tepki vermiş olmalıydı. Kollarını bir dövüşçü pozunda yukarı kaldırdı ve sonra Cain'in yumruğunu yüzüne çarpmadan yakaladı.

Hall'un Cain'in darbesine karşı koyabilecek kadar güçlü olmasına imkân yoktu ama nedense Cain'in kolu hedefine ulaşmadan durdu.

Cain bir dakika boyunca boş boş baktı.

Hall gülümseyerek geri çekiliyordu. "Rahatsız etmek istememiştim," dedi, kendini korumaya yönelik doğal içgüdüsünden olsa gerek.

Sonra Cain aniden harekete geçti. O kadar hızlıydı ki Riana zar zor yetişebildi. Bir dakika sonra iki adam birbirinden birkaç metre uzaktaydı ve sonra aniden Cain Hall'u yakalayıp hücrenin parmaklıklarına doğru fırlattı ve ön kolunu Hall'un boğazına dayayarak onu yerinde tuttu.

"Az önce ne yaptın sen?" Cain sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Riana yataktan fırladı. "Hiçbir şey yapmıyordum," dedi aceleyle. "Sadece konuşuyordum. Saldırgan değildi."

Cain'in onlara yolu güç kullanarak açmasına aldırımıyordu ama Hall bu tür bir şiddeti hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Cain'in gözleri Hall'un yüzünden hiç ayrılmadı. "Az önce bana ne yaptın?"

Riana onun farklı bir şey sorduğunu fark etti ve kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

"Hiçbir şey," dedi Hall, güce hiçbir şekilde direnmeden. "Sadece kendimi koruyordum. Yolunuza çıktıysam özür dilerim."

Riana bir şekilde adamın korkak olmadığını biliyordu. Akıllı biriydi. Sadece kazanabileceğini bildiği dövüşleri seçerdi ve Cain'e karşı kazanabileceğinden emin olmamalıydı.

"Bana ne yaptığını söyle yoksa soluk borunu ezerim." Hall'un vücudunda bir şeyler gevşedi ve kısık sesle, "Ben bir Okuyucu."

Riana küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ve Cain bile doğruldu. Koalisyon yaklaşık on yıl önce tüm Okuyucuları toplamıştı. Hepsini hükümet için çalışmaya zorlamışlardı ve şimdi de Üremeleri kontrol altına alındığından, Okuyucuların genel nüfustan yok olduğu düşünülüyordu.

"Bir dakika önce beni okumuyordun," diye mırıldandı Cain, kolu hâlâ diğer adamın boğazındaydı. "Bir şey yaptığını hissettim."

"Benim yeteneğim biraz daha farklı bir şekil alıyor. Diğer insanlara dokunduğumda onların duygularını okuyabiliyorum. Alabildiğim şeyler diğer Okuyuculara göre çok daha belirsiz, ama onları tersine de çevirebiliyorum. Hissettiklerimi kullanabilir, tersine çevirebilir ve geri gönderebilirim. Sana yaptığım da buydu."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Cain yırtıcı ve şüpheli bir ifadeyle sordu.

Hall yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sen istedin diye mi?"

"Zarar vermiyordu," dedi Riana sessizce. Hall artık ona gerçek bir insan gibi geliyordu ve Cain'e de öyle geleceğini düşünüyordu. Eğer Cain onu öldürürse, bu yanlış olurdu ve Cain'in bununla yaşamak zorunda kalmasını istemiyordu. "O sadece kendini savunuyordu."

Cain tereddüt etti, belli ki kararsızdı. Sonra sonunda Hall'u bıraktı. Hall kendini silkeleyip doğruldu ve bir şekilde eğlenen üstünlük ifadesini korudu.

"İkimizden de uzak dur," diye hırladı Cain.

Hall kaşlarını Riana'ya doğru kaldırarak bir tür sözsüz iletişim kurdu. "Anladım." Sonra arkasını döndü ve gitti.

Kabil hücreye girip kapıyı arkasından kilitletiğinde gergin ve sessizdi.

Adam sinirlenmişti ve kadın onun Hall'la az önce olanlardan dolayı rahatsız olduğunu biliyordu.

"Gerçekten de saldırgan davranmıyordu," diyerek gerginliği azaltmaya çalıştı. Hall şimdi ona daha mantıklı geliyordu. Burada kendine nasıl bir yer edindiğini görebiliyor ve neden bu kadar ikna edici olduğunu anlayabiliyordu.

"Yani şimdi onu mu savunuyorsun?" Cain'in sözleri bıçak gibi

kesildi. "Hayır! Sadece onun o kadar önemli olmadığını

düşünüyorum, bu yüzden

Bu konuda gerginim. Neden seni böyle etkiledi?"

Kabil gözlerini kısarak ona dik dik baktı ve cevap vermedi.

O kadar sinirlenmişti ki onu sarsmak istedi. "Senin derdin ne be? Senin hücrenden çıkıp onunkine taşınmayı düşündüğümü mü sanıyorsun?"

Son soruyu daha çok bir tepki almak, onu kızgınlığından kurtarmak için sordu. Doğru olduğunu düşündüğü için değil.

Ama onun gözlerinde bir şeylerin titreştiğini gördü ve aniden bunun ne olduğunu anladı. Kızın Hall'dan daha çok hoşlandığını düşünmüştü. Onun eş olarak daha iyi bir seçim olup olmadığını merak ediyor olabileceğini düşündü.

"Aman Tanrım, Cain," diye inleyerek yatağın kenarına oturdu. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Cevap vermedi. Sadece karşısında durmuş, yüzünde hem kızgın hem de tereddütlü bir ifadeyle aşağıya bakıyordu.

"Ben *seni* seçtim. Seninle yaşıyorum, seni beceriyorum, tamamen sana bağılıyım. Kahretsin, senin gibi kokuyorum bile. Fikrimi değiştirip başka birini seçeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Yine de cevap vermedi. Kelimelerle değil. Ama içinde bir şeyler kırılmış gibiydi, çünkü aniden onun üstüne çıkmış, sırt üstü yatması için onu aşağı itmişti.

Onu sertçe, sahiplenerek öptü ve tüm vücudu ve ruhu onun iddiasına cevap verdi. Kadın, adamın boynunun arkasını pençeleyerek ona doğru yükseldi,

Kısa süre sonra pantolonunu indirip sikini çıkardı ve sert hamlelerle içine girmeye başladı.

Adamın gücünden, kudretinden, sahip olmasından tamamen etkilenmişti. Çok fazla ön sevişme olmadan bile, uyarılmaktan ağrıyordu, kalçaları hevesle onun itişlerine karşı sürtünüyordu.

Öpüşmenin derinliği yüzünden zar zor nefes alabiliyordu ama adam sert, ritmik bir hareket yapana kadar öpüşmeye ara vermedi. Sonunda ağzını ayırdı ve kalın bir sesle, "Bana benim olduğunu söyle," dedi.

"Ben seninim," diye soludu, bunu kastetmişti - bedeninden çok daha fazla. "Sadece seninim."

Son kelimedede boşaldı, zevk içinde dalgalanıyordu ve Cain de kendini bırakırken bir memnuniyet ünlemi bastırdı.

Daha sonra onun üzerine düştü ve onu kollarının arasına aldı.

Ve buna bayılmıştı; adamın ona sarılırken hissettiklerine, görünüşüne, sesine ve kokusuna.

Adamın neden onun kendi kadını olduğuna dair kendini ikna etme ihtiyacı duyduğunu anlıyordu ama bu durumun karşılıklı olmasını dilemekten de kendini alamıyordu.

Onun da -tamamen, gerçekten- onun olduğunu.

* * *

O akşam yemekten sonra Cain yine cihazı üzerinde çalıştı. Artık sadece tamir etmiyordu. Azimli görünüyordu, işine o kadar konsantre olmuştu ki onun varlığının farkında bile değildi.

Bitirmeye yakın olup olmadığını merak etti. Ne yapacağını merak ediyordu.

Bunun onun istediğı şey olup olmayacağını merak etti - bu sefaletten bir kaçış.

Sonunda aletini bırakıp cihazı tekrar arşafıa örttüğünde, yüz ifadesi boş ve odaklanmamış görünüyordu.

Yatakta doğruldu ve kollarını göğsüne sardı. "Cain," diye başladı, sesi zayıf ve titrekti, "Buradan çıktığında, kaçtığında, lütfen beni geride bırakma."

OceanofPDF.com

Dört

Ambarda zaman garip bir şekilde geçti.

Her gün sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, ama birbiri ardına gelen ve her biri tıpatıp aynı olan günler dizisi göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyordu.

Riana bazen ne kadar süredir burada olduğunu takip etmekte zorlanıyordu. Geldiğinden beri sonsuza dek gibi hissetti. Sanki tüm hayatı boyunca Cain'i tanıyormuş gibi.

Ama her sabah uyandığında, zihinsel takvimindeki günleri işaretlemeye çalışıyordu. Bugün iki aydan biraz fazla bir süredir hapiste olduğunu düşünüyordu.

Cain çok daha uzun süredir buradaydı.

Bu sabah, ışıklar yanar yanmaz her zamanki gibi kalktı ve banyoya gitti. Ama elini yüzünü yıkayıp egzersiz rutinine başlamak yerine, banyo köşesinden çıktığında onunla birlikte tekrar yatağa girdi.

Ona bakmak için yan dönmüştü. "İyi hissediyor musun?" Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ama hasta ya da üzgün görünmüyordu. "Evet."

"Azgın mı?"

Bazen uyanır uyanmaz üzerine atladığı oluyordu ama bunu genellikle ışıklar yanmadan önce yapıyordu.

Cain ona yarım bir gülümseme verdi ve onaylama olabilecek gırtlaktan bir mırıldanma sesi çıkardı.

Ama onun üzerine yuvarlanmadı ve onu kendine çekmek için uzanmadı. Sadece sırt üstü yattı, bir kolunu başının altında kavuşturdu ve gözlerini tavana dikti.

Adamın normal rutinindeki bu değişiklik karşısında gerçekten kafası karışan kadın, bir dirseğinin üzerinde doğrulup diğeriyle adamın göğsünü okşadı. Gövdesi son derece kaslıydı; dalgalanan düzlemler, kaba siyah saçlar ve sıkı bir ten vardı. "Cain? Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Ona bakabilmek için başını hafifçe çevirdi, gözleri onun sıcak yüzünde ve dağınık saçlarında takdirle gezindi. Sonra

Kendini yukarıda tuttuğu ve çarşaf beline kadar kaydığı için çıplak ve açıkta olan göğüslerine doğru kaydılar. Dün gece çıplak uyumuştı, çünkü Cain'le seviştikten sonra kirli kıyafetlerini tekrar giymek istememişti.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi ona, meme uçlarından biriyle boş boş oynarken.

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Emin değilim ama sanırım bugün benim doğum günüm olabilir."

"Gerçekten mi?" Ona sıırttı - içinde bulundukları koşullar düşünüldüğünde heyecanlanmak için aptalca bir şey olsa da. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bugün otuz altı. Eğer buraya geldiğimden beri günleri doğru takip ettiysem."

Kıkırdadı ve elini göğsünden boynuna doğru okşadı. Sonra da adamın çenesindeki pürüzlü deriyi okşadı; pürüzlü dokunun tadını çıkarıyordu. "Yaşlanıyorsun, değil mi?"

Onun alaylarına gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Neredeyse hiç gördüm.

Başarısından memnun, yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. ağzının yanında. "Mutlu yıllar," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sana bir hediye vereyim mi?"

Kabil kadının saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru iterken, kadın adamın çenesi boyunca bir iz bıraktı. "Aklında ne var?"

Sadece mırıltılı bir ses çıkardı ve boğazından göğsüne doğru bir çizgi öpebilmek için vücudunu onun üzerinde ayarladı. Göğsünde biraz zaman geçirdi; diliyle meme uçlarını okşadı ve hassas olduğunu bildiği birkaç noktayı kemirdi.

Nefes alış verişi hızlandı ve ara sıra dokulu bir iç çekiş sesi çıkardı - kadını heyecanlandıran ve amının heyecanla sıkılmasına neden olan zevk sesleri.

Sonunda, onun sıkı karnını öpene kadar vücudunu daha da aşağı kaydırdı. Karnını sevdi ve yavaşça kasıklarına doğru öperken şefkatle okşadı.

Kısa süre sonra dudakları bir kez daha kaba siyah saçları buldu. Ve sonra çoktan yarı yarıya dikleşmiş olan sikine ulaştı.

Örtüler tamamen üzerinden düşmüş ve ayaklarının etrafında toplanmıştı, bu yüzden adamın siki boyunca bir çizgi yalamak için eğildiğinde çıplak vücudunu olabildiğince çekici bir şekilde pozladı.

Kadın onu yalarken keskin bir nefes çekti ve ereksiyonu gözle görülür bir şekilde seğirdi. Birkaç dakika boyunca onunla dalga geçti -damarlarını yaladı, taşaklarını okşadı, dilini başının etrafında döndürdü- ta ki tamamen erekte olana ve uyluk kasları sıkıca kenetlenene kadar.

Sonra adamın sikini ağzına aldı ve yanaklarını çukurlaştırarak olabildiğince iyi emdi.

Cain usulca inledi ve pelvisini sarsarak kadının ağzına doğru küçük bir hamle yaptı.

Kedisi şimdi ıslaktı ve nabız atmaya başlamıştı. Riana bir elini horozunun tabanının etrafına kapattı ve emme ve sıkma modeline başladı. Cain'in neyi sevdiğini biliyordu, bu yüzden vücudunu sıkılaştıran ve ellerini yatakta yumruklamasına neden olan ritmi bulmak zor değildi.

Gözlerini adamın yüzüne kaydırıp ve onun katı ve kontrollü ifadesini gördü. Yine de onun kendisini emmesini izlemek için başını kaldırdığında gözleri aç ve sahipleniciydi.

İtme ihtiyacını dizginlemek için elinden geleni yapıyordu, ama bazen kalçaları düzensiz bir sarsıntı veriyordu. Riana aldırmadı. Onu memnun ettiğine dair her işareti seviyordu. Ve böylece burnundan nefes alırken ve başını sallarken ağızıyla sert, sıcak etini çalıştı.

Taşaklarını nazikçe sıkmak için başının altına uzandığında, Cain zorlukla kontrollü bir şekilde ağzına soktu. Ağzını otomatik olarak adamın sikine geri kaydırıp ve ereksiyonda boğulmaktan kaçınmaya çalıştı.

"Özür dilerim," diye homurdandı, kollarındaki ve karnındaki kaslar kendini sertçe kontrol etmekten dalgalanırken teni terden parlıyordu.

Ona gülümsedi ve cesaretlendirici bir yanıt mırıldandı. Sonra bir eliyle onu sıkıca tuttu ve ağzına biraz daha aldı.

Ritmini bir kez daha kurduğunda, taşaklarını tekrar okşamaya başladı. Kukusu artık o kadar ıslaktı ki dışarı sızan nemi hissedebiliyordu ve adamın onun bakımlarına ne kadar içgüdüsel bir şekilde karşılık verdiğini gördükçe daha da ıslandı.

Tamamen Kabil'e odaklanmıştı ve bu yüzden hücrelerinin parmaklıklarının dışından gelen yorumları zar zor fark etti. Her zamanki gibi vücuduyla, pozisyonuyla ve Cain'e yaptıklarıyla ilgili kaba yorumlar.

Onları görmezden geldi. Artık seyirciler onu nadiren rahatsız ediyordu ve asıl önemli olan Cain'i memnun etmektir.

Ama onun ruh halinde bir değişiklik olduğunu hissetti. Gözlerini yukarı kaydırduğunda adamın hafifçe hırladığını gördü.

Adamın dikkatinin dağılmasından ve doğum günü saksosundan zevk almamasından korkarak, boştaki elini taşaklarından çekip kesesinin hemen arkasındaki hassas noktaya küçük daireler çizerek sürtmeye başladı.

Tüm vücudu sarsıldı ve kalın bir homurtu çıkardı.

Başarısından dolayı tekrar sikinin etrafında gülümsedi.

Sonra Cain eğilip kollarını vücudunun iki yanına doğru uzatınca şaşkınlıkla nefesini tuttu. Ne yaptığını anlaması birkaç saniyesini aldı.

Yorganı tekrar üzerine çekerek vücudunu gözlerden korumaya çalışıyordu.

Riana bir dakikalığına ritmini kaybetti, bu yüzden onun hareketiyle şaşırdı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Barlarda gizlenen diğer mahkumları her zaman görmezden gelmişti - onlara gitmelerini söylediği ilk gece hariç. Bunun güç oyununun bir parçası olduğunu biliyordu. Onu rahatsız ediyorlarmış gibi davranmak - rahatsız etmelerine izin vermek - sadece onlara onun üzerinde güç veriyordu.

Ama şimdi bariz bir jest yapmıştı. Onu herkesten saklıyordu. Onu nasıl tatmin ettiğini görmelerini engelliyordu.

Basit bir hareketle, çiftleşmelerini özel hale getirmişti. Çok halka açık bir yerde bir şekilde mahrem.

Gözleri yüzünü hiç terk etmedi, ağzının içinde ve dışında kayan şaftının görüntüsünden asla uzaklaşmadı. Ani samimiyet Riana'yı daha da tahrik etti ve başını onun üzerinde sallarken kendini bilinçsizce kalçalarını kambur bir hareketle sallarken buldu.

Parmaklarıyla ona masaj yaptı ve olabildiğince sert emdi.

Kabil, yüzü buruşurken altındaki yatağı kavradı.

Sonra boşaldı. Boğuk bir ünlemle inledi - sanki içinden kopup gelmiş gibiydi - ve leğen kemiği ağzının altında sarsıldı. Onun doruk noktasının spazmlarını hissedebiliyordu ve kendini onun salıverilmesine hazırlayarak yutabildiği kadarını yuttu.

Doymuş sikini son bir kez yavaşça emerken ağzının kenarından sadece biraz salya aktı.

Sonra kendini yukarı çekip adamın yanına uzanırken dudaklarından dökülmesine izin verdi ve yorganı da kendisiyle birlikte yukarı çektiğinden emin oldu.

"Doğum günün kutlu olsun," diye mırıldandı, onu dudaklarından yavaşça öptü ve orada kendi tadını almasına izin verdi.

Onu öperken bile gülümsedi ve büyük elleri kıcını avuçlayana kadar sırtından aşağı kayd. Dudakları ayrıldığında, "Belki de doğum günüm yarın" diye mırıldandı.

Takdirle kıkırdadı ve kendini onun vücuduna sürttü, muhtaç ve inanılmaz derecede tahrik olmuş hissediyordu.

Ama bugün onun doğum günüydü ve oral seks bir hediye idi. Karşılığında bir şey talep etmeyecekti.

"Bu inanılmazdı," dedi, sesi lezzetli bir şekilde derin ve çakıllı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Klitorisi adamın kalçasına iyice sürtünyordu ve yardım edemedi ama amını biraz ona doğru sürttü.

Kız daha adamın kalçasına binmeye fırsat bulamadan adam onu ters çevirdi. Şimdi yüzüstü yatıyordu ve adam onun üstündeydi, ağırlığı onu yatağa doğru itiyordu.

Bu düzenlemeye hiçbir itirazı yoktu. Aslında, adamın sıcak ve ağır bedenini üzerinde hissetmek hoşuna gidiyordu. Ama onun altında kıvranıyor ve "Hey, bunu yapmanı kim söyledi?" diye yakınıyordu.

Cain sadece kıkırdadı, ellerinden biri şişmiş klitorisini ovalayana kadar vücudunun altında sıktı. "Bir kambur istiyor gibi görünüyordun. Eğer istersen dururum."

"Sakın durayım deme." Klitorisiyle adamın eline karşı iyi bir ritim geliştirmek için poposunu salladı.

Onunla birlikte sallandı, kasıkları kıcına bastırdı ve vücutları yorganın altında birlikte hareket etti. Riana, vücudunun ritmi ve ağırlığı parmaklarının klitorisi üzerindeki baskısıyla karıştığında nefesini tuttu.

Kısa süre sonra, merkezindeki baskı o kadar derinleşti ki, çaresizce kıvrandı ve yatağa karşı miyavlama sesleri çıkardı.

Boşaldı, kalçaları adamın leğen kemiği ile kalçaları arasında zevkle gidip geliyordu.
el.

Adam şimdiden kızın poposunda sertleşmeye başlamıştı.
kasıklarına doğru itiyor.

Bir dakika sonra Cain homurdanarak onu kalçalarından tutup kaldırdı, böylece kıcı diğer yerlerinden daha yüksekte kalmıştı. Bacaklarını onunkilerin iki yanına koyarak, kaygan amını ortaya çıkaracak kadar kalçalarını ayırdı.

Sonra yeni sertleşmiş sikini kadının içine kaydırıldı.

Göğsü ve yanağı hala yatağa bastırılmış olan Riana, Cain daha önce yansıttıkları aynı ritmi kullanarak itmeye başladığında nefesini tuttu.

Erotik baskı içinde yükselmeye devam ederken inledi ve kısa süre sonra zevk çılgınlıklarını bastırabilmek için yüzünü yatağa gömdü.

Cain, kızın kulağının hemen yanında nefes nefese kalmış, dirsekleri ve ön kollarıyla kendini destekleyerek hızlı ve sert hamlelerle kızın içine girmişti.

Sonra Riana, gerginlik onun içinde paramparça olurken ritmden düştü. Duygular onu keserken ve amı Cain'in horozunun etrafında kasılırken yatağa doğru haykırdı.

O da karşılık olarak homurdandı. "Siktir, bebeğim, çok iyi."

Sonra leğen kemiği kadının poposuna çarptı ve o da ritmini kaybederek sert bir doruk daha inledi.

Sıcak ve terli bir et yığını halinde birlikte yatağa yığıldılar.

Cain onu hemen bırakmadı ve o da bırakmasını istemedi. Ona bu şekilde sarılmasının verdiği hissi seviyordu.

"Çok güzel bir sabahtı," diye mırıldandı Cain sonunda, sesi boğuk, memnun ve tembel geliyordu.

"Evet." Sonra Riana kendi kendine gülümsedi, bazen sadece Cain ile birlikte olmanın dünyasına tamamen eksik olan bir tür ışık getirdiğini düşündü

Burada.

"Ne?" Cain, kızın saçlarını yüzüne doğru iterek "Ne?" diye sordu. biraz daha görelim.

"Sadece düşünüyordum," diye itiraf etti, ona hissettiklerinin gerçeğini söyleyemeyeceğini biliyordu. "Bunu yarın tekrar yapmalıyız."

* * *

İlk günkü uzun sevişmeleri dışında, sabah neredeyse her sabah olduğu gibi geçti. Ancak sabah koşusuna çıktıklarında Cain'in tavrında bir farklılık olduğunu fark etti.

Genellikle tam bir odaklanma içinde koşardı, gözleri dümdüz ileriye bakardı, sanki tüm öfkesini ve enerjisini vücudunun hareketine kanalize ediyormuş gibi. Ama bu sabah, her zamanki kadar sert koşmasına rağmen, dikkatli görünüyordu.

Ve birden fazla kez onun Hold'un çeşitli bölümlerini incelediğini gördü.

Cihazı için kullanabileceği bir nesne arayışında değildi ama aklında egzersizden başka bir şey vardı.

Kendini tükettiğinde, onu hücrelerine kilitledi ve tekrar koşmaya başladı. Nefes nefese kalan ve eforundan dolayı kıpkırmızı olan Riana yüzüne su sıçrattı ve ardından terden sıırıslılam olmuş kaşkorsesini çıkardı, sırtını hücrenin parmaklıklarına dayadı, böylece geçenleri gereksiz yere göstermedi.

Dış gömleğini onarmak için elinden geleni yapmıştı ama artık çoğunlukla sadece kaşkorse giyiyordu. Son demlerini yaşıyordu ve giyilemeyecek kadar yıprandığında ne yapacağından emin değildi.

Cain'in ona bir şeyler bulacağını varsayıyordu. Ama bu fikir hoşuna gitmemişti.

Elinden geldiğince yıkandıktan sonra, üstünü durulayabilmek için düğmeli gömleğini çıkardı. Suyu sıkarken nazikti, kumaşın mümkün olduğunca uzun süre dayanmasını istiyordu.

Kurumaya bıraktığında, bir tarak parçası buldu ve onunla saçlarını karıştırmaya başladı. Her gün biraz daha uğraştı ve saçlarını farelerin yuvası gibi hissetmeyeceği bir noktaya getirdi.

Hall her zamanki gibi hücresindeydi. Cain'le son yüzleşmesinden sonra bir daha onunla konuşmaya gelmemişti ama bazen göz göze geliyor ya da gülümsüyordu.

Hâlâ onu merak ediyor ve bazen onunla daha fazla konuşabilmeyi diliyordu.

Hücrenin önünden geçen ve Thorn'un uşaklarından biri olan rastgele bir adamın ona fahişe olduğu konusunda çıkışmasını görmezden geldi ama Cain koşudan döndüğünde adam hâlâ oradaydı.

Cain, kilidi açıp hücreye girmeden önce yumruğunu sakince adamın yüzüne indirdi.

Riana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bu gereksiz bir şiddetti. Olağandışı bir şey yapmıyordu."

Cain'in dudağı bir hırıltıyla kıvrıldı ama temizlenmek için lavaboya doğru yürürken hiçbir şey söylemedi.

Bu sabahki daha yumuşak, daha hassas ruh hali açıkça tamamen kaybolmuştu. Soğukkanlı ve huysuz haline geri dönmüştü.

Riana şaşırmamıştı -Cain asla yumuşak bir adam olmazdı- ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Zaman zaman, ona daha fazla açılmaya başladığını düşündü. Onu gerçek bir arkadaş, bir ortak olarak düşünmeye başlamıştı.

Ama sürekli olarak adamın ondan paylaştığından çok daha fazlasını sakladığını hatırlıyordu. Ona bir sevgili ya da hatta bir arkadaş gibi davranmıyordu - en azından her zaman değil.

Çok kafa karıştırıcı bir adamdı ve farklı koşullarda bu kadar ketum davranıp davranmayacağını merak ediyordu. Bazen Hall'un kendisine bir iyilik yapmasını ve Cain'in onun hakkında ne hissettiğini iyice anlamasını diliyordu.

Cain'in ondan hoşlandığından, en azından bir dereceye kadar ona değer verdiğinden emindi. Bir ay önce neredeyse tecavüze uğradığı o günden sonra bu kadarını anlamıştı. Ona ihtiyacı vardı. Hayatta kalmak için değilse bile, en azından buradaki hayatının keskin, kasvetli çizgilerini yumuşatmak için.

Ama onun kendisinden gerçekten hoşlanmasını, sadece kendisi olduğu için ona ihtiyaç duymasını istiyordu.

Sadece sahip olduğu tek kişi o olduğu için değil.

Yıkanırken, Kaplumbağa adını verdiği yaşlı adamın Ambar'da her zamanki turunu attığını gördü. Hücrenin parmaklıklarının hemen dışından geçiyordu ve gözleri aşağıya doğru odaklanmıştı. Bir şekilde normalden daha solgun görünüyordu ve ellerinin olduğundan daha fazla titrediğini gördü.

genellikle öyle yapardı. Adımının ortasında hafifçe sallandı ama belli ki dengesini sağladı ve gözden kaybolana kadar devam etti.

Tuhaf bir sızı hissetti - uzun zamandır yaşamadığı bir şeydi bu.

"Ne oldu?" Cain arkasını döndü ve onun dalgınlığını görünce sordu.

"Şu yaşlı adam." Adamın kaybolduğu yeri işaret etti. "Kaplumbağa. Daireler çizen."

Belli ki onun kimden bahsettiğini biliyordu. "Peki ya o?"

"Bayılacak gibi görünüyor. Sanırım yemeğe ihtiyacı var." Bunu neden fark ettiğinden bile emin değildi, çünkü buradaki yaşamın acımasızlığından dolayı biraz duygusuzlaşmıştı. Ama göğsünde endişeden, empatiden söz eden o acıyı hissetti. "Ona biraz yiyecek getirebilir misin, ne dersin?"

Cain ona baktı. "Ona yemek getirmemi ister misin?"

"Onun için endişeleniyorum. Düşüp ölecekmiş gibi görünüyor."

"Bu bir iyilik olabilir."

Nefesini içine çekti. "Öyle demek istemedin. Belki de ona benim yemeğimi verebilirsin. Bir öğünü atlamaya dayanabilirim ve onun buna gerçekten ihtiyacı var." "Sana ne oldu böyle?" Bu gerçek bir soruydu.

Cain'in kaşları

Birbirine yaklaşmıştı ve adam bariz bir şaşkınlıkla onu izliyordu. yüz.

İç çekti ve sırtını duvara yasladı. "Bilmiyorum. Nezaketin burada bir zayıflık işareti olduğunu biliyorum. Bir kişiye iyi davranırsak, her taraftan kuşatılacağımızı biliyorum." Gözlerini kapattı. "Ben sadece her zaman..."

"Her zaman ne yapmıyorsun?"

Onunla buluşmak için gözlerini açtı. "Sanırım bizi yarattıkları şey olmak istemiyorum. Özür dilerim. Boş ver."

Zaten boşuna bir düşünceydi. Hiçbir şey nerede olduklarını, ne olduklarını, bu hapishanede kime dönüştüklerini değiştirmeyecekti.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Şaşkınlıkla kaskatı kesildi. "Ne?"

"Yemek zamanı. Sonra görüşürüz. Ne yapabileceğime bir bakacağım. anlaşma."

Göğsündeki sızı sıcak ve dolu bir şeye dönüşmeye başladı. "Yapacak mısın? O zavallı adam için mi?"

Cain garip, sert bir şekilde başını salladı. Hiçbir şekilde yumuşak görünmüyordu, ama bir an için ona karşı neredeyse savunmasız hissetti. "Ben de bizi yaptıkları şey olmak istemiyorum," diye mırıldandı.

Sonra cihazına geri döndü ve üzerinde çalışmak için yere diz çöktü.

Her zaman yaptığı gibi yatağa uzandı ve ne olduğundan tam olarak emin olmasa da bir şeylerin değiştiğini hissederek izledi.

Cain, Riana uykulu olmaya başlayana kadar yaklaşık bir saat çalıştı. Onun tavırlarında tuhaf bir şey fark ettiğinde uykuya dalmak üzereydi.

Topuklarının üzerine oturmuş ve kaba, hantal makineye bakıyordu. Bazen ne tür bir parçaya ihtiyacı olduğuna karar vermeye çalışırken ya da makinenin belli bir bölümünü nasıl tasarlayacağını düşünürken bunu yapardı.

Ama hiç bu kadar uzun süre böyle oturmamıştı ve yüzünde hiç böyle bir ifade yoktu. Düşünceli, sinirli ya da sabırsız görünmüyordu.

Daha önce koşarken olduğu gibi yine tetikte görünüyordu. Sessiz ve neredeyse temkinli.

Birdenbire, Riana işinin bitip bitmediğini merak etti.

Bakışlarını cihaza çevirdi ama cihaz eskisinden çok da farklı görünmüyordu. Son iki ay içinde pek çok yeni parça eklemişti ama hepsi küçüktü ve görünüşte önemli bir fark yaratmamıştı.

Eğer yapıldıysa, neden açıp test etmedi?

Belki de bu hücrede işlevini yerine getiremiyordu. Belki de yaptığı şeyi başka mahkûmların görmesini istemiyordu.

Ya da belki de işinin bittiğini bilmesini istemedi.

Cain sanki bu düşünceye yanıt verircesine, kadının uzandığı yere baktı. Ona halsiz bir gülümseme verdi ve gözlerini yarı kapalı tuttu. Bu onu rahatlatmışa benziyordu çünkü makineye bakmak için geri döndü.

Burada olup bitenlerden onu habersiz tutmak istediğine dair bu işaretle şüpheleri daha da arttı, Riana'nın midesi çalkalandı ve kalbi çarpmaya başladı.

Bir ay önce kaçmayı başardığında onu bırakmaması için yalvardığında cevap vermemişti. O zaman şaşırmamış ya da özellikle endişelenmemişti. Yalvarışına gerçekten bir cevap beklemiyordu.

Ama şimdi bunun bir uyarı olup olmadığını merak ediyordu.

Onu gaddarlık ya da zalimlik yüzünden terk etmeyecekti ama belki de kaçış planı sadece bir kişi için işe yarayacaktı.

Belki de bu yüzden ona gerçekten yaklaşmasına asla izin vermemişti.

Çünkü onu geride bırakmak zorunda kalacağını hep biliyordu.

Cain uzun bir süre makineye bakarken Riana da Uyu.

Ama gözleri kapalı olmasına rağmen acımasızca gergindi, ayağa kalktığında anladı.

Adamın birkaç saniye boyunca kendisine baktığını hissedebildi ve uyumadığını bilip bilmediğini merak etti. Yine de bir şey söylemedi ve çok geçmeden hücrede hareket ettiğini duydu. Bir kazıma sesi duydu ve tam olarak ne olduğunu anladı.

Cihazı hareket ettiriyordu.

Bu işe yaradı. Yataktan fırladı, bilinçsizce dağılmış gömleğini düzeltti. "Ava mı gidiyorsun?" diye sordu neşeyle, Cain'in kafasını kaldırıp ona baktığında.

Makineyi hücrenin kapısına doğru hareket ettirdi.

Boğazındaki korku yumrusunu yutkunarak, "Ben de geleceğim," diye devam etti.

Cain başını salladı, yüzünde gergin, okunamaz bir ifade vardı. "Hayır. Neden bu öğleden sonra burada kalmıyorsun?"

Riana'nın elleri iki yanında yumruk oldu. "Burada kalmak istemiyorum. Her zaman seninle geliyorum. Bugün neden gidemiyorum?"

"Yapmam gereken bir şey var. Sen gelemezsin." Sanki sözleri sorunu çözmüş gibi ona sırtını döndü.

Bir dehşet ve öfke dalgası Riana'ya çarptı ve aklı başında herhangi bir sebep ya da anlamdan ziyade içgüdü ve panikle hareket etti. Üzerine yürüdü ve onu kolundan yakaladı, elinden geldiğince sert tuttu. "Geleceğim. Burada kalmayacağım!"

Cain arkasını dönüp ona baktı ama onun yoğunluğu karşısında yırtılmış kadar şaşırılmış görünmüyordu. Kolunu onun tutuşundan çekti ve onu kollarının üstünden tutmak için uzandı. "Kalmak zorundasın. Burada tartışma yok."

Sesi eşitti ve mutlak bir otoriteyle doluydu.

Tüm bunlar sadece Riana'ya onu terk etmek üzere olduğuna dair güvence veriyordu. Kaçışını yapacaktı. Onsuz.

Adamın pençesinde çırpınıyor, ona vurabilmek, göğsüne vurabilmek, hissettiği panik, öfke ve ihaneti bir şekilde ifade edebilmek için çekilmeye çalışıyordu.

"Riana," diye homurdandı Cain, elleri demir gibiydi, kesinlikle kırılmazdı. "Kes şunu. Sana ne oldu böyle?"

"Yapma," diye boğuldu, hâlâ mantıklı düşünebilen zihninin bir parçası ona sesini alçaltmasını söylüyordu, böylece başka kimse duyamayacaktı. "Beni bırakma, Cain. Sensiz burada öleceğimi biliyorsun. Beni öylece arkada bırakamazsın!"

Soğukkanlı yüzünde bir şey gerildi. "Ne oldu?"

"İşinin bittiğini biliyorum. Aptal değilim. Her ne yapıyorsa onu yapmak için aldığını biliyorum." Çaresizce başını sallayarak cihaza baktı. Şimdi neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama gözyaşı dökmüyordu. Ağlayamayacak kadar dehşete düşmüştü. "Ve şimdi bensiz gidiyorsun. Her şeyden sonra, nasıl olur da-"

"Riana!" Tek kelime bir bıçak ısırtığı kadar keskindi. Dikkatini çekmek için onu biraz salladı.

Kadın sessizliğe gömüldü, adamın yüzü gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu.

"Senin derdin ne lan?" Sesi öfkeli geliyordu. Sabırsız. Neredeyse iğrenmişti. Ve her nedense, adamın bu son derece insani tonu onu rahatlattı. "Seni geride bırakmayacağım."

Ağız bir karışık açık kaldı ve bunu kaldıramayacak kadar sersemlemiş bir Hepsi halde ona bakakaldı.

İçeride

e. Mümkünse, Cain daha da öfkeli görünüyordu. "Yapamıyormuş gibi bakmayı kes

İnan buna. Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun? Seni burada bırakmayacağım."

"Sen değil misin?" Sesi kendi kulaklarına bile aptal gibi geliyordu.

"Tabii ki hayır." Canını acıtacak kadar sert olmasa da onu biraz daha sarstı. "Elbette, sen de geliyorsun."

Panik düğümü nihayet içinde gevşiyor, yerini ezici bir sıcaklık ve rahatlama seline bırakıyordu. "Oh."

Hâlâ ona kızgın görünen Cain alçak bir sesle açıkladı: "Bununla işim bitti. Sanırım işe yarayacak, eğer onu bizim yararımıza kullanacak bir plan bulabilirsem. Bu şeyi koyacak bir yer bulmalıyım ki... işini yapabilsin."

Riana, puslu zihni ayak uydurmaya çalışırken kaşlarını çattı. "Ama-" "Ne yazık ki bizi buradan çıkaracak bir uzay gemisi değil." Onun sesi şimdi kuru ve keskindi ve nedenini anladı. Belli ki, bu bir uzay gemisi. Karmakarışık parçalar zar zor çalışan bir makineye benziyordu. "Birkaç fikrim var ama onları keşfetmem gerekiyor ve sürekli seni güvende tutmaktan endişe ettiğim için yanımda olman çok dikkat dağınıcı."

"Oh." Ani bir utançla kıvrandı. "O şeyi şimdi hareket ettireceğini ve sonra da beni terk edeceğini sanıyordum."

"Onu taşımak için ışıklar sönene kadar beklemem gerekecek. Sadece ne kadar ağır olduğunu görüyordum. Ama önce onu koymak için en iyi yeri bulmalıyım, eğer bir dakikalığına gitmeme izin verirsiniz."

"Ah. Özür dilerim. Sanırım aptallık ettim." Gözleri kısıldı.

"Evet."

"Küstahlaşmana gerek yok. Korkmuştum ve sen her zaman sır saklıyorsun. Bilmiyordum."

Gözlerinde sabırsızlıktan daha soğuk bir şey titreşti. "Bilmen gerekirdi. Tabii benim gerçekten bir canavar olduğumu düşünmüyorsanız."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, göğsüne dokunmak için uzandı, onu gerçekten incittiğinden ve soğukluğunu tetikleyen şeyin bu olduğundan endişeliydi. "Ama burada hepimiz hayatta kalma içgüdüleriyle hareket ediyoruz. Ve eğer kaçış planınız sadece

bir..." Onu kaybetmekten duyduğu yoğun dehşeti hatırlayınca sesi kesildi.

Yüzü beklenmedik bir şekilde yumuşadı ve parmak eklemiyle kızın yanağını okşadı. "Anlıyorum. Henüz her şeyi tam olarak çözmuş değilim ama plan ne olursa olsun, iki kişi için de işe yaraması gerekecek."

Riana ona titrek bir gülümseme göndermeyi başardı. "Güzel." Birkaç saniye boyunca bakiştılar ve bakışlarında bir şeyi paylaştıklarını hissettiler.

Sonra Riana onun değerli cihazına baktı. "Bu şey ne işe yarıyor ki?"

"Bir şey yapacağının garantisi yok. Döndüğümde açıklarım." Şu anda bilmek istiyordu ama sadece başını salladı ve geri çekildi, Bunun önemli olduğunun farkındaydı ve onun yoluna çıkamazdı.

Kapıyı arkasından kilitledi ve gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra bir gürültü duydu. Belki bir kavga. Belki de başka bir şey. Gürültünün niteliğini tam olarak anlayamamıştı. Bunun Cain'in işi olduğunu düşündü. Birkaç saniye sonra Cain yine hücrenin kapısında belirdi. Kız ne olduğunu sormak için ağzını açamadan, adam cihazı alıp tekrar gitmişti.

Onu yerleştirebilmek için dikkatini dağıtacak bir şey bulmuş olmalıydı; böylece ışıklar sönene kadar beklemek ve karanlıkta etrafı karıştırmak zorunda kalmayacaktı.

Cain yeniden ortaya çıkana kadar korkmamaya çalışarak yatağın üzerinde büzüldü. Onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki yataktan fırladı ve kendini onun kollarına attı.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ama kendi bilincinde bile değildi. Cain önce biraz kaskatı kesildi -belki de şaşkınlıktan- ama sonra kollarını ona doladı ve bir dakika boyunca onu kendine yakın tuttu.

"Geri döneceğimi söylediğimde bana inanmadın mı?" Cain sonunda mırıldandı.

Yüzünü adamın omzundan çekti. "Yaptım. Ama kafam karışık ve gerginim ve şimdi bana buradan gerçekten çıkabileceğimiz umudunu verdin. O kadar gerginim ki zar zor dayanabiliyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı Cain, şaşırtıcı derecede nazik bir elle onun sırtını okşayarak. "Bu planı bir yıldır hazırlıyorum ve hâlâ son detaylardan emin değilim. Bazı şeyleri paylaşmadan önce enine boyuna düşünmem gerekiyor. Senden bilerek saklamıyordum. Beni yakalayacağını, saçma bir teori oluşturacağını ve bu konuda paniğe kapılacağını tahmin etmemiştim."

Riana'nın sürprizine göre, aslında onu bu kadar uzun süre karanlıkta tuttuğu için ondan özür dilediğini fark etti. Göğsüne bir sıcaklık dolduğunu hissetti ve zevkle biraz kıpırdandı. Ancak sesini kuru tutarak, "Bu tamamen makul bir teoriydi" diye mırıldandı.

Cain gerçekten kıkırdadı.

"Lütfen şimdi bana neler olduğunu söyleyemez misin?" Riana parmaklarını gömleğine sokarak yalvardı. "Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Evet. Şu ana kadar ne yaptığımı anlatmaya çalışacağım ama hala son detaylardan emin değilim."

"Belki bu konuda yardımcı olabilirim. Temelde çalışan bir beynim var, biliyorsunuz."

Cain yatağın kenarına oturdu, onu yanına çekip oturttu ve açıklamaya başladı.

Birkaç dakika sonra Riana ona bakıyor ve olabildiğince hızlı düşünüyordu. Planı kötü değildi - muhtemelen işe yarayabilirdi - ama kontrol odasına girmelerini gerektiriyordu, bu da yönetilmesi gerçekten zor bir şey olacaktı.

Bir dakika sonra akıllı bariz cevaba geldi. "Hall," diye fısıldadı. "Hall'un yardım etmesini sağlayabiliriz."

Cain sertleşti. "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın? Eğer bir nakliye aracına ulaşabilirsek, iki kişinin yanı sıra üç kişi için de yer var. Ve Hall'da tam da ihtiyacımız olan şey olabilecek Okuyucu gücü var."

"İkimizin de hayatını ona emanet etmeyeceğim. Onun bizim tarafımızda olduğunu düşünmek için hiçbir nedenimiz yok."

Cain mantıktan ziyade testosteronla hareket ediyor gibi görüldüğü için sinirlenmeye başlamıştı. "Peki, onun bu işten kurtulmak istediğine güvenebiliriz."

en az bizim kadar. Ne yapacak ki? Kaçmak için sahip olduğu tek şansı ispiyonlayarak mahvedecek mi?"

"Beni ihbar edebilir ve istediğini bildiğim şeyi alabilir." Cain'in ifadesi tamamen anlaşılmazdı.

"Nedir o?" "Sen. Ve
bu hücre."

İnledi. "Cain, lütfen. Kaçmakla bu hücre arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa sence hangisini seçer? O zeki bir adam ve ihtiyacımız olabilecek belli bir yeteneği var. Buradan çıkmamıza katkıda bulunacak bir fikrim olması mümkün mü, yoksa ben senin için sadece bir eşya mıyım?"

Son soruyu sormaya niyetlenmemişti ama durduramadan ağzından kaçtı.

Havada asılı kaldı, aralarındaki boşluğu tanımladı.

Cain ağır ağır nefes aldı ama daha fazla tartışmadı. Belli ki düşünüyordu, seçenekleri tartıyordu, sonunda hafifçe gevşeyip başını salladı. "Tamam. Ama yarına kadar ona söylemeyeceğiz. Kendi alternatif planını yapma şansı bulmasını istemiyorum."

"Anlaştık." Göğsü gevşemişti ve uzun zamandır ilk kez umut gibi bir şey hissediyordu.

Bu kesinlikle kaçma ihtimallerinin düşük olmasıyla ilgiliydi ama aynı zamanda Cain'in onun fikirlerine önem vermesiyle, ona eşit bir ortak gibi davranmasıyla da ilgiliydi.

Onun gelecek hakkında ne düşündüğünü, birlikte kalmalarını isteyip istemeyeceğini merak etti.

Bu çılgın planın -hatta Cain'in hantal makinesinin- işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu.

Konuştuktan sonra, seks yaptılar - yorganın altında yavaş, sessiz misyoner. Riana stresli gününden ve korkusundan sonra bitkin ve yapışkandı. Ve o sabahki iki doruk noktasından sonra, Cain acele etmeden zaman ayırabiliyordu.

Hareket, hissettiği derin duyguyla eşleşiyor gibiydi. Riana kollarını onun sırtına doladı ve onu istediği kadar sıkı tuttu. Ve

Cain yavaş ve sabit bir ritimle kadının içine giriyor, kalçalarını ona olabildiğince fazla zevk vermek için eğiyordu.

Hücrenin dışındaki gürültü değiştiğinde ikinci kez gelmişti. Yemek zamanı gürültüsü değildi. Şiddetli bir tartışmanın ardından gelen ani ses patlaması da değildi.

Ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Cain gelmeye yaklaşıyordu. Hızı artmış ve yüz ifadesi gerginleşmişti. Ama onun dikkatinin dağıldığını fark etmiş olmalı ki, "Kontrol" diye homurdandı.

İşte bu kadar. Zırhlı araç bir sonraki mahkûmu kontrol için almak üzere ambara girmiş olmalı.

Riana ellerini yukarı doğru hareket ettirdi, böylece kafa derisini okşayabildi, parmak uçlarının altındaki traşlı saçlarının dokusunu sevdi. "Boşalacak mısın?"

"Bunu düşünüyordum." Kalçaları sanki bir an için kontrolünü kaybetmiş gibi birkaç kez sarsıldı.

Amını onun sikinin etrafında sıktı. "Oh iyi."

Baskı karşısında homurdandı ve yüz hatları çabayla buruştu. Kadın onu tekrar sıktı.

Boğuk bir ünlem çıkardı ve dar amına son birkaç kez daha iterken yüzünü bir zevk dalgası kapladı.

Daha sonra onu kollarının arasına aldı, garip bir şekilde şefkatli ve sahiplenici hissediyordu. Boynunun kıvrımında derin derin nefes aldı ve sonra yüzüne bakmak için yukarı doğru çekildi.

Adamın bir şey söyleyeceğini düşündü ama buna fırsatı olmadı.

Zırhlı aracın sesi gittikçe yaklaşıyordu. Ta ki aniden hücrenin hemen önünde belirene kadar.

Orada durdu ve hem Riana hem de Cain şaşkınlıkla ona bakmak için döndüler.

Ne olduğunu anlaması sadece bir saniyesini aldı. İçlerinden biri kontrole götürülüyordu.

Kontrolün ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen bu düşünce midesini bulandırdı ve zamanlamanın kasıtlı olduğu düşüncesiyle aniden dehşete kapıldı. Bir şekilde planları ya da cihazı ortaya çıkmıştı.

"Sadece bir tesadüf," diye mırıldandı Cain nefesinin altından, belli ki onun sessiz dehşetini okumuştı. "Panik yapma."

Aracın önünde mekanize bir pençe vardı, genellikle mahkumları kontrol için bu şekilde alırlardı; böylece gardiyan aracın korumasından ayrılıp saldırı riskinden kaçınabilirdi. Ancak bu hücrenin önünde parmaklıklar olduğu için pençe görevini yapamadı. Bunun yerine gardiyan, aracın kapısı hücrenin kapısıyla aynı hizaya gelene kadar aracı parmaklıkların yanına çekti.

Aslında oldukça zekiceydi. Bu şekilde, diğer mahkumlar tarafından saldırıya uğrama riski yoktu.

Cain'in kendisi yeterince tehdit olmadığından değil.

Kapı açıldığında Riana bunu fark eden tek kişinin kendisi olmadığını anladı. Gördüğü ilk şey bir silahtı - eski moda bir otomatik silah, muhtemelen mahkumlardan birinin daha sofistike bir silahı ele geçirmesine karşı bir önlem olarak Ambar'da kullandıkları tek şeydi. Sonra Davis'in eğildiğini gördü. "Hücrenin kilidini aç," diye seslendi.

Ne Cain ne de Riana hareket etti. Hâlâ yorganın altında sarmaş dolaştılar ve beklenmedik gelişe bakakaldılar.

"Birinizi ya da ikinizi birden öldürmek konusunda hiçbir tereddütüm yok." Davis'in sesi kötü ya da çirkin değildi. Sadece gerçekçiydi.

Cain uzun bir nefes vererek kendini Riana'nın kollarından kurtardı ve pantolonunu çekmek için yatağın kenarına oturdu. Sonra hücre kapısının kilidini açmak için yürüdü.

Davis aptal değildi. Cain yaklaşırken arkasına yaslandı ve silahın Cain'in ellerinin menzili dışında olduğundan emin oldu.

Ama Cain karşı koymadı. Onu beklemiyordu da. Kaçış neredeyse yakındı. Şimdi bunu mahvetmeyecekti.

Belli ki kontrol sırası Cain'deydi çünkü bileklerinden ve ayaklarından kelepçelenmişti. Ve sonra, dehşet içinde, ağzı kapatıldı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Riana nefesini tutarak doğruldu ve çıplak göğüslerini saklamak için çarşafı yukarı çekmeyi zar zor hatırladı.

"Protokol," diye açıkladı Davis sakince, "Pençeyi kullanamadığımız zaman." "Oh."

Cain ancak aracın girişine doğru çekilirken debelenmeye başladı. Ağzındaki tıkaçla bir şeyler söylemeye çalışıyor ve bağlarına karşı mücadele ediyordu.

Davis yan tarafına sert bir darbe indirerek Cain'in kısa süreliğine iki büküm olmasına neden oldu.

"Hayır," diye haykırdı Riana. "Yapma." O kadar üzgündü ki Çıplak olduğu ve Cain'in menisinin amından sızdığı gerçeğini unutarak yatağa uzandı.

Davis tekrar ona döndü. Davis'in gözlerinin aşağı kayarak kızın vücudunu incelediğini ve yüzünde yeni bir ifade belirlediğini gördü.

Ancak bu sadece bir an sürdü, sonra tekrar iş dünyasındaki pasifliğine geri döndü.

Ama gördüğü kısa süreli ısı parlaması onu utandırdı ve yataktaki battaniyelerden birini çekip vücudunu korumak için yukarı kaldırdı.

Bu noktada, Cain'in ne ifade etmeye çalıştığını anlamıştı. O da açıkladı, "Anahtar. Bu hücrenin. Onlardan sadece bir tane var ve onda. Sanırım onu bana vermek istiyor." Gözleri Ambar'ın geri kalanına kaydı. "Aksi takdirde, burada hiçbir korumam olmayacak."

Davis bir an düşündü ama sonra bunun makul olduğuna karar vermiş olmalıydı. Cain'in yanına gitti ve anahtarı aldı. Hepsi bu kadar olduğundan emin olmak için bir dakika inceledikten sonra Riana'ya geri götürdü.

Gözleri uzun bir süre onunkileri tuttu. "Burada iyi misin?"

Bu kesinlikle aptalca bir soruydu. Bu dünyada kimse iyi olamazdı. Bekle.

Ama adamın ona ne sorduğunu anlamıştı. Adamın gözleri Cain'in iri, hayvani formuna.

"Beklenebileceği kadar iyi." Davis'in olabildiğince nazik davrandığından şüphelenmesine rağmen gözlerini soğuk tuttu.

İlk gün diğer muhafızlar tarafından tecavüze uğramasını engellemiştir. Bunu hatırlıyordu.

Davis başını sallayarak ondan uzaklaştı ve zincirlenmiş Cain'i araca bindirdi. Aracın kapıları çarparak kapanırken Riana belli belirsiz bir mide bulantısı hissetti ama araç uzaklaşmadan önce hücrenin kapısını kilitlemek için acele etti.

Davis Cain'e eğlence olsun diye işkence etmezdi ve Cain karşı koymadıkça onu öldürmezdi.

Her şey yoluna girecek.

Kontrolün tam da kaçacakları sırada gerçekleşmesi korkunçtu ama bu dünyanın sonu değildi.

Cain ışıklar sönmeden dönmüş olacaktı.

Günün geri kalanını yatakta büzüşerek geçirdi. Yemek saatinde hücreden çıkıp yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacak değildi ama zaten aç da değildi.

Kabil burada olsaydı, Kaplumbağa'yı bulur ve ona yiyecek bir şeyler verirdi.

Hall geldi, Riana onu fark edip oturana kadar parmaklıkların dışında durdu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Hall geçen sefer yaptığı gibi sordu. Bu sefer ekledi, "Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim."

Başını iki yana salladı. "Aç değilim. Ama teşekkürler." "Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"Işıklar sönmeden dönmüş olur."

"Emin misin?"

Nefesi kesildi çünkü bu korkuyu kendisi de yaşıyordu. "Tabii ki. Bu bir kontrol. Geri dönecek."

Hall ikna olmuş görünmese de başını eğdi.

"Geri dönecek," diye tekrarlardı Riana, sanki bunu söylemesi yeterli olacakmış gibi

Doğru.

Hall, "Büyük ihtimalle öyle olacak," dedi. "Eğer en kötüsü olursa ve geri gelmezse, sana yardım edebilirim. Birine ihtiyacın olacak."

Sarsılarak başını salladı, onun haklı olduğunu biliyordu, Cain'e bir şey olursa Hall'un en iyi ve tek seçeneği olacağını biliyordu. Cain kadar güçlü olmayabilirdi ama iyi idare ediyor gibi görünüyordu. Hâlâ hücresi vardı ve diğer herkes yeteneği yüzünden ondan uzak duruyor gibiydi. Ona zarar vermezdi.

Onunla sevişme düşüncesi kendisini hafiften hasta hissetmesine neden oluyordu; adamın çekici olmadığından ya da erkekliğinden şüphe ettiğinden değil, Cain olmadığından.

Ve başka birini becerebilecek durumda olmasının tek yolu Cain'in ölmüş olmasıydı.

"Bazen seni izliyorum," dedi Hall, farklı, neredeyse düşünceli bir sesle. ton.

Kadın sertleşti. "Bir tek sen değilsin."

Hall yüzünü buruşturdu. "Eğer sikiş görmek isteseydim, bunu görebilirdim.

Her yerde. Seni bu yüzden izlemiyorum."

Şimdi kafası karışmıştı ve gerçekten merak ediyordu. Hall'un yüzeyini bile kazımadığı derinlikleri varmış gibi görünüyordu ve asla da olacağından şüpheliydi. "Peki o zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü bu yerde insan olmanın ne demek olduğunu unutmak çok kolay. Ve ben bunu sende hâlâ görebiliyorum." Hücrenin köşesine, Cain'in cihazının olduğu yere doğru başını salladı. "Ve hatta onda bile. Bu benim aklımı başımda tuttu."

Riana bu itiraftan, onun tipik tavrı gibi görünen ironik karizmadan çok farklı olan bariz samimiyetinden garip bir şekilde etkilendi. "Teşekkürler," diye mırıldandı, başka ne söyleyeceğinden emin değildi.

Konuşmanın bittiğini anlayan adam gitmek için arkasını dönmüştü ki, kadın arkasından seslendi: "Salon."

Kaşlarını kaldırarak arkasına baktı. "Yarın. Yarın yardımınıza ihtiyacımız olabilir."

Adamın kelimeleri işlerken yüzünün değiştiğini gördü, ne dediğini anladığını biliyordu. Bir kez daha cihazın eskiden bulunduğu hücrenin zeminine baktı.

"Burada olacağım. Söyle." "Size haber verimiz."

"Teşekkür ederim," dedi uzaklaşmadan hemen önce. "Eğer burada daha fazla kalmak zorunda kalırsam, kendimi öldüreceğim."

Kelimeler hafif, neredeyse kaygısızdı, ama Riana onların Doğru.

Günün geri kalanı acımasızca uzuyor gibiydi ve Cain'in ayrılışındaki makul sakinlik giderek endişeli bir korkuya dönüştü.

Ona ne oluyordu? Ne yapıyorlardı? Ona zarar mı veriyorlardı? Onu ne zaman geri alacaktı?

Zamanı zihninde Cain kadar iyi takip edemiyordu, bu yüzden ışıkların tam olarak ne zaman söneceğini asla onun gibi tahmin edemezdi. Yine de yaklaştığından emindi.

Onu bu akşam ona geri vereceklerdi, değil mi?

Cain'i gece boyunca tuttuklarına dair kâbuslar görmeye başlamıştı ki hücrenin dışından gelen bir ses onu irkiltti.

"Riana. Beni içeri al!"

Cain'in sesiyle yataktan fırladı ve tökezleyerek kapının kilidini açtı.

Ancak onu içeri aldığı anda ona bakma şansı oldu.

Berbat görünüyordu. Vücudunda belirgin bir hasar yoktu ama topallıyor ve kambur duruyordu. Yüzü gergin ve bitkin görünüyordu.

Onu yakaladı ve kendisine sarıldı. "Cain, iyi misin?" "Evet." Alçak sesle mırıldanması ikna edici değildi ve kızdan ayrıldı.
Kucakla.

"Sana ne yaptılar?"

Cevap vermedi. Sadece başını kısa bir süre salladı ve topallayarak banyoya girdi. Dışarı çıktığında lavaboda elini yüzünü yıkadı ve yerde boş boş durdu.

"Cain, bana sorunun ne olduğunu söyle," diye yalvardı, kendini çaresiz, korkmuş ve bunalmış hissediyordu.

Yüzünü ovuşturdu. "Ben iyiyim." Bu kez inandırıcı görünmek için çaba sarf ediyor gibiydi.

Ama Riana hala ikna olmamıştı.

Cevap istemek yerine, gözleri sempati ile dolup taşıtı. Bir kolunu ona doladı ve onu yatağa doğru itti.

Direnmedi. Yatağa girdiğinde, yüzü ona dönük olacak şekilde yan yattı. Kendi içine kapanıyor gibiydi.

Boğazından boğuk bir ses çıkardı ve bedenini onun sırtına bastırarak kollarını ona doladı. Göğsünü okşadı, kaslarının bu kadar gergin ve sert olmasından nefret ediyordu.

Tamamen savunma moduna geçmişti ve onu bu hale getirmek için ona ne yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Omzuna ve boynunun arkasına öpücükler kondurarak aptalca, yatıştırıcı sözler mırıldandı ve elinden geldiğince onu okşadı ve okşadı. Işıklar söndü, onları karanlıkta bıraktı ama ona dokunmaktan vazgeçmedi.

Bu uzaktan yakından cinsel bir şey değildi ve böyle bir şeye dönüşmeyecekti. Ama karnındaki ve göğsündeki his -derin, kabarık, ezici- fiziksel uyarılma kadar güçlüydü. Şefkatli, koruyucu, neredeyse anaç hissediyordu. Onunla ilgilenmek istiyordu. Onu daha iyi hissettirmek istiyordu.

Ve bunu nasıl yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda vücudu gevsemeye başlayana kadar onu okşamaya ve usulca öpmeye devam etti. Nefes alıp vermesi yavaşladı, kalınlaştı ve boğuklaştı. Ve sonunda onun kollarında döndü, böylece ona onun kendisine sarıldığı kadar sıkı sarılabildi.

İyileşmekte olduğuna dair bu işaretler karşısında son derece rahatlayan Riana göğsüne doğru sokuldu. Sonunda karanlığa doğru fısıldadı, "Sana ne yaptıklarını bana söyleyebilir misin?"

Cain'in ellerinden biri kızın saçlarına dolanmış, başını omzuna yaslamıştı. Sırtının alt kısmını okşayan diğer eli, "Şimdi olmaz. Yarın anlatmaya çalışırım."

Onu daha fazla zorlamadı. Söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Ona söylemek istiyordu ama psikolojik olarak henüz o kadar açılmamıştı - savunması yeni yeni düşmeye başlamışken değil.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, adamın tenine bir öpücük daha kondurdu ve onun tuzlu ısırganının tadına baktı. Hatta kokusu bile farklıydı - her ne yapmışlarsa onun ham, doğal kokusunu etkilemişti. Bu değişiklikten nefret ediyordu.

ve tekrar kendisi gibi kokmasını istiyordu. "Şimdi uyu. Diğer her şey için yarın endişeleniriz."

OceanofPDF.com

Beş

Riana ertesi sabah bir şeylerin farklı olduğunu hissederek uyandı. İki aydan fazla süren ve hepsi birbirinin aynı olan sonsuz günlerden sonra, bu his onu her zamanki yarı bilinçli sersemliğinden uyandıracak kadar önemliydi.

Cain onu bırakmayacaktı. Kaçmaya çalışırken onu da yanında götürecekti. Bir plan yapmışlardı. Düşük bir ihtimaldi ama mümkündü. Hall tamamen güvenilir olmayabilirdi ama o da en az onlar kadar buradan çıkmak istiyordu, bu yüzden en azından bu konuda ona güvenebilirlerdi. Haftalardır kendine mucizevi bir kurtarılmanın hayalini bile kurmamasını söylerken, Ambar dışında bir yaşam için umut olabilirdi.

Ama bu bir mucize değildi. Bu sadece Cain'in Cain olmasıydı. Ve onun için bir şey ifade ettiğinin kanıtıydı - en azından kararlarına güvenecek ve onu geride bırakmayacak kadar.

Yatağında kıpırdandı ve onun yanına sokulduğunu fark etti. Uyurken bir şekilde aşağı kaymıştı çünkü yanağı Cain'in karnının yan tarafına bastırılmıştı.

Olunabilecek en kötü yer değildi.

Ayrıldıklarında yanağının derisi Cain'in sıcak, sert etine yapıştı. Başını kaldırıp baktığında onun çoktan uyanmış olduğunu gördü.

Önceki gece olduğu gibi hasarlı ya da savunmacı görünmüyordu. Yine de ifadesi alışılmadık; sessiz ve neredeyse düşünceli.

"Merhaba," dedi, sesi kelimeyi söylerken çatlıyordu.

Hafif bir gülümsemeyle, "Aşağıda ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Riana onun yanına uzanacak şekilde geri çekildi. "Bilmiyorum." Yanaklarından biri diğerinden daha sıcak hissediyordu, bu yüzden birinin bu kadar uzun süre onun tarafına doğru bastırılmasından dolayı parlak kırmızı olduğunu varsaydı.

Kollarını ona dolayabilecek şekilde ayarladı. Sanki onu içine çekiyormuş gibi derin derin soludu -ki bu biraz sinir bozucuydu çünkü kız onun pek de güzel kokmadığından emindi.

"İyi misin?" diye sordu, onun okunamayan yüz ifadesine bakarak. Kalbi hâlâ onun önceki gece hissettiklerine dayanamıyordu.

"Ben iyiyim. Teşekkürler." Bu sabah, sözleri doğru çıktı.

Muayenede neler olduğunu sormak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Kendini daha iyi hissettiği bu sabah ona baskı yapmak ya da bu konuyu düşünmesine neden olmak istemiyordu.

Ama onun aklından geçenleri okumuş olmalıydı. Çünkü boğazını temizledikten sonra, "Bu işkence değil," diye söze başladı.

Riana irkildi ve aynı zamanda rahatladı. Tam olarak neyi kastettiğini bildiği için açıklama isteme zahmetine girmedi. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Başını yavaşça salladı ve elini saçlarındaki düğümlere götürdü. "Davis Koalisyon kurallarına uyma konusunda katıdır. Bu yüzden kontroller yılda bir kez yapılıyor ve bunlar yasal kontroller."

"Peki bunun nesi bu kadar kötü?"

Cain'in bunu söylerken zorlandığı belliydi, her ne kadar alçak ve eşit bir tonda konuşmaya devam etse de. "Görsel bir muayene yapmak için sizi çıplak olarak bir masaya bağlıyorlar ve ardından sağlığınıza taramak ve test etmek için bir dizi makineden geçen bir taşıma bandında ilerliyorsunuz."

Cain'in bu şekilde bağlanmış ve aşağılanmış hissedeceğini sadece hayal edebiliyordu. Sadece kendisinin nasıl hissedeceğini hayal edebiliyordu. Ama dün geceki davranışına bakılırsa bundan daha fazlası olmalıydı. "Testler acıtıyor mu?"

"Bazıları. Ama en kötüsü..." Hafifçe yüzünü buruşturarak devam etti.

"Ne?" Kabil'in göğsünü ve karnını okşadı ve kendini sersemlemiş hissetti; Kabil'in bariz sıkıntısına o kadar güçlü bir şekilde sempati duyuyordu ki. "Ne oldu?"

"Bir tüpün içinden geçiyorsunuz - o kadar küçük ve dar ki bağlı olmasanız bile hareket edemezsiniz. Ve testler saatler sürüyor."

Saatlerce. Küçük, karanlık bir muhafazaya hapsedilmişti. Ve Cain kapalı kalmaktan hoşlanmazdı. Onunla tanıştığı ilk gece bunu ona söylemişti.

Onun tepkisini anlıyordu. Başka biri bu kadar yoğun tepki vermeyebilirdi ama o vermişti. Savunmasız değildi. Bu yüzden başka soru sormadı. Sadece ona sıkıca sarıldı ve başını omzuna yasladı.

Bir dakika sonra Cain, "Ama sonuçta bunun bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum," dedi. Riana başını kaldırdı. "Nasıl?"

"Oradayken aklıma bir fikir geldi. Artık kontrol odasına girmenin daha kolay bir yolu olabilir."

"Yol nedir?"

Cain onun gözlerine eşit bir şekilde baktı, gözlerinde garip bir şekilde temkinli bir şey vardı. "Bugün Davis seni kontrole götürecektir."

"Ne var? Dur bir dakika! Ne? Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum." Kadının itiraz edeceğini ve daha fazla bilgi talep edeceğini anlayınca, "Sana karşı bir şeyler hissediyor. Ve şimdi aklında sen varsın. Seni gündeme getirmek için beklemek istemeyecektir."

O kadar şaşırmıştı ki yatakta doğruldu ve adama bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun? Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Beni ya da başka bir mahkûmu neredeyse hiç tanımıyor bile." Ama bir gün önce yataktan çıplak çıktığında Davis'in gözlerinde yakaladığı ateşli bakışı hatırladı. Cain'in haklı olup olmadığını merak etmeye başladı.

"O bir profesyonel ama kesinlikle sana karşı bir şeyler hissediyor. Sana etrafı gezdirdiği ilk gün fark ettim."

"Hiç denemedi bile-"

"Yapmazdı. Çok kolay olsa bile bir mahkuma tecavüz etmez. Ama ilgileniyor. Yukarıdayken seninle konuştum."

"Ne?" Şaşkın sorusu beklediğinden daha yüksek sesle çıkmıştı.

"Düşündüğün gibi değil. Pezevenklik yapıyormuşum gibi konuşmadım. asla ikna olmazdı. Bir sürü kaba söz söyledim.

Ona senden bahsettim, böylece kahraman tarafı harekete geçecekti. Bu öğleden sonra seni kontrole getireceğinden eminim. Biz de bundan faydalanabiliriz."

Riana, Davis'in olası ilgisi fikrinden hala rahatsız olmasına rağmen, onun düşünce çizgisini takip etmeye başlamıştı. Ve hapishane ambarından çıkmanın ve kaçmak için daha iyi bir konuma gelmenin böylesine basit bir yolundaki olasılıkları görmeye başladı.

Belki de her şeye rağmen buradan çıkabilirlerdi.

Belki bugün buradan çıkabilirler.

Parmaklıkların arasından Hall'un onlara doğru baktığını gördü. Cain'e bir göz attı.

Başını salladı. "Onu buraya getirin. Ona ihtiyacımız olacak."

* * *

"Bana ne yapabileceğini söyle," diye sordu Cain, sertçe ama öfkeyle değil.

Hall, hazırladıkları planı etkileyici bir sakinlik ve verimlilikle dinliyordu -sanki kaçılması imkânsız hapishane gezegenlerinden kaçmak her gün yaptığı bir şeymiş gibi.

Hall, "Birinin ne hissettiğini algılayabilirim ve bunu onlara çevirebilirim," diye açıkladı. Gözleri Riana'dan Cain'e kaydı. "Örneğin, daha önce bana yumruk attığında, öfke ve şiddet hissediyordun, ben de bunu sana çevirdim - tam tersini hissetmeni sağladım. Böylece duracaktın."

"Yani insanları gerçekte hissettiklerinin tam tersini hissetmeleri için manipüle edebiliyorsun?" Riana sordu.

"Hemen hemen."

"Yani birisi kendini dikkatli ve temkinli hissediyorsa..." Cain başladı. "Eğer onlara dokunursam, hiç umursamamalarını sağlayabilirim."

"Ne kadar tutabilirsin?" Cain sordu.

"Zayıf iradeli bir insanda bir saatten fazla tutabilirim. Ama herkeste değil. Beş dakikadan fazlasına güvenemeyeceğimizi söyleyebilirim."

"Bu yeterli olacaktır." Cain Riana'ya baktı. "Ve bir süre daha oyalanmayı sorun etmeyecek misin? Yerimizi almamız biraz zaman alacak."

"Oyalayabilirim." Hissettiğinden daha kendinden emin görünüyordu ama ne yapması gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Son iki aydır çaresizliğe zorlanmıştı ve sonunda bir şeyler yapabilmek - ne kadar tehlikeli olursa olsun- neredeyse bir rahatlamaydı.

bu gerçekten proaktif bir adımdı.

Üçü bir dakika boyunca birbirlerine baktı ve aralarında sessiz, karşılıklı bir anlayış vardı.

"Pekâlâ o zaman," dedi Cain. "Hazır olsak iyi olur."

"Ve senin köhne cihazın gerçekten işe yarayacak mı?" Hall eğlenmiş ve hafifçe kendini beğenmiş bir ifadeyle sordu, onu uzun zamandır görmediği kadar eski haline benziyordu.

Cain ters ters baktı. "İşe yarayacak. Sadece şeyinizin çalıştığından emin olun."

Hall cevap vermek için ağzını açıyordu ki, Riana sabırsızlıkla gırtlaktan gelen bir haykırıyla sözünü kesti. "Lanet olsun. Şu erkek hesaplaşmasını keser misiniz? Penis boyu hakkında da tartışıyor olabilirsiniz."

Hall yüksek sesle güldü ve birkaç dakika sonra Cain ona sıcak ve özel hissettiren bir bakış attı. Keşke bu kadar gergin olmasaydı da bunun tadını çıkarabilseydi.

Şimdiye kadar Cain'den şüphe etmemesi gerektiğini bilmeliydi.

İlk bakışta görüldüğü gibi kaba, akılsız bir yırtıcı değildi. O sabah, kaçışlarına odaklanmış olmasına rağmen Kaplumbağa'yı bulmaya ve ona yiyecek vermeye özen göstermişti. Görüldüğünden çok daha zeki ve konuşkan biriydi. Ve açıkça bir stratejistti -insanları, durumları ve alt akımları okuma ve buna göre plan yapma konusunda yetenekliydi.

Neredeyse her zaman haklıydı.

Davis o öğleden sonra onu kontrole götürmek için geldi.

Cain tek kollu sınav çekiyor, fazla enerjisinin bir kısmını atmaya çalışıyordu ve Riana yatağa uzanmış, onun dalgalanan kaslarının şık gücüne ve ter pırlıltısıyla kaplı vücudunun ilkel erkeksiliğine hayranlıkla bakarak endişesinden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Araç tıpkı bir gün önce olduğu gibi hücrenin yanına yanaştığında Riana hemen ayağa kalktı ve yatağın yanında durdu.

"Hücrenin kilidini aç," diye seslendi Davis.

Cain kendini yerden kaldırdı ve kıpırdamadan durarak aracın geldiği yöne doğru baktı. Suratsız, inatçı ve sinirli görünüyordu.

emirlere uymak için hiçbir hareket yapmadı.

"Yap şunu." Davis silahını ona
doğrulttu.

Riana aceleyle Cain'in yanına gitti ve cebinden anahtarı aldı. Sonra talimat verildiği gibi hücre kapısının kilidini açmaya gitti.

Davis içeri girdi ve silahını temkinli bir şekilde
Cain'e doğrulttu. "Dün beni kaçırdın," diye hırladı
Cain.

"Bugün senin için burada değilim." Davis'in gözleri Riana'nın birkaç adım ötede durduğu yere kaydı.

Cain hırıltılı bir ses çıkardı ve öne doğru tehditkâr bir adım attı. Davis silahını değiştirerek doğrudan Cain'in kasığına nişan aldı.

"İyi bir fikir değil. Onu sadece kontrole götürüyorum. Daha önce dönecek ışıklar söner."

"O benim," diye homurdandı Cain, hırlayan bir hayvan gibi görünüyor ve ses çıkarıyordu.

"Saçmalama," diye tersledi Riana, Cain ile Davis'in silahı arasına girip sabırsız bir bakışla Cain'e döndü.

"Ben giderim," dedi Davis'in gözlerine sakince bakarak. "Ve ben onun değilim."

Umduğu gibi, son yumuşak kelimeleri eklediğinde adamın ifadesi değişti. Başını salladı, yüzünde hem anlayışlı hem de ilgili bir ifade vardı.

Ayrıca vücudunu biraz döndürmüştü, böylece sırtı tuvalet köşesine dönük olacak şekilde onlara doğru bakıyordu.

Hall hiç ses çıkarmadan saatlerdir saklandığı kuytudan çıktı ve Davis'in ensesini kavramak için elini uzattı.

Davis silahını indirdi ve yüzü garip, korkutucu bir şekilde boş bir hal aldı.

Cain silahı onun elinden aldı -hiçbir direnişle karşılaşmadı- ve sonra içeride başka bir koruma olmadığından emin olmak için aracın içine eğildi. Belli ki yoktu. Davis de dün tek başına gelmişti.

Hep birlikte araca binip hapisneden çıkabileceklerini ve sonra da kendilerini gezegenden götürecek araca ulaşabileceklerini düşünmek cazip geliyordu. Ama araç hareket ettiğinde çok fazla gardiyan bekliyor olacaktı.

ve asla kontrol odasına giremeyecekler ya da kenetlenme istasyonuna ulaşamayacaklardı.

"Hazır mı?" Cain gözlerini Hall'dan ayırmadan sordu.

Hall başını salladı. "Çok tetikteydi, şimdi değil. Ama acele et." Yüzü ter içinde kalmıştı ve Riana Okuyucu'nun bağlantısını bu şekilde tutmanın çaba gerektirdiğini fark etti.

Cain, "Gezegenden çıkmak için kullanabileceğimiz bir araç var mı?" diye sordu. Davis başını salladı, yüzünde aynı boş ve kayıtsız ifade vardı.

"Evet.

Docking Bay D."

Riana titrek bir nefes aldı.

"Buradaki kilitli kapılardan nasıl geçeceğiz?" "Bilezik." Davis elini salladı ve kız metal bir bilezik gördü.

Bileğinde birkaç farklı yanıp sönen ışığı olan bir bilezik.

Kapıların göz taramasıyla aktif hale gelmemesi onu rahatlatmıştı. Belki de başka bir güvenlik önlemiydi - böylece gardiyanlar etrafta dolaşıp gözlerini kaybetmeyecekti. Bileziğe uzandı, çıkarmaya çalıştı ama yerinden oynamadı.

"Çıkarabilir misin?" diye sordu, çaresiz hissediyordu, çünkü Hall'un yüzü giderek daha fazla geriliyordu.

"Elbette." Davis bileklikteki bir şeye tıkladı ve bileklik parçalandı.

Sinirden hafifçe el yordamıyla çantayı aldı. "Gittiğini fark edecektir," diye mırıldandı Cain'e.

Başını salladı, bileziği inceliyordu, belli ki onu neyin yaptığını anlamaya çalışıyordu.

iş.

"Acele et," diye mırıldandı Hall, bir ayağından diğerine geçerken. "Bu adamın vasiyeti

zayıf değil." Davis'in boynuna bastırmak için kaldırdığı kolu gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Cain bilezikten bir parça koparıırken sesli bir şekilde nefes verdi. Sonra bileziğin geri kalanını Davis'in bileğine taktı. Çıkardığı parçayı cebine koydu. "Önemli olan kısmı bu," dedi ona. "Gerisi sadece bilekte tutmak için."

Onun haklı olmasını gerçekten umuyordu.

"Tamam," dedi Cain. "Onu araca geri götürün."

Hall çoktan harekete geçmiş, Davis'i de kendisiyle birlikte itiyordu. "Onu bıraktıktan sonra bir dakikalığına duyarlı olacak. Ona inanacağı bir hikâye ver. İyi bir hikâye olsun.

Cain kelepçeleri ve tıkaçı Riana'ya takıyordu, ancak tıkaçı sıkamak yerine asılı bıraktı ve sonra araca binmesine yardım etti. Kendini hasta, çaresiz ve dehşete dışmış hissetti, ama duygularını bastırdı çünkü şimdi gerçekten önemli olan andı.

Cain eğildi ve onun kulağına mırıldandı. "Senin için geleceğim. Ne olursa olsun. Beni bekle."

Boğazında acı veren bir gerginlikle sessizce başını salladı ve sonra Cain'in araçtan inişini izledi ve Hall'un gözleriyle karşılaştı.

Hall boğuk bir sesle, "Pozisyonunu al," dedi, belli ki kontrolünü kaybetmek üzereydi. "abuk hareket etmeliyim."

Sonra Cain gözden kayboldu ve Hall "şimdi" dedi.

Hall araçtan inmiş, kadın onun çıkışını algılayamadan kapıyı arkasından kapatmıştı.

Davis zırlı araçın içinde duruyordu, sallanıyordu ve bembeyazdı.

"İyi misin?" diye sordu, sesindeki endişeyi taklit etmek zorunda kalmadan. "Sen iyi misin?"

Ona doğru göz kırptı. "Ne... oldu?"

"Bilmiyorum. Ağzımı tıkıyordun ve sonra sanki bayılmış gibiydin. İyi hissediyor musun?"

"Hayır." Yavaşça nefes alarak kendini koltuklardan birine bıraktı. "Gidiyor muyduk?"

"Evet. Kontrolde çıkıyordu, sen de onu bayılttın, sonra da beni kontrole götürmek için hazırlıyordun." Hall'un yeteneğinin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu ama Davis'in hikâyeye inanması için umutsuzca dua etti.

Hâlâ sersemlemiş görünen Davis, aracın camından dışarı baktığında Cain'in hücrenin zemininde yattığını gördü, belli ki baygındı. Hall görünürde yoktu.

Davis'in yüzü aydınlanmaya ve renklenmeye başlamıştı ve biraz daha az sersemlemiş görünüyordu, "Ne olduğunu bilmiyorum. Her şey bir anda soldu. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti."

"Belki de bir doktora görünmelisin." Yüzünü rahat ve gözlerini geniş tuttu. "Buna neden olan bazı tıbbi durumlar var. Umarım çok ciddi bir şey değildir."

"Evet." Kendini toparlamış olmalıydı çünkü çenesinin altından sarkan tükaca uzandı.

"Bunu giymek zorunda mısınız?" diye sordu, nabızı yeniden hızlanmaya başlamıştı.

"Bu bir protokol. Uzun sürmeyecek."

Başını salladı, ağzını bantladığı için bir şey söyleyemiyordu. Sonra aracın kumandalarının önüne oturdu ve onu hapishanenin girişine doğru yönlendirdi.

Bileziğinde kapıları tetikleyen şeyin olmadığını düşünerek kısa bir panik anı yaşadı ama kapılar otomatik olarak açıldı, belli ki diğer taraftaki muhafızlardan biri tarafından kontrol ediliyordu.

Hapishanenin kontrol merkezinin yanına yanaştıklarında, hepsi de silahlarını sallayan birkaç gardiyan dışarı çıktı. Davis onun araçtan inmesine yardım etti, tekrar kendisi gibi görünüyordu.

Anlattığı hikâyenin inandırıcı olduğu belliydi.

Muhafızlardan birinin açgözlülükle onu süzdüğünü fark etti, bakışları vücudunda geziniyordu. Pantolonu artık o kadar yıpranmıştı ki, kumaşı yumuşak ve inceydi, kalçalarına kadar iniyor, poposunun ve bacaklarının hatlarını düzgünce şekillendiriyordu. Üzerinde sadece kaşkolu vardı. İnce askıları her zaman omuzlarından aşağı düşecek şekilde gerilmişti ve yıpranmış kumaş, göğüslerinin kabarıklığını ve meme uçlarının tepelerini ortaya çıkararak ve etek ucu ile pantolonunun üst kısmı arasında çıplak bir ten şeridi bırakarak yapıştı.

Cain'le birlikte iki ay boyunca yaptığı sıkı egzersizler sayesinde hayatında hiç olmadığı kadar formdaydı. Ama aynı zamanda iki aydır duş da almamıştı. Ve Cain'den başka birinin onu gerçekten çekici bulacağına inanamıyordu.

Gardiyan, "İsterseniz muayeneyi ben üstlenebilirim," diye gönüllü oldu.

Davis kısa bir süreliğine sinirlenmiş gibi göründü ama sonra profesyonel tavrı yeniden ortaya çıktı ve diğerlerine yemek vaktine hazırlanmaları için bir emir verdi.

Böylece Riana'yı farklı bir mekanik kapıdan geçiren Davis oldu ve ağzındaki tıkacı çıkaran da Davis oldu.

Riana boğazını temizledikten sonra zayıf bir sesle, "Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

"Checkup. Korkacak bir şey yok."

Yine, Riana sözlerinin bir nezaket jesti olduğunu fark etti - her ne kadar şu anda ona özellikle nazik hissetmeseler de. Neyin gelmekte olduğunu biliyordu ve korkardı - eğer gerçekten kontrolden geçeceğine inansaydı.

"Bir... doktor yok mu?"

"Burada doktorumuz yok. Zaten işin çoğunu makineler yapıyor. Giysilerinizi çıkarıp buraya uzanmanız gerekiyor." Davis odanın ortasındaki uzun masayı işaret etti. "Kollarınızı ve bacaklarınızı kelepçelere takın, ben de dışarıdan onları yerine oturtayım."

Bunun olacağını bildiği halde, bu sözler yine de sinirden karnına ağırlar girmesine neden oldu. "Kıyafetlerimi çıkarmam gerekiyor mu?" diye sordu, çünkü Cain ve Hall yerlerini alana kadar oyalanması gerektiğini biliyordu. "Diğer muhafızlar-"

Davis ona, "Seni benden başka kimse görmeyecek," diye güvence verdi. "Tabii zapt edilmek için masaya çıkmazsan o başka. O zaman başkalarını da getirmek zorunda kalacağım ve bunu zorla yapacağız."

"Yapmam gerekeni yapacağım." Çabuk konuştu ve endişeli numarası yapmak zorunda kalmadan gözlerini açtı. "Bela istemiyorum."

Bu Davis'in de hoşuna gitmiş gibiydi. Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Dışarıda olacağım ama bir şey yapmaya kalkışmadığından emin olmak için seni pencereden izlemem gerekecek."

"Anlıyorum."

Davis odadan çıkıp kapı arkasından kapandığında Riana giysilerini çıkarıp boş bir masanın üzerine serdi. Tamamen çıplak olduğu için kendini titrer ve rahatsız hissedirdi, özellikle de Davis'in

Onu izliyordu ama masanın üzerine çıktı, sırt üstü uzandı ve topuklarıyla ellerini belirlenen yerlere koydu.

Kelepçeler el ve ayak bileklerine geçirilirken yüksek bir ses duyuldu. Şimdi masanın üzerinde çırılçıplaktı, bacakları ayrılmış, kartal gibi açılmıştı.

Kendini daha savunmasız hissettiği tek zaman, Ambar'a ilk atıldığı zamandı.

Yine de Davis ona zarar vermeyecekti. Gerçekten iyi bir adam olmayabilirdi ama kurallara uyan biriydi ve onu incitmek ya da küçük düşürmek niyetinde değildi.

Bu sonuca kendi başına da varabilirdi ama Kabil'in de adamı aynı şekilde değerlendirmiş olması onu rahatlatmıştı.

Davis'in yanında güvende olduğundan emin olmasaydı Cain bunu yapmasına izin vermezdi.

"Üşüdün mü?" Davis odaya geri döndüğünde sordu.

Öyleydi. Cildinde tüyler diken diken olmuş, göğüs uçları dik tepeler halinde gerilmişti. "Birazcık." Sesi titrek çıkıyordu, bu yüzden rol yapmaya çalışmasına gerek yoktu. "Masa gerçekten soğuk."

Davis henüz ona doğrudan bakmamıştı -sanki bakmamaya özen gösteriyormuş gibi- ve şimdi bir duvarın yarısını kaplayan paneldeki kontrollerden birini ayarlamak için döndü. "Bakalım burayı biraz daha ısıtabilecek miyiz?"

Riana fısıldadı, "Teşekkür ederim."

Sonra göz göze geldiler, yine de onun çıplak vücuduna bakmaktan kaçınmayı başardı. "Size önce görsel bir kontrol yapacağım - bariz sağlıksızlık belirtileri var mı diye bakacağım. Sonra bir dizi bilgisayarlı testten geçeceksiniz. Rahatsız edici ama iyi olacaksınız."

"Tamam." Gerçekten ama gerçekten Cain'in işleri yoluna koyduğunu umuyordu.

Yakında.

Makineyi tetikleyene kadar iyi olacağını düşündü. Sonra kıyamet kopar ve hepsi büyük bir tehlikenin içinde olur.

Davis ilk kez gözlerinin onun vücudunda gezinmesine izin verdi. Her ne kadar bakmamaya çalışsa da, gözleri kızın sert ve yuvarlak göğüslerine takıldı. "Seni rahatsız eden bir şey var mı?"

Mahkûmların istediği gibi kullanılmak üzere bir hapishaneye atıldığı gerçeği dışında - bunu kastettiğini varsayıyordu.

"Cildim çok kaşınıyor, çünkü kendimi düzgün temizleyemiyorum," dedi ona, gerçi bunun herkes için geçerli olduğunu varsayıyordu. "Ve enfeksiyon kapmış olmasından korktuğum birkaç kesiğim var."

Davis onun vücudunu dikkatle incelemiş, profesyonel ilgisizliğini sürdürmek için elinden geleni yapmıştı. Ama Davis'in nefes alışının hızlandığını ve yüzünün hafifçe kızardığını fark etmişti ve bunların heyecan belirtisi olduğundan emindi. "Kesikler nerede?"

"Biri burada." Çenesiyle sağ koltuk altını işaret etti. "Uzun zamandır orada değil ama beni gerçekten rahatsız ediyor."

Kesik aslında göğsünün yan tarafındaydı. Ve o sabah Cain gizli bıçağıyla dikkatlice yüzeysel bir yara açtığına oluşmuştu.

Davis'in nefesini tuttuğunu duyduğunu sandı ama tıbbi çantasından bir çeşit dezenfektan merhem almak için döndüğünde hiçbir şey söylemedi. Çok nazik bir şekilde kesiği sildi ve ardından merhemi yaranın üzerine sürdü.

Elinin yan tarafıyla yanlışlıkla sert meme ucunu sıyırdığında, Riana keskin bir nefes aldı ve sırtını hafifçe kaldırdı.

İkinci kez meme ucunu okşadığında, bunun bir kaza olduğundan emin değildi.

"O..." Davis, sesi çatallaştıktan sonra boğazını temizleyerek başladı. Yüzü şimdi daha da kızarmıştı ve gözlerinde zorlukla bastırılmış bir yanma vardı. "Seni incitiyor mu?"

Kimden bahsettiğini sorma zahmetine girmede. "Beni dövüyor falan mı demek istiyorsun? Hayır. Dövmüyor."

Davis'in gözleri kısa bir süreliğine tekrar onun gözlerine kaydı. "Öyle değil mi?"

Küçük bir gülümseme oluşturmaya başardı, adamın sesindeki şüpheliğe dayanarak bunun karşılıklı anlayış gibi görünmesini umuyordu. "Gerçekten istemiyor. Beni kendisininmişim gibi görüyor. Herkesin onun olduğumu bilmesini istiyor. Ama zarar görmemi istemiyor."

Kesiği sarmış ve son bir kez düzeltmiş, elinin göğsünde bir saniye fazla kalmasına izin vermişti. "Diğer kesik neredeydi?"

Riana sertçe yutkundu ve alt dudağını dişleriyle endişelendirdi.

Davis'in kaşları birbirine çatıldı. "Nerede o?" Sesi öncekinden daha yumuşaktı.

"AĞağıda," diye fısıldadı Riana, bacaklarının arasından başını sallayarak. "O... o beni kesti."

Davis'in eli gözle görülür bir şekilde titredi. "Ne?"

"Beni kesti," diye açıkladı. "Beni tıraş ederken..."

Adam gözlerini kızın pürüzsüz tıraşlı kasıklarına dikti. "Seni tıraş mı ediyor?" Sesi kesinlikle dehşete düşmüş gibiydi.

"Belli bir şekilde görünmemden hoşlanıyor."

Aminin yanındaki kesik Riana'nın fikriydi. Cain sadece göğsünün yakınındaki bir yarığı kullanmak istemişti ama Riana bunun Davis'in dikkatini ihtiyaç duydukları süre boyunca dağıtmaya yetmeyeceğinden endişelenmişti.

Cazibesine Cain kadar güvenmiyordu.

Cain onu o noktadan kesme fikrinden hiç hoşlanmamıştı ve Davis'in ona bakması, dokunması fikrinden daha da az hoşlanmıştı.

Ama Riana ısrar etmişti -ellerinden gelen her avantajı kullanmak istiyordu- ve sonunda strateji ve gereklilik Cain'in içgüdüsel korumacılığına ağır basmıştı.

Gizliden gizliye, Riana onun kendisini sahiplendiğine dair bu kanıttan biraz memnun olmuştu, ancak bu tür doğal olmayan koşullara karşı böyle değersiz bir tepki üzerinde durmamaya çalıştı.

Davis neredeyse narin bir dokunuşla, iç uyluğu ile amcığı arasındaki kıvrımda gerçekten rahatsız edici olan kesiği sildi.

İlk temasta nefesi kesildi ve dikkatini dağıtmak ve böylece daha da oyalamak umuduyla göğüslerini tekrar yukarı itmek için omurgasını kaldırdı.

"Acıyor mu? Özür dilerim." Davis'in eli şimdi biraz titriyordu.

Yakında bir şey olmazsa, Riana daha dramatik taktiklere inmek zorunda kalacaktı. Bir sonraki adım onu o tüpe koymak olacaktı ve sonra Cain ona ulaşmak için çok daha zor bir zaman geçirecekti.

Tam ne tür dramatik taktikler kullanacağını düşünüyordu ki, ani ve yüksek bir gürültü koptu. Patlama o kadar yüksekti ki

ve o kadar ani - uğursuz bir sarsıntı eşliğinde - Riana gerçek bir şaşkınlıkla haykırdı.

"Bu da ne..." Davis başını kaldırdı ve belli belirsiz bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. Hall'un ona yaptıklarından sonra düşünme kapasitesini tam olarak kullanamıyor olmalıydı, çünkü tepkileri çok yavaştı.

"O da neydi?" diye nefes nefese kaldı.

"Ben..." Bir sarsıntı daha -deprem gibi bir şeydi- ve her taraftan alarmlar çalmaya başladı. "Lanet olsun."

Kapıya doğru döndü. "Geri döneceğim."

Onun geri döneceğini biliyordu ama döndüğünde burada olmayı planlamıyordu.

* * *

Cain'in cihazı bir çeşit patlamaya neden olmuştu. Tam olarak bir bomba değildi.

-en azından patlayıcı cihazlardan anladığı kadarıyla değil- ama hapishane ambarının duvarlarından birini patlattı. Yapısal hasara yol açacak, ambarı zehirli suyla dolduracak ya da büyük bir yıkıma neden olacak kadar değil. Bina yapısının temelleri ve takviyesi bunun için çok sağlamdı. Cain'in yedek parçalarla yaratabileceği hiçbir şey duvarın yüzeyini çizmekten fazlasını yapamazdı.

Hasar sadece yüzeyseldi - yüksek bir gürültü, çok fazla gümbürtü, biraz yerinden çıkmış beton ve metal. Onu umumi tuvalete yerleştirdiğine göre, su tesisatını da bozmuş olmalıydı.

En fazla, hapishane personeli hasarı onarmak için çabalarken geçici bir rahatsızlık yarattı. Cihaz hiçbir zaman Ambar'dan çıkış yolunu zorla patlatmak için tasarlanmamıştı.

Sadece dikkatimi dağıttı.

Ancak patlamanın hapishanede kaosa neden olacağı kesindi ve hapishane personeli düzeni sağlamaya ve hasarı tespit edip onarmaya çalışırken bu kaos çok kolay bir şekilde isyana dönüşebilirdi.

Kaos aynı zamanda Cain ve Hall'a dışarı çıkma şansı verecekti.

En azından plan buydu.

Bunu nasıl yapacaklarından emin değildi. Adamlar bile emin değildi. Sadece kaostan yararlanıp bir şekilde

Davis'ten aldıkları ve kapıların kilidini açması gereken bileziği kullanarak dışarı çıktılar.

Kimse Cain kadar güçlü değildi ve Hall da onun özel yeteneğine sahipti. Elbette, ikisi ve bilezikle birlikte bunu başarabilirlerdi.

Aksi takdirde her şey boşa gitmiş olacaktı ve uzun, zorlu tıbbi testlerden geçirilip bu akşam hapisaneye geri gönderilecek, Cain'le birlikte günlerinin geri kalanını hayvanlar gibi hapsedilerek geçireceklerdi.

Hâlâ masanın üzerindeki kelepçelere bağlı olarak bekliyordu. Cain yakında burada olacaktı. Her an gelebilirdi. Onu beklemesini, onun için geleceğini söylemişti. Bunu kastettiğini biliyordu.

Eğer gelmezse, bu başarısız olduğu anlamına gelirdi. Ya da ölmüştü.

Tam bu düşünceyle zihinsel olarak boğuşuyordu ki kapılar açıldı ve Cain odaya koştu, terliyordu, gömleği yırtılmıştı, bir gözünün altında yara vardı ve elinde bir nöbetçiden almış olması gereken bir silah vardı.

Belli ki ona ulaşmak için savaşmak zorunda kalmıştı.

Adam kelepçeleri çözüp masadan kalkmasına yardım edince küçük bir rahatlama hıçkırığı attı. Kız onun üzerine yığıldı ve Hall başını eğerek odaya girince adam ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı. "Bunun için zaman yok. Hemen harekete geçmeliyiz."

Hall'un da kavga ettiği belliydi. Saçlarına kan bulaşmıştı ve kolunu garip bir şekilde tutuyordu.

Riana giysilerini aldı ve Cain onu kapıya doğru çekiştirirken hızla giymeye çalışıyordu. "Yani bilezik olayı işe yaradı mı?" diye sordu.

"Şimdiye kadar."

Üçü kontrol merkezine doğru ilerlemeye başladı. Kapıda bir nöbetçi belirdi - belli ki diğerleri krizle ilgilenmeye gittiğinde nöbetçi kalmıştı - Cain sakince onu omzundan vurdu ve yere yuvarlanmasına neden oldu.

Cain kontrol paneline doğru yürürken Riana kendine sarıldı -kendini bilinçli ve gergin hissediyordu. Bir dizi ekran vardı ve bu ekranlarda hapisanenin gözetim görüntüleri görünüyordu. Tam da umdukları gibi, isyan eden mahkûmlar ve telaş içindeki gardiyanlarla birlikte bir kaos ortamı vardı.

"Nakliye kapılarını açıyorum," dedi Cain sertçe, bir kolu aşağı çekip bir düğmeye basarak. "Görünüşe göre üç dakikalık bir gecikme var -sanırım başka bir güvenlik önlemi- bu yüzden kimsenin gelip açılışı iptal etmemesi için burada kalmamız gerekecek."

Riana'nın zihni öyle bir endişe, adrenalin ve heyecan bulanıklığıydı ki, bunun gerçekten gerçekleştiğini zar zor işleyebiliyordu. "Bunun işe yaradığına inanamıyorum."

"Henüz buradan çıkmadık," dedi Hall. Gözleri kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Kıyafetlerini giymeyi bitirmek isteyebilirsin." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Şikâyet ettiğimden değil."

Cain gırtlaktan bir ses çıkardı ve Riana daha önce sadece pantolonunu giydiği için üstünü çıkardı.

Cain onu izledi ama sadece kişisel olmayan bir şekilde. Daha önce ona hızlıca sarıldıktan sonra, onu gördüğüne sevinmiş gibi bile görünmüyordu. Dikkatle planlarına odaklanmıştı ve sıcak bakışlarla ya da takdirle vakit kaybetmiyordu.

"Her şey planladığımız gibi gitti mi?" diye sordu huysuzca, kadın yanına geldiğinde.

"Evet." Sesini alçak tuttu, böylece odanın öbür ucundaki Hall onu duyamadı. Planı o da biliyordu ama yine de onunla konuşmak için fazla kişisel gelmişti. "Mükemmel. Bir ara pantolonunu falan indirecek diye korktum ama patlama tam zamanında oldu."

"Ne kadar uzağa gitti?" Mümkünse, Cain'in sesi öncekinden daha da hırçındı.

"Tek yapması gereken göğüslerimi hissetmek ve kızlık organlarıma dokunmaktı." Dokulu bir iç geçirdi ve karnında rahatsız edici bir burkulma hissetti. "Heyecanlanmaya başlamıştı. Aslında onun için biraz kötü hissediyorum."

Cain onun yanında kaskatı kesildi. "Öyle mi?"

Gergin yüzünü fark eden Riana kaşlarını çattı. "Bana garip davranmayacaksın, değil mi? Bu planın bir parçasıydı."

Ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkıştı ve cevap vermedi.

Riana, kafasında neler olup bittiğini merak ederek ve bundan rahatsız olacağından oldukça emin bir şekilde, Cain, "İşte. Kapılar açılıyor. Hadi buradan çıkalım."

Yanaşma bölümüne doğru koşarlarken, koridorda iki muhafız daha belirdi ve kaçan mahkûmlar olduğunu fark ettiklerinde "Hey!" diye bağırdılar.

Cain, adam daha silahını kaldıramadan birini yere serdi ve Hall diğzerinin elindeki silahı alıp kafasına indirdi.

Sonra daha fazlası ortaya çıktı - o kadar çok ki Riana'nın zihni korku içinde bulanıklaştı.

Her iki taraftan da ıskalamış olmaları gereken birkaç el ateş edilmişti ama koridorda o kadar dar bir alanda kalmışlardı ki göğüs göğüse çarpışmaya başvurmak zorunda kalmışlardı. Cain ve Hall birkaç muhafızla boğuşurken, Riana bayıltılmış olan birinden bir silah almayı başardı ve Cain'in peşinden giden adamın kafasının arkasına sert bir darbe indirmek için kullandı.

Darbenin etkisi tüm vücudunu sarstı ama en azından adam yere düştü.

Cain onu tekrar kolundan tutup koridordan aşağıya, kenetlenme istasyonunun kapılarına doğru sürüklediğinde hâlâ olayı kavramaya çalışıyordu.

Cain orada, doğrudan nakliye aracına açılan kapının kilidini açmak için bileklikteki mekanizmayı kaldırdı. Kenetlenme kapılarının açılması körfezi zehirli suyla doldurduğundan, nakliye araçlarının doğrudan istasyona bağlanması gerekiyordu.

Bundan sonrası neredeyse kolaydı. Yanaşma kapıları tekrar kapanmaya başlamıştı -bir nöbetçi kapıların açıldığını görmüş ve aceleyle kapatmaya çalışmış olmalıydı- ama fark edilmeyecek kadar yavaş kapanmışlardı. Nakil aracının kumandasındaki yerlerini aldılar ve Hall motoru çalıştırdı, istasyondan ayrıldı ve kapılar tamamen kapanmadan önce nakil aracını okyanusa doğru çekti.

Nakliye aracı Koalisyon'un yeni ve şık gemilerinden biri değildi. Hantal ve hırpalanmıştı ve Hall onu yönlendirirken yalpalıyor ve inliyordu. Ama hareket ediyordu. Ve sadece birkaç gıcırtı ve teklemeye okyanusun yüzeyine doğru yükselmeye başladı.

Onları bu cehennem çukurundan çıkaracaktı. Gezegenden tamamen.

Riana'ya göre bu harika, güzel bir zanaattı.

Okyanustan çıktıklarında sessizdi ve Hall nakil aracını su yüzeyinden Genus 6'nın ince atmosferine fırlatmak için kontrolleri ayarladı.

Yerçekimi kuvvetini kırdıklarında, Riana uzun bir nefes verdi. Garip hissediyordu. Ve titrek. Ve biraz hasta.

Cain ona doğru baktı. "İyi misin?"

Gözlerini kırıştırdı, her şeyi anlamakta zorlanıyordu. Cain'in omzundan da kan aktığını fark etmeyi başardı. "Ha?"

"Beyaz görünüyorsun," dedi Hall, dümeninin üzerinden ona bakarak. Gözlerinden biri şişerek kapanmıştı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bunun olduğuna inanamıyorum." Bir elini karnına koydu. "Gerçekten kaçtık mı?"

Cain'in gözleri onun yüzünde dururken biraz yumuşadı. "Oraya varmak üzereyiz."

"Her şey çok hızlı oldu," diye mırıldandı. "Ve bu hantal ulaşım aracıyla, sanırım biraz başım dönüyor."

"Bu çok doğal."

Ona kaşlarını çatmaya çalıştı ama çok fazla titriyordu. "Öyle görünmüyorsun-" Sözüünü yarıda kesti, ani bir mide bulantısı dalgası hissedince inledi. Sonra bir anlık panikle ne olacağını anladı.

Emniyet kemerini karıştırdı ve tam midesi bulanmaya başladığı sırada bir çöp konteyneri almaya gitti. Acı içinde kustu. Sadece nakil aracının sarsıntılı hareketine, atmosferdeki ve yerçekimindeki değişime değil, aynı zamanda son birkaç saatin adrenalin yüksekliğine ve son iki ayın travmasına da tepki gibi görünen keskin bir fiziksel tepkiydi bu.

Kustuktan sonra kendini daha iyi hissedince eliyle ağzını sildi. "İyi misin?" Cain sordu, soğukkanlı yüzünde bir endişe titreşimi vardı.

Utancından yanarak ona mahcup bir bakış fırlattı. "Evet. Bunu görmemiş gibi davranın, tamam mı?"

Hall güldü ve Cain homurdandı; bu homurdanmayı hem rahatlama hem de eğlence olarak algıladı. "Ben bir şey görmedim," dedi.

Riana ayağa kalktı, artık nakil aracının hareketine alıştığı için kendini daha sağlam hissediyordu. "Bizi kovalayacaklar mı?"

"En azından üstünkörü bir takip yapacaklar ama yardım isteyeceklerini sanmıyorum. Bu mahkumların kaçmasına izin verdiklerini kabul etmek anlamına gelir. Muhtemelen bizi isyanda ölenler arasında sayacaklar. Ne olduğunu biliyorsun

Koalisyon, kendilerini doğrudan etkilemediği sürece her şeyi olurluna bırakıyor. Yine de, her ihtimale karşı bu nakil aracını bir an önce terk etmeli ve daha güvenli bir uzay aracı bulmalıyız."

Hall, "Genus 5 bir saatten az uzaklıkta," dedi. "Bizi oraya götüreceğim. Başkent büyük bir şehir. Orada her şey olabilir. Orada kolayca kaybolabiliriz."

Cain başıyla onayladı.

"Kulağa hoş geliyor." Tam tekrar yerine oturacaktı ki aklına başka bir şey geldi. "Yani bir saatimiz var?"

"Hemen hemen. Neden? Biraz kestirmek mi istedin?"

"Hayır. Henüz bunun için çok gerginim. Ama muhtemelen kafada bir düşün vardır. Eğer yardımına ihtiyacın yoksa..."

Cain gülümsedi, yüzünde alışılmadık derecede yumuşak bir ifade vardı. "Burada üstünü örttük. Git bir düşün al."

Riana yaptı.

Düş eski modaydı, biraz paslıydı ve pek temiz sayılmazdı. Ama Riana düşün alabildiğinden beri iki ay geçmişti.

Cain'le seks yapmak dışında, hayatında hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

* * *

Genus 5'e indiklerinde, aracı halka açık bir kenetlenme istasyonuna bıraktılar ve Hall ikna kabiliyetini kullanarak onlara bir yemek ve kıyafet alacak kadar para kazandı. O akşam oldukça kalitesiz bir bara gittiler ve kalan parayı bir kart oyununa katılmak için kullandılar. Gecenin sonunda, köhne bir uzay aracı -bu seferki güvenli bir şekilde anonimdi- ve yakıt ve yeterli erzak için yeterli para kazanmışlardı.

Riana kumardaki başarılarına şaşırılmamıştı.

Kimse Cain'den daha iyi blöf yapamazdı ve Hall insanlara istediği her şeyi yaptırabilirdi.

İndiklerinden beri kendini garip ve kararsız hissediyordu. Hall, bir arkadaşının yaşadığı gezegene vardığında kendi başına yola çıkmayı planlıyordu. Hayatına yeniden başlayacak, ona para kazandıracak her türlü serbest iş yapacaktı. Ama Cain'in planlarının ne olduğundan emin değildi.

güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında. Onu oradan oraya sürüklemek yerine ilk uygun fırsatta bırakmaya hakkı vardı ama bunu kesinlikle önermedi.

O akşam, kimlik sormayan bir pansiyonda oda tuttular ve sadece iki oda tuttukları için Cain'le yattığını varsaydı.

Yatmadan önce ikisi de duş aldı ve Riana uzun bir süre saçlarındaki düğümleri taradı. Ama fazla konuşmadılar. Cain kapalı ve düşünceli görünüyordu ve her şey çok garip, doğal olmayan hissettiriyordu.

Cain kendi gibi bile kokmuyordu. Sabun gibi kokuyordu. Yabancı ve gerçek dışı görünüyordu.

"Omzun iyi mi?" diye sordu. Daha önce orada kanama olmuştu. "Evet.

Sıg bir yara. Ciddi bir şey değil."

"Bandajlamamı ister misin?"

"Ben çoktan hallettim." Kollu bir tişört giyiyordu. Onu daha önce hiç kollu giyerken görmemişti.

"Tamam," dedi zorlukla yutkunarak. Başka bir şey söylemek istiyordu -Ne kadar tuhaf hissettiğine, her şeyin ne kadar farklı olduğuna, onun parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissettiğine dair bir şeyler. Ama adamın konuşacak hali yoktu ve kadın da gerçeği duymaktan korkuyordu, bu yüzden "İyi geceler" demekten başka bir şey söyleyemedi.

Belki de sık sık yaptığı gibi onun üzerine yuvarlanırdı. Belki sekste her şey daha doğal gelirdi.

Ama hiç ilerleme kaydetmedi. Sadece ona "İyi geceler" dedi ve ışığı kapattı.

Sanki onun yanında bir yabancıymış gibi hissediyordu ve hapishanenin içinde o kadar iyi olan şeyin artık dışarıda olduklarına göre devam etmeyebileceğini yaklaşan bilginin kasvetli ağırlığıyla fark etti. Ondan umutsuzca istediği, ihtiyaç duyduğu şey artık mümkün olmayabilirdi.

Özgürlük onu kaybettiği anlamına gelebilirdi.

Odanın içi, geceleri Ambar'da olduğu gibi zifiri karanlık değildi ama yine de sonunda uyumadan önce uzun bir süre kendini yalnız ve korkmuş hissetti.

Uyandığında Cain'in kokusunu aldı.

Bu sadece belli belirsiz bir esintiydi -her zaman uyandığında onun kokusuyla çevrelendiği gibi değil- ama belirgin, açık ve derinden biliniyordu.

Bu Cain'di ve onu nerede olsa tanırdı.

Yavaş yavaş uyandığında onun kokusuna doğru yuvarlandı, ta ki ellerinin altında onun bedenini hissedinceye kadar. Onun tanıdık kokusuyla rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi hırçındı, tamamen uyanıktı. "Seni kokluyorum," diye mırıldandı, belli ki aklı başında değildi Henüz.

"Kusura bakma. Bir duş daha alabilirim."

"Hayır." Sersemlemiş bir şekilde ona uzandı, adam ona yaklaşırken zevkle iç çekti. kollarını ona doladı ve kendine doğru çekti. "Bunu sevdim."

Kıkırdadı ve ellerini kızın sırtından aşağı kaydırarak poposunu avuçladı. "Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim."

"Dışarıda olmak garip," diye itiraf etti, göğsüne sokulup onu içine çekerek.

Derin bir nefes verdi. "Biliyorum."

Ona doğru hareket etti ve sertleştiğini, ereksiyonunun vücutlarının arasına sıkıştığını hissetti. Bunu fark edince göğsündeki gerginlik çözüldü. Adam hâlâ onu istiyordu. En azından bu değişmemişti.

Adam boğazının altından inleyene kadar kendini yavaşça ona sürttü. Sonra yüzünü kavradı ve onu derin bir öpücüğün içine çekti.

Uzun süre öpüştiler, vücutlarını birbirlerine doğru hareket ettirdiler. Çok farklı hissettiriyordu -temiz bir ten, temiz saçlar- ama vücudundaki sert gerilim, dokunuşundaki aciliyet değişmemişti.

Öpüşürken bir eliyle kızın saçlarını okşadı, diğer eliyle de kalçalarından birini okşadı. Kızın derinden tahrik olması uzun sürmedi, arzu tüm benliğini sararken hafifçe inledi.

"Cain, lütfen," diye soludu, sonunda ağzını geri çekerek. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Boğuk bir inilti çıkardı ve onları ters çevirdi, böylece kadın sırt üstü yattı ve adam kalçalarının arasına yerleşti. Kıyafetlerini karıştırdılar ve adam eliyle kadının girişini hizaladı, sonra da içine girdi.

Kukusu adamın sert uzunluğuna yapıştı ve içine girdiğinde zevkle yukarı doğru kalktı. "Cain."

Birkaç kez ona doğru itti - sadece küçük, istemsiz itişler. Ve her itişinde nefes nefese bir kelime söyledi. "Evet. Bebeğim. Riana."

Onun sesini ve ihtiyacını hissetmek hoşuna gittiği için tekrar doğruldu. Bacaklarını onun etrafına doladı ve kalçaları ve kollarıyla ona tutundu. Onun altında sallanırken, pratikte olduğu kadar içgüdüsel olarak da onun ritmine uyarak adını sayıklamaya devam etti. Duracak gibi görünmüyordu.

Sonra hareketleri daha acil hale gelse bile onu tekrar öpüyordu ve gerçekten birleşmişler, gerçekten birlikte, gerçekten bir olmuşlar gibi hissetti. İçindeki zevk serbest kaldıkça göğsü ağrıyordu ve boynunu kamburlaştırdı, öpücüğü kırdı ve vücudu doruktan titrerken usulca ağladı.

"Siktir, evet," diye mırıldandı, kasılmalarına karşı bastırarak. "Bebeğim, boşalmana bayılıyorum."

Şimdi terliyordu ve her zamankinden daha fazla Kabil gibi kokuyordu. Ve Kabil'in donup kalışını izleyecek ve hissedecek kadar aşağıya inmişti, adamın yüzünde kırılan salıverilme hissi, hissedilir bir zevkle yıkanıp gitmeden önce.

Adam içine boşalırken onu tuttu ve rahatlamaya başladığında onu kendine çekti.

Bir dakika boyunca onun üzerinde yattı, ağırlığı ağırdı, sıcaktı ve seviliyordu. Bir dakika sonra "Bu çok iyiydi," diye nefes aldı. bir şey, umutsuzca ondan bir tür yansıma duymak istiyordu. kendi duygularını.

"Evet," diye mırıldandı boynuna sokularak.

Kadın bekledi ama adam başka bir şey söylemedi.

Belki de onun için sadece seksti. Belki de sadece fiziksel bir rahatlamaydı.

Belki de gerçek hayatına geri dönmek ve hapishanede geçirdiği kâbus gibi yılın hatıralarıyla bağlarını koparmak istiyordu.

Ne de olsa onu kim suçlayabilirdi ki? Kriz anında kurulan ilişkilerin uzun sürmemesi gerekirdi.

Onu suçlu hissettirmeyecekti. Anlaşmalarının kendisine düşen kısmını fazlasıyla yerine getirmişti. Onu güvende tutmakla kalmamış, ambarda oldukları süre boyunca ona göz kulak olmuştu. İkisini de dışarı çıkarmayı başarmıştı. Eğer hayatının geri kalanında yanında olmasını istemiyorsa, ona kendini kötü hissettirmeyecekti.

Hayatının geri kalanını onsuz yaşama fikri onu o kadar üzmüştü ki, aniden biraz uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Adam üstünden yuvarlanana kadar hafifçe kıpırdandı ve sonra kendini yorganın altında bir topun içine soktu ve kendine dayanmasını söyledi.

Ne kadar saklamaya çalışsa da Cain'in iyi bir kalbi vardı. Hapishanede geçirdiği bir yıl bile bu özelliğini yok edememişti. Onu kaybetme düşüncesinin onu ne kadar üzdüğünü bilseydi, bu konuda kendini suçlu hissedirdi.

Sanki ona bakıyormuş gibi hissetti ama kontrol etme riskini göze alamadı.

Sonunda, "Sanırım bir duş alacağım." dedi.

"Tamam. Senden sonra bir tane alacağım." Sesinin çoğunlukla doğal çıkmayı başardığını düşünüyordu.

Cain kalkıp tualete gittikten sonra duygularını kontrol edene kadar titredi ve sarsıldı.

Duşun açıldığını duyduktan birkaç dakika sonra kapı çalındı. Şaşırmış ve bir an için dehşete düşmüş bir halde sarsılarak doğruldu.

Dün akşam halk iskelesinde hapishaneden birkaç gardiyan görmüşlerdi. Belli ki onları aramaya başlamışlardı.

Belki de onları bulmuşlardır.

"Benim," dedi Hall'un sesi kapıdan içeri girerek.

Rahatlayan Riana kıyafetlerini giydi ve kapıyı açmaya gitti.

Hall giyinikti ve sırtıyordu; hâlâ şiş olan gözüne rağmen müthiş yakışıklıydı. Hall'un gerçek bir hamle yaptığı kıza acıdı. Zavallı kızın hiç şansı yoktu.

"Bir araç buldum," dedi, arkasına baktı ve Cain'in banyoda olduğunu fark etti. "Sanırım artık yolumuza gitmemiz daha güvenli olacak."

"Oh, tamam." Riana muhtemelen haklı olduğunu kabul etti, ama Hall'un gittiğini gördüğü için biraz üzgündü. Bu gizemli, karizmatik, inanılmaz derecede çekici adama garip bir şekilde yakın hissediyordu. "Aracınız kim?"

"Benimle aynı yöne giden biri." Kaşlarını kaldırdı. "Beni bıraktığı için mutluydu."

"Eminim öyledir."

"O yüzden ben gidiyorum. Kendine iyi bak," dedi Hall ve eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni sürünün içinden seçtiğin ve bana bir kaçış yolu gösterdiğin için teşekkürler."

Ambarda daha fazla kalırsa kendini öldüreceğini söylemişti. Bunun doğru olduğundan kesinlikle emindi.

Kısacık bir düşüncede, eğer o olsaydı dünyanın daha kötü bir yer olacağına karar verdi.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Yardımanız olmasaydı dışarı çıkamazdık. İyi olacak mısınız?"

"Tabii ki. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Bir daha başını belaya sokma."

"Her zaman başım belada." Ona karakteristik sırıtışını verdi. "Sana da kendine dikkat etmeni söyledim ama sanırım birileri bu işi çoktan halletti."

"Ben... bunu bilmiyorum," dedi Riana, biraz ilkel bir şekilde, çünkü onun kendisi ve Cain hakkındaki varsayımının doğru olduğundan hiç emin değildi ve zaten bu gerçekten Hall'un işi değildi.

Kıkırdadı ve yüzünü alçaltarak mırıldandı, "Sen bilmiyor olabilirsin ama ben biliyorum. Onun duygularını okudum, hatırladın mı? Ve daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim - onun sana karşı hissettikleri gibi."

Nefes nefese ona baktı, bu sözler karşısında içinde bir heyecan dalgalandı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bir kadına karşı bu kadar derin hislerim olsaydı, kesinlikle dehşete düşerdim." Omzunun üzerinden banyonun kapalı kapısına baktı.

"Ona benden hoşça kal de. Ve teşekkür ettiğimi. Ve suçluluk duymasını gerektirecek bir şey olmadığını söyle."

"Ne?" Riana onun tam olarak ne söylediğini anlamaya çalışarak sordu.

"Söyle ona," dedi Hall. Sonra yanağını tekrar öptü ve döndü Gitmek için. Ama koridorda yürürken ekledi, "Bana güvenebilirsiniz."

Bir dakika boyunca onun ardından baktı ve banyo kapısı açıldığında hâlâ bakıyordu.

"Neler oluyor?" Cain alçak sesle ve boğuk bir sesle sordu.

Riana kapıyı kapattı. "Hall. Gideceği gezegene gitmek için bir araç bulmuş, o yüzden veda etmeye geldi."

"Oh. Onunla gitmek istemedin mi?"

Keskin bir nefes çekti ve Cain'e bakmak için döndü. "Neden I?"

Bir gün önce aldığı pantolonu giyerken yarım bir omuz silkti. Bir gün önce.

Kafası karıştı, duygusaldı ve cevaplanmamış çok fazla soruyla doluydu.

Cain şimdi nereye gitmeyi planlıyordu ki? Gelecek planlarını ne zaman tartışacaklardı?

Eski hayatına geri dönmek ve onu tamamen unutmak ister miydi?

Cain'in gömleğini giymesini izlerken tüm bu sorular midesini düğümledi.

"Sorun nedir?" diye sorduğunda derin derin nefes alıyor ve panik yapmamaya çalışıyordu.

"Hiçbir şey."

"Biraz titrek görünüyorsun. Yine kendini hasta mı hissediyorsun?" diye sordu, yüzü endişeyle hafifçe yumuşamıştı. "Okyanusun altında bu kadar uzun süre kapalı kaldıktan sonra, sadece basıncın değişmesinden kaynaklanıyor olabilir."

"Ben iyiyim," diye araya girdi. "Hasta değilim."

Sanki onun ses tonuyla kafası karışmış gibi kaşlarını indirdi.

Sinirlerini gizlemeye çalışarak sordu: "Sence insan içine çıkmamız güvenli mi? Onları burada gördüğümüzden beri... Yani, peşimizden geldiklerinden beri"

Her şeyden sonra?"

"Muhtemelen gerçek bir olaydan ziyade takibe yönelik bir jestti. Takviye çağırması gibi görünmüyorlar. Biz devlet düşmanı değiliz ve onlar da birilerinin hapisane gezegenlerinden birinden kaçmayı başardığını kabul ederek kamuoyunda tanınmak istemeyeceklerdir. Daha önce de ara sıra mahkûmlar firar etmişti ama bu haberler hep örtbas edilmişti. Patlama ve ardından çıkan isyanla bu olayı örtbas etmek yeterince kolay olacaktır. Sadece kaos sırasında öldüğümüzü duyuracaklar. Diğer mahkûmlar muhtemelen buna inanacak ve başka hiç kimse umursamayacak bile."

Mantıklı geliyordu. Ve Koalisyon'un öncelikle kendi kışını korumak için nasıl çalıştığını bilen Riana, bunun tam olarak ne olacağını fark etti.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" Riana'nın sesi sorarken hafifçe çatlamıştı ama duyguları ve kafa karışıklığı yeniden yükseliyordu.

Hall, Cain'in onu önemseydiğini söylemişti. Elbette bu konuda yalan söylemezdi.

"Ben eve gidiyorum."

"Oh."

Evinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Nerede yaşadığını. Ne iş yaptığını.

Ailesinin kim olduğunu.

Bir karısı ve çocukları olabilir.

Her şey olabilir.

"Seni nereye götürmemi istersin?" Sanki banyoya geri dönecekmiş gibi hafifçe döndü.

Riana sertçe yutkundu ve düşünmeye çalıştı. "Emin değilim. Bir mahkûm olduğum ve adımları bildikleri için Üniversiteye geri dönemem çok zor. Beni bulmaya çalışmayacak olsalar bile, Dünya'ya geri dönüp eski işimi geri isteyemem."

"Hayır, ama bugünlerde yeni bir kimlik edinmek zor değil. Ben de öyle yapardım ama onlara ismimi vermeyi reddettim, bu yüzden kim olduğumu hiçbir zaman resmi olarak bilmediler."

Teknoloji parmak iziyle kimlik tespitini geçersiz kılacak kadar ilerlediğinde, Koalisyon diğer kimlik tespit yöntemlerine yönelmiştir.

insanların kaydını tutuyordu. Ancak Koalisyon herkesin kaydını tutamayacak kadar büyüktü, bu yüzden sadece Koalisyon hastanelerinde doğanların veya Koalisyon'da çalışanların genetik kimlikleri kayıt altındaydı. Cain gibi az gelişmiş gezegenlerde doğmuş olanlar bu şekilde etiketlenmekten kolayca kaçınabilirdi. Gerçek adı olsun olmasın insanları hapse attıkları için ceza sisteminde bir fark yaratmıyordu ama Cain'in bu konuda neden inatçı davrandığını şimdi anlayabiliyordu. Aksi takdirde tekrar eve dönme şansını kaybedebilirdi.

Düşünceli bir duraklamanın ardından Cain devam etti, "Muhtemelen çok fazla sorun yaşamadan sahte kimlik ve kimlik bilgileri oluşturabilir ve yeni bir iş bulabilirsin - belki arkeoloji bile yapabilirsin. Eminim sana yardım edebilecek arkadaşların ya da ailen vardır."

Hayatına yeniden başlamayı hayal etmeye çalıştıkça artan korku, karnında mide bulandırıcı bir ağırlık oluşturunuyordu. Tek başına.

Cain olmadan.

Ama Hall, Cain'in ona karşı hisleri olduğunu söylemişti.

"Hiç ailem kalmadı," diye mırıldandı ellerine bakarak.

"Arkadaş mı? Erkek arkadaş?"

"Hep içime attım ama bir yolunu bulacağım. Her şey için sana teşekkür etmemin imkanı yok-"

Cain sabırsız bir el kaldırdı. "Öyle bir şey yok."

"Ama-"

Dudakları bir tür bastırılmış duyguyla büküldü. "Özverili davranmadım. Seni kullanma şeklim-"

Riana neredeyse boğuluyordu. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Cain dönüp tekrar ona baktı. "Senden faydalandım. Bunu ikimiz de biliyoruz. Çaresizdin. Ve ben bunu seni istediğim gibi becermek için kullandım.

."

"Hayır!" diye haykırdı, bu fikirden, Cain'in aralarında geçenler hakkında böyle düşünmesinden dehşete düşmüştü. Birden Hall'un Cain'e kendini kötü hissetmemesini söylerken ne demek istediğini anladı.

Suçlu. "Hayır. Bu işe isteyerek girdim. Bu eşit bir takastı. Rızaya dayalı bir anlaşma. Ve ilk seferden sonra, olmadı... olmadı..."

Cain öne doğru eğildi, gözleri kızın yüzünü yoğun bir şekilde tarıyordu. "Ne yapmadı?"

Gururunun son kalıntılarını korumaya çalışmaktan bile vazgeçti. Tüm gerçeği bilse iyi olurdu. "İlk seferden sonra bu bir takas gibi gelmedi. Yani, bunu yapmak zorunda olduğum bir şey olarak düşünmedim. Yapmak istedim. Ve düşündüm ki... Sanırım bunu anladığımı düşündüm."

Cain uzun bir süre sessiz kaldı.

Hapishanenin dışında daha insani görünüyordu. Hâlâ güçlü, metanetli ve korkutucuydu ama duruşu ve tavırları o kadar da ilkel görünmüyordu. Sonuçta o sadece bir erkekti. Güçlü, erkeksi, son derece yetenekli biri. Ama bir erkek.

Şu anda kafası karışık ve biraz da kararsız görünen bir adam.

Sonunda, "Fiziksel olarak hoşuna gittiğini biliyordum ama koşullar seni buna zorlamasaydı benimle birlikte olacağını söyleyemezsin," dedi.

Riana gözlerini kıstı. "Benimle birlikte olur muydun?" "Bu aynı şey değil, Riana." Neredeyse onun adını hiç söylemiyordu ve Şimdi bu ses onun karnının duygularla sıkışmasına neden oluyordu. "Ben biriydim oradaki güç."

"Gücün vardı, evet. Ama seni ben seçtim, hatırladın mı? Seni seçtim çünkü sende gördüğüm şey hoşuma gitti. Beni asla isteğim dışında almadın. Bu yüzden haftalardır bu aptal suçluluk duygusunu taşıyorsan, artık bırakabilirsin!" Sesi keskindi ve nedense onu boğmak istiyordu.

İşte buradaydı, adamın onu terk edip hayatına devam edeceğinden korkuyordu. Ve bu süreçte onun kalbini kıracaktı.

Ve çok mantıksız ve gereksiz bir şey hakkında kara kara düşünüyordu.

"Ah," diye mırıldandı Cain, dudakları hafifçe seğiriyordu. Kız onun yüzünü tanıdı.

rahatlamayla karışık bir eğlence ifadesi. "Benim hatam."

Bir süre sonra kaşları birbirine yaklaştı ve "Peki tam olarak ne diyorsun?" diye sordu.

Zor durumda kalan Riana gerçeği ağzından kaçırdı. "Seninle kalmak istiyorum." Cain ona bakarken öfkeyle kızarak biraz geri adım atmaya çalıştı. "Yani, sanırım aramızda bir şey var. Ya da olabilir."

"Ve şimdi biz dışarıdayken bunun süreceğini mi düşünüyorsun?"

"Emin değilim ama neden olmasın ki? Sırf doğal olmayan bir durumda bir araya geldik diye senden vazgeçmek istemiyorum. Belki her şey normale döndüğünde bu hisler kaybolur. Ama belki de geçmez. Ben... Ben senden hoşlanıyorum. Ve burada kalmak istiyorum. Tabii bir karın ya da-"

"Benim bir karım yok," diye araya girdi Cain, sesi biraz boğuk çıkmıştı. Yüzü hafifçe buruştu, normalde soğukkanlı olan yüzünde açık bir duygu belirtisi vardı. "Elbette benimle kalmanı istiyorum. Son on iki saatimi seni omzuma atıp eve götürmemek için kendimle konuşarak geçirdim. Artık nihayet bir seçeneğin olduğuna göre hayatına devam etmek istersin diye düşündüm."

Sözlerini sindirmesi bir dakikasını aldı. Sonra ne anlama geldiklerini anladı.

Riana sonunda onun ilişkileri hakkında kendisiyle aynı şekilde hissettiğini anladığında, sevinçle parladı. Bunu kontrol altına almak için kendine sarılmak zorunda kaldı. "Hayatıma devam etmek istiyorum. Sadece bunu seninle yapmak istiyorum." Sertçe yutkunarak itiraf etti: "Bence... Bence sen hayatımdaki en iyi şeysin. Ve bu sadece Hold'un içinde değil, dışında da geçerli."

Cain'in gözlerinde bir şeyin parladığını gördü. Daha önce orada tanıyacak kadar uzun süre görmediği bir şey. Bu onun nefesini kesti. "Bende," diye mırıldandı, alçak sesle ve boğuk.

Onu yakalayıp öpmek istedi ve sonra bunu yapmaması için bir neden olmadığına karar verdi. Böylece kollarını onun boynuna dolayarak kendini ona doğru fırlattı.

Cain onu bırakmaya niyetli görünmüyordu.

Son bir aydır düzenli olarak öpüşüyorlardı ama hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Bir dakika boyunca aç bir heyecanla kucaklaştıktan sonra Riana, "Peki tam olarak nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Cain sanki ona yeterince dokunamıyormuş gibi boş boş kalçasını okşadı. "Sient galaksisinin eteklerinde. Orada doğdum ve hâlâ orada bir evim var."

"Ne iş yapıyorsun ki? Hep bilmek istemişimdir."

Kıkırdadı. "Peki neden bana sormadın?" Kadın bu küstahlığa öfkeli bir şekilde itiraz edemeden adam devam etti: "Benim bir çiftliğim var."

Riana'nın ağzı açık kaldı. "Bir çiftlik mi? Gerçek bir çiftlik gibi mi? İnekleri ve her şeyiyle mi? Sığır etinin artık seri üretim olduğunu sanıyordum."

"Gerçek şeyler için hala özel bir pazar var. Çiftlik bana babamdan miras kaldı. Gezegen çoğunlukla gelişmemiş durumda." Ona biraz gergin bir bakış fırlattı. "Çok heyecan verici değil. Alışkın olacağın bir yer olduğundan emin değilim. Tüm gezegende sadece bir şehir var. Toprakların çoğu tarım arazisi. Belki de benimle kalmaya karar vermeden önce bir göz atmalısın. Çimenlerden, inişli çıkışlı tepelerden, büyük gökyüzünden başka bir şey yok."

Riana kollarını Cain'in boynuna doladı ve fısıldadı, "Bana mükemmel gibi geldi."

Bu cevap onu son derece memnun etmiş görünüyordu ve uzun bir öpücükle kızın ağzını aldı. Takdirini uygun bir şekilde ifade ettikten sonra, onun poposunu okşadı ve mırıldandı, "Çok hızlı hareket etmeyelim. İlk başta bir ziyaret diyelim, böylece herhangi bir baskı olmadan nasıl bir yer olduğunu görebilirsin. Eğer kalmak isteyeceğin bir yer gibi görünürse ve eğer... bana karşı olan hislerin gerçek seçeneklere sahip olduğun için değişmeye başlamazsa, o zaman bunu daha kalıcı bir düzenleme olarak değerlendiririz."

Riana'nın onun için duygularının değişmesinden korkusu yoktu. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Ama tek söylediği, "Bana uyar." oldu.

Bir süre bu şekilde kaldılar -bazen öpüştiler, bazen sadece birbirlerine sarıldılar- ta ki Riana durup dururken "Peki sen neden hüküm giydin?" diye sorana kadar.

Cain şaşkın bir kahkaha patlattı. "Bunu bana sormanın zamanı gelmişti. Bir seri katille birlikte olduğun için endişelenmeye mi başladın?"

Riana bu saçmalığı elinin tersiyle itti. "Senin hakkında bir kez bile böyle bir şey düşünmedim. Senin bir katil olmadığını biliyorum."

Kızın saçlarını okşuyordu ama şimdi kulağına doğru mırıldanmaya başladı: "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Sert davranıyorsun," diye başladı. Onun yüz ifadesini fark edince, "Sen güçlüsün. Herkesten daha güçlüydün. Ama gaddar değildin ve insanlara zevk için zarar vermedin. Kaçtığımızda o gardiyanı öldürmek için ateş etmedin."

Cain sadece homurdandı.

"Ben de Asp'in öldürdüğü ilk adam olup olmadığını merak ediyordum."

Uzun bir süre cevap vermedi, bu sırada Riana'nın kalbi çılgınca attı, çok ileri gittiğinden korkuyordu. Sonra nihayet itiraf etti, "Öyleydi."

"Peki ne suç işledin?" Yüzü

isteksizce buruştu.

Riana kaşlarını çatarak ısrar etti, "Ne kadar kötü olabilir ki? Kaçakçılık ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm. Çiftlik sahibi olduğunu bilmiyordum ve çok seyahat etmiş gibi görüldüğün için, belki bir gemin vardır ve karaborsa alıp satıyordundur diye düşündüm-"

"Hayır. O kadar heyecan verici bir şey değil. Bu tür şeyleri Hall'a sormanız gerekecek. İş için bir gemim vardı. Sürekli bozuluyordu ve onu tamir etmem gerekiyordu, aslında bu cihazı bir araya getirecek kadar bilgi sahibi olmamın nedeni de buydu. Ama bu sadece zorunluluktan kaynaklanıyordu. Aslında hiç seyahat etmemeyi tercih ediyordum ve kısa süre önce çiftliğin satış işlerini üstlenecek bir ortak bulmuştum. Ama her zaman orada kalamazdım. Temelde tek başımaydım ve... için şansım yoktu..."

Riana aniden onun garip ifadesini anladı. Bir kahkaha patlamasıyla boğuldu. "Yani biraz eğlenebilmek ve sevişecek bir ya da iki kadın bulabilmek için galaksinin sıcak noktalarına yolculuk yapmak zorunda mıydın?"

Yüz ifadesi bunun doğru olduğunu teyit ediyordu.

Riana, Cain'in kendisinden başka kimseyi becerme fikrinden hoşlanmasa da, şimdi ve sonra fiziksel bir rahatlama bulmaya ihtiyaç duyduğu için adamı suçlayamazdı. Ve ciddi bir kız arkadaşı ya da hisleri olan biri olmadığı için biraz memnundu.

Belki de bencilceydi - çünkü bu uzun zamandır yalnız olduğu anlamına geliyordu.

-Ama onun bu şekilde ilgilendiği ilk kadın olması hoşuna gitmişti.

"Her neyse," diye itiraf etti Cain, sesi normalden daha da hırçındı. "Yanlış kadınla yatmak gibi bir hata yaptım. Görünüşe göre bir Koalisyon komutanının metresiymiş ve..."

Riana aynı anda hem dehşete kapılmış hem de inanmamıştı. "O cehennem çukuruna sadece bir fahişeyi becerdiğin için mi gönderildin?"

Ona alaycı bir bakış attı. Onun gibi o da Koalisyon alanında yaşamayla başa çıkmanın tek yolu olarak acı bir ironiye yönelmiş görünüyordu. "Neredeyse izinsiz girmek kadar iyi, değil mi?"

Ağlamak mı yoksa gülmek mi istediğinden emin değildi, bu yüzden onu kollarında sıkmakla yetindi. "Tanrım, Cain. Ve sen bir yıldan fazla süredir oradaydın. Buna nasıl dayandın?"

Ona o kadar sıkı tutunuyordu ki, kaburgalarının kırılmasından korkuyordu. Ama onun bırakmasını da istemiyordu.

Duygusal bir adam değildi ve açıkça duygusal biri de değildi. Ama onu aynı şekilde anlıyordu.

Ve şu anda, kendisi için bu kadar önemli olan şeyi kaybetmekten korktuğu için umutsuzca ona tutunmaya ihtiyacı olduğunu açıkça belli ediyordu.

Bu yeterli olabilirdi. Onun tutuşunda hissedebildiği itiraf. Ama onu şaşırtacak şekilde, duygularını kelimelere dökmeyi başardı.

"Sen olmasaydın başaramazdım" diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Riana yalnız uyandı.

Yatak artık tanıdıktı; büyük, temiz ve rahattı. Ve koridordan loş bir ışık parlıyordu.

Artık zifiri karanlıkta hiç uyumuyordu.

Ama dönüp gözlerini açtığında yatağın diğer tarafının boş olduğunu gördü. Örtüler uyuduğu yerden sıcak ve buruşuktu ama Cain artık yatakta değildi.

Şaşırmadı ya da özellikle endişelenmedi. Onun nerede olduğunu hemen anlamıştı.

Bazen uyandığında onun kayıp olduğunu görünce tekrar uyumaya devam ediyordu. Ama bu hafta üçüncü geceydi. Bu yüzden yatağından fırladı ve yalınayak evden dışarı çıktı.

Her iki ay da neredeyse dolunaydı ve gece açık olduğu için geniş bahçeyi ve evi çevreleyen eğimli tarlaları aydınlatan bol miktarda ışık vardı. Cain'in çiftliği çok genişti ve uçsuz bucaksız araziye tanınması haftalarını almıştı. Ama artık nereye gittiğini biliyordu.

Yumuşak çimenler ayaklarının altında serindi ve dışarı çıkmadan önce kolsuz geceliğinin etrafına bir şal sarmış olmayı diledi. Burada hava Dünya'dakinden daha ılımandı ama yılın bu zamanında akşamlar daha serindi.

Cain'i tam da olmasını beklediği yerde buldu. Ana evin arkasındaki tepenin üzerinde bir battaniyenin üzerine uzanmıştı. Üzerinde tişört yoktu ama genellikle uyurken giydiği yumuşak pantolonunu giymişti. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, gökyüzündeki yıldızlara bakıyordu.

Kız yaklaşırken başını çevirmedi ya da konuşmadı ama kız yanına uzandığında ona doğru uzandı, onu rahatça yanına çekti ve kolunu onun etrafında tuttu.

"Bir tane daha mı içtin?" diye mırıldandı, akşamın sessiz dinginliğini bozmamak için alçak sesle konuşması gerektiğini hissediyordu.

"Evet."

Cain kaçtıklarından beri yarı düzenli olarak kâbus görüyordu. Haftalarca kâbus görmeyebilirdi ama sonra bir şey -genellikle stres ya da duygusal bir rahatsızlık- onları yeniden tetikledi.

Kabusları hep aynıydı. Karanlıkta küçük bir alanda kapana kısılmak. Dışarı çıkmak, tepki vermek, hareket etmek için çaresiz olmak.

Riana'nın hapisanede geçirdiği iki ay onu da travmatize etmişti. Ama Cain ondan bir yıl daha uzun süredir hapisteydi.

"Bu hafta üçüncü kez oluyor." Adamın göğsünü okşadı, sert etin, sert kasların ve kaba kılların verdiği hissin tadını çıkardı. Vücudu hâlâ hapisanedeki kadar sıkı ve kaslıydı. Fiziksel bir adamdı ve bu çiftlikte her gün çok çalışıyordu.

Riana da çok çalışıyordu ama en az Cain kadar severek yaptığı bir işti bu. Birkaç nesil önce Dünya'dan buraya getirilmiş olan bir tür melez sığır yetiştiriyordu. Atları da vardı ve Riana ata binmeyi öğrenmekten büyük keyif almıştı.

Koalisyon uzayında bunun gibi pek çok gezegen vardı - kenar mahallelerde, otorite sahipleri tarafından göz ardı edilen, popüler anlayışa göre kaba ve geri kalmış.

Ama Riana sadeliği ve doğal güzelliği seviyordu-özellikle de Dünya'nın ve Koalisyon'un büyük gezegenlerinin doğal güzelliği yıllar önce tükendiğinden beri. Ayrıca bu gezegenin Koalisyon'un dikkatinden ne kadar uzak olduğunu da seviyordu. Burada kendini huzurlu hissediyordu. Ve evinde. Hayatında ilk kez.

"Seni uyandırdıysam özür dilerim." Cain'in sesi alçak ve hırçındı ama eli kızın saçlarını okşarken nazikti. "Sessiz olmaya çalışıyorum."

"Beni uyandırmadın. Sanırım yatakta benimle olmadığını anlıyorum."

"Bazen burada daha iyi uyuyorum."

Nedenini anlamak zor değildi. Eğer korkunuz bir yere hapsolmaksa, o zaman buranın uçsuz bucaksız tarlaları, sonsuz gökyüzü ve temiz havası bundan olabildiğince uzaktı. Bazen Cain içeride olmaya dayanamıyordu.

Bir gece bu kadar muhteşem olduğunda, Riana
Onu

Sonra ayağa kalktı ve adamın üzerine kapanarak güçlü bedenini okşadı. bir eliyle yüzünün çizgilerini düzeltti. "Uzun zamandır bir hafta içinde üç kâbus görmemiştin. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Onu rahatsız eden bir şeyler olmalı. Her zaman güçlü, sessiz bir tip olurdu ve asla onun gibi tüm duygularını açığa vurmazdı ama son sekiz ayda ilişkilerinde çok ilerleme kaydetmişlerdi. Ve ona doğrudan sorduğunda her zaman dürüst davranmıştı.

Ona baktı, mavi gözleri artık çok sık gördüğü bir ifadeyi yansıtıyordu; şefkat, sahiplenme ve huşu gibi bir şey. "Çok güzelsin." Koyu renk buklelerini göğsünü sıyırdıkları yerden geriye doğru itmek için uzandı. Saçlarının uzamasına izin vermiş ve bazen günde iki kez yıkamıştı.

Riana bu basit iltifattan derinden etkilenmiş olmasına rağmen gülümsedi. "Beni pohpohlayarak dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedi ona. "Seni rahatsız eden bir şey mi var? Bununla bir ilgisi var mı?"

Sol elini onun göğsüne koyarak parmağındaki yüzüğe baktı, geçen hafta ona verdiği yüzüğe.

Bir kadına nişan için pırlanta yüzük hediye etmek, artık çoğu çift tarafından takip edilmeyen eski moda bir gelenektir; genel kanı, bu küçük ritüeli modası geçmiş ve Koalisyon değerleri ve duyarlılıklarıyla uyumsuz olarak nitelendiriyordu.

Ama Cain eski kafalı bir adamdı. Ve geçen hafta ona evlenme teklif ettiğinde, taktığı elmas yüzüğü ona vermişti.

Riana'nın şimdiye kadar aldığı en iyi hediye idi.

Cain onun elini göğsünden kaldırdı ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Eğer düşündüğün buysa, korkmuyorum."

"Ben öyle düşünmemiştim." Onun üzerinde kaydı, kalçası adamın kasıklarına sürtündü. Sadece vücudunun onunkinin üzerine örtülmesinden dolayı adamın biraz sertleştiğini hissedince şaşırdı ve memnun oldu. "Ama bizimle ilgili bir konuda endişelenip endişelenmediğini merak ettim."

Hemen cevap vermedi. Sadece boş boş saçlarını okşadı. Sonra nihayet mırıldandı, "Sanırım ne olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye itiraf etti ve eğilip adamın ağzının hemen kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Ama yine de bana söyleyebileceğini düşünüyor musun?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kendisine doğal gelen ve Ambar'daki deneyimi sırasında korkutucu ölçüde katılaştan metanet savunmasını yıkmak için bilinçli bir çaba gösterdi.

Ama o zamandan beri uzun bir yol kat etmişti ve şimdi ona gerçeği söylüyordu. "Hâlâ seni hak ettiğimi düşünmüyorum. Bu kadar mutlu olmayı hak etmiyorum. Orada yaptıklarımın sonra, orada olduğum şeyden sonra."

Riana ihtiyatlı bir şekilde nefes verdi, sonunda bunu söylediği için rahatlamıştı. "Bu aptalca," diye fısıldadı, yanağını onun göğsüne yaslamak için ayarladı, eğer ona bakmazsa bu konuda konuşurken daha rahat hissedeceğini düşünüyordu.

"Biliyorum. Ama bazen kendimi... orada bir hayvan gibi hissediyordum."

Kaşlarını çattı ve adamın düz karnının yan tarafını okşadı. "Sen bir hayvan değildin. Gerçekte kim olduğunu gördüm. Güçlü olduğunu biliyordum ama aynı zamanda insanlığını da görebiliyordum. Bu yüzden seni seçtim."

"Belki bir parıltı gördün ama o noktada geriye pek bir şey kalmamıştı. Seni ilk gördüğümde, seni çok istemiştin. Çok güzel, cesur ve Ambar'ın acımasız gerçekliğinden etkilenmemiştin. O karanlık yılda gördüğüm tek ışık sendin. İstedim ve aldım."

Onu ilk gördüğünde nasıl hissettiğini ya da onun için savaşmaya gelme motivasyonunun ne olduğunu hiç bu kadar çok paylaşmamıştı. Konuşmalarının ciddiyetine rağmen, Riana onun itirafından etkilenmişti. Ve bu güçlü adamda böyle bir tepki uyandırdığı için küçük bir kız heyecanı hissetti.

"Sen almadın," diye itiraz etti. "Ben sana teklif ettim. İsteddiğimi sana bildirmeseydim hücrenden hiç çıkar mıydın?"

"Hayır," diye yavaşça itiraf etti.

"Gördün mü? Kendini hırpalamayı bırak. Mükemmel değildin, başlarda sert ve saldırgandın. Ama ben de mükemmel değildim. Ve o hapishanede bir yıl boyunca tek başıma kalsaydım, senin benimle olduğundan çok daha az insan olurum."

Cevap vermedi ama ellerinden biri aşağı kayarak kızın poposunu avuçladı.

"Seni seviyorum Cain," diye mırıldandı, yüzüne bakabilmek için eğildi. Saçları her ikisinin de etrafına dökülüyordu. "Sana o hapishanede aşık oldum. Bencilce benden istediğini alan birine aşık olamazdım. Aldığın kadar verdin de."

Bir an için gözleri neredeyse ıstıraplı ve çaresiz baktı. "Umarım öyledir."

Onu kendisine inanması için ikna edemeyeceğini anlayınca eğilip onu öptü -derinden, yumuşakça, sevgiyle. Adam hemen karşılık verdi, elleriyle onu kavradı ve ağzı aç bir şekilde onunkine doğru açıldı.

Öpüşmeyi kestikten sonra onun ağzına karşı mırıldandı: "Mutlu musun Cain?"

"Mutlu olduğumu biliyorsun. Tüm suçluluk duygusu buradan geliyor."

Onu tekrar öptü, parmaklarını kafa derisinin sıkı derisinde gezdirdi, hâlâ tıraş ettiği koyu renk saçlarının hafif dokusunu hissetti. "Ne kadar mutlusun?"

Dudaklarını bırakmak istemedi, ama sonunda nefes almak için ara verdiğinde kalın bir sesle, "Şimdiye kadar kurduğum her hayalin -hatta istediğimi hiç bilmediklerimin bile- gerçekleştiğini hissediyorum," dedi.

Saf sevinç ve şefkatten erimek istiyordu. Vücudunu adamın sert bedenine sürttü ve adamın daha da dikleştiğini fark etti. "Ben de," diye nefes aldı, yüzünün etrafındaki küçük çizgileri öperek. "İşte ben de bu kadar mutluyum. Hayatım boyunca yalnız ve amaçsızdım. Ve sen bunu değiştirmeme yardım eden tek kişisin. Eğer seninle olmaktan bu kadar mutluysam, neden kendini suçlu hissedesin ki?"

Cain onun kalçalarını yakalamış ve leğen kemiğini kendi kalçalarına doğru tutuyordu; Cain onun ereksiyonunu kasıklarında hissedince memnun bir miyavlama verdi. "Güzel soru," diye mırıldandı Cain, kadının içine doğru küçük bir hamle yaparak.

Tartışma zamanının geçtiğine karar veren Riana, küçük geceliğini başının üzerinden çıkardı, böylece açık havaya ve gece gökyüzüne çıplak kaldı. Cain göğüslerini okşamak için uzanırken Riana da pantolonunu indirip sikini serbest bıraktı.

Adamın üzerinde sıraya girdiğinde ve ereksiyonunu amıyla kaplamak için aşağı kaydığında tamamen tahrik olmuştu. Bir dakika boyunca yavaşça ona bindi, yüzüstü yatan formunun üzerinde sallandı ve horozunun içinde kayma hissinden şehvetli bir zevk aldı.

Kıpırdamadan yattı ve onun hareketlerini izledi, gözleri onun yüzünden ve çıplak bedeninden hiç ayrılmadı.

Yine de birkaç dakika sonra vücudu daha da sıkılaştı ve elleri kalçalarının etrafında sertçe kapandı. "Riana," dedi kalın bir sesle, "Gelebilir misin bebeğim?"

Boşalıp boşalmaması gerçekten umurunda değildi. Kalbi diğer her şeyle o kadar doluydu ki orgazm olma konusunda özellikle aciliyet hissetmiyordu. Bu yüzden eğildi ve fısıldadı, "Eğer devrilmek istiyorsan, yapabilirsin."

Belli ki Cain kontrolü ele almak istiyordu. Onları ters çevirdi, vücudunu yerinde tuttu, böylece horozu kaygan kanalından kaymadı. Sonra bacaklarının arasından sokmaya başladı. Kadın dizlerini büktüğünde, adam onları yakaladı ve göğsüne doğru yaklaştırdı.

Riana, onu bu yeni açıdan ve vücudunu yumuşak zemine karşı zorla salladığı şekilde içinde hissettiğinde nefesi kesildi.

Cain'in yüzü ter içinde kalmıştı ve ona açlık ve sevgiyle bakıyordu. "Çok iyi," diye homurdandı. "Çok güzel. Çok güzel. Seni çok seviyorum."

Onun sözleri ve merkezinde yoğunlaşan hisler karşısında inledi. Onu ne kadar sevdiğini, ona ihtiyacı olduğunu, ona taptığını biliyordu ve daha önce birinin onun için böyle hissetmesinin ne demek olduğunu hiç bilmiyordu. Aşklarının başlama şekli işleri daha karmaşık hale getirmiş olabilirdi ama şu anki gerçekliği değiştirmiyordu.

Ve o da gelecekti. Onu sevdiğini bilerek. Ve onun da onu sevdiğini bilerek.

Adamın itışı hızlandıkça vücudu hazırlık için sıkılaştı ve Sert.

Sonra içindeki gerilim parçalandığında sözsüz bir şekilde haykırdı. Vücudu titriyor, kenetleniyor ve onu da doruğa çekiyordu.

Boşalırken dudaklarına yapıştı, ağzına doğru inledi ve diliyle beceriksizce dudaklarını okşadı. Kadın da onu öptü, hâlâ inliyordu

orgazmının zevkini.

Havlama sesleri sessiz geceyi bölene kadar, çıplak uzuvları birbirine dolanmış bir şekilde yattılar.

Riana başını çevirdiğinde büyük, kahverengi bir köpeğin hızla yaklaştığını görerek kıkırdadı.

"Ona öğretmelisin," dedi Cain'i kolları ve bacaklarıyla sıkarak, "her çığlık attığımda başımın belaya girmediğini."

Cain de kıkırdadı, eğlencesinden kaynaklanan lezzetli titreşimler tüm vücudunu titretti. "Endişeleniyor. Max çok sadık bir köpektir."

Riana, Cain'in çok sevdiği köpeğin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde GaÇırmıÇ ve çok sevinmişti. Hapishanede onun hakkında konuştuklarından köpeğin öldüğünü düşünmüştü.

Ama Max hâlâ hayattaydı. Ve Cain'in iş ortağı -Cain'in uzun yokluğu sırasında çiftliği cömertçe ayakta tutan adam- Max'e iyi bakıldığından da emin olmuştu.

Cain'in kendisine taptığı belli olan köpekle yeniden bir araya geldiği o ilk gün neredeyse ağlayacaktı. Cain'in onun böyle aptalca bir duyguya kapıldığını görmemesi için hızlı bir çıkış yapmak zorunda kalmıştı.

Ancak Max'in, ne zaman bir şekilde ağlasa onu kurtarmaya gelmek gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı. Eğer gerçekten başı dertteyse, bu çok uygun olurdu. Ama çoğu zaman tamamen farklı bir duyguyla ağlıyordu.

Max iyi olduğundan emin olmak için Riana'nın yüzünü buruşturdu. Başını okşadı ve Cain ona battaniyelerinden kısa bir mesafe uzanması talimatını verdi.

Cain'in siki içinde yumuşamıştı ve menisi amından dışarı sızıyordu, ama hareket etmek ve onu bırakmak istemiyordu. Onun ağırlığını hissetmeyi seviyordu. Üzerindeki uçsuz bucaksız ve canlı gökyüzünü görmeyi seviyordu. Ve Cain'in kollarında olduğunu bilmenin şefkatli güvenliğini sevdi. Evindeydi.

Durup dururken sordu: "Benim için Thorn'la dövüşüp beni hücrene geri getirdiğinde, hayır deseydim, seni becermek istemediğimi söyleseydim, yine de beni zorlar mıydın? Ya da reddedersem beni hücreden atar mıydın?"

Cain'in cevap vermesi uzun zaman aldı. Kadının boynuna sokuldu ve vereceği cevabı düşünürken derin bir nefes aldı. Sonra şöyle dedi: "Hayır. O zamanlar çok ileri gitmiştim, neredeyse bir hayvan gibiydim ama seni asla zorlamaz ya da dışarı atmazdım."

Bu Cain'in yapması gereken bir itiraftı. Onun için, kendisi için değil. O zaten biliyordu.

Riana Ambar'daki o ilk dakikalarda doğru adamı seçmişti. Eğer onu koruması, bedenini teslim etmesi için başka birini seçmiş olsaydı, hayatı tamamen farklı olurdu. Bu geleceğe sahip olamazdı.

Cain'e sahip olamazdı.

Bu yüzden, ikisinin de gitmesine izin vermeyeceğini bilerek, onun kendisine tutunduğu kadar sıkı bir şekilde ona tutundu.

Ama Cain'in hırlamasına neden olan alaycı, muzaffer bir sesle konuştu. Ve tek söylediği, "Ben de öyle düşünmüştüm." oldu.

Yazarın Notu: Bu kitabı birkaç yıl önce yazdım ve ondan önce ve sonra yazdığım neredeyse her şey çağdaştı, bu yüzden nereden geldiğinden bile emin değilim. Yine de Hall hakkında bir devam kitabı fikrim var, eğer her şey planlandığı gibi giderse, *Release* bu yılın sonlarına doğru çıkacak.

İlerleyen sayfalarda çağdaş romanlarımdan birinden kısa bir alıntı bulabilir ve satışlar ve yeni sürümler hakkında güncel kalmak istiyorsanız, hem Noelle Adams hem de Claire Kent kalemlerim için haberleri paylaştığım aylık bültenime kaydolabilirsiniz. [Buradaki](#) bağlantıdan kayıt olabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Complicated'dan alıntı

Yavaşça uyandı - önce alışılmadık derecede sıcak ve rahat olduğunu fark etti, sonra yanında büyük, katı bir vücut hissetti, sonra yanağının derisinin başka birinin derisine sıcak bir şekilde yapıştığını fark etti ve sonunda yanındaki adamın yavaş nefes alışını duydu.

Greg. Yanındaki Greg'ti. Bütün gece onunla birlikte uyumuştı ve hâlâ onun yanına sokulmuştu.

Hâlâ uyuyordu. Victoria onu daha önce hiç uyurken görmemişti, bu yüzden gözlerini açtı ve başını kaldırdı.

Uykudan gevşemiş yüz hatlarıyla yüzü daha genç görünüyordu ve sakal başlangıcının koyu renkli gölgesi her zamankinden daha belirgindi. Tıraş olması gerekiyordu. Koyu renk kirpikleri gözlerinin altındaki deriye karşı tuhaf bir şekilde kırılğan görünüyordu.

Tam çarşafın altından bakıp adamın sabah ereksiyonu olup olmadığına bakacaktı ki adam gözlerini açtı ve onu yakaladı.

"Günaydın," dedi ve çarşafı göğsüne daha sıkı sarıyormuş gibi yaparak çabucak örtündü.

"Merhaba." Ona şaşkın bir gülümseme verdi. "Ne yapıyordun?" "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. Umutsuzca dikkatini dağıtacak bir şey ararken sordu,
"Saat kaç bu arada?"

Saati gördüğünde odağı dramatik bir şekilde değişti.

"Kahretsin!" Yataktan fırladı, küçük saten külotu dışında çıplak olduğunun farkındaydı. Vücudu fena değildi, tercih ettiğinden daha kıvrımlıydı ama kesinlikle küçümsenecek bir şey değildi. Ama üzerinde hiçbir giysi olmadan ortalıkta dolaşmaya alışık değildi. Kendi bilincinin titreşimini görmezden gelerek, "Geç kaldım. Saat sekizde bir ders vermem gerekiyor."

Greg tembel tembel saate baktı. "Vay canına. Saat yedi kırk mı olmuş? Ölü gibi uyumuş olmalıyım."

"Ben de." Çılgınca kalan zamanı prova etmeye çalışan Victoria, duş almak için vakti olmadığını fark etti. Üniversiteye gitmesi neredeyse on beş dakika sürecekti, bu da giyinmesi için ona beş dakika bırakıyordu. "Lanet olsun. Alarmı kurmalıydık."

"Bunun için üzgünüm. Saat sekizde hangi dersi vermen gerekiyor?"

Victoria çarşafı geriye savurdu ve sütyenini bulduğunda onu tuttu.

"Kütüphane dersi," diye açıkladı sabırsızlıkla, beceriksizce gözlüğünü bağlamaya çalışırken

sütyenindeki kancalar. "Kütüphanenin nasıl kullanılacağı hakkında."

Greg gerçekten meraklı görünüyordu. "Yani bilmiyorlar mı?"

Bluzunu yerde bulmuştu ve elinden geldiğince çabuk ilikliyordu.

"Birinci sınıf öğrencilerinin çoğu bilgisizdir. Bırakın süreli yayınları ve akademik dergileri, kitapları nasıl bulacaklarını bile bilmiyorlar." Düz eteğini giyip fermuarını çekerken sözünü kesti.

Çorapları hâlâ üzerindeydi, bu yüzden onlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Aynaya doğru koştu ve gördüğü şey karşısında şok olmuş bir şekilde ciyakladı. "Yardım edin! Neden bana bu kadar korkunç göründüğümü söylemedin?" Rimeli biraz dağılmıştı, yanaklarından biri bütün gece Greg'e bastırıldığı için kıpkırmızıydı ve saçları tam bir felaketti.

"Bence oldukça iyi görünüyordun."

Yüzüne su sıçratırken neredeyse boğulacakmış gibi homurdandı. "Bu ya çirkin bir yalan ya da erkeklerin kadınlarını iyi sikilmiş ve bitkin görmek için duydukları sapkın bir dürtünün işareti."

Yüzünü kurularken dudağını ısırdı, yatağın görüş alanından çıktığı için mutluydu. Sanki *onun* kadını olduğunu ima ediyormuş gibi "onların kadınları" demek istememişti.

Yüzünü tekrar kontrol etti, bu kadar küçük bir hata için kendini hırpalayacak zamanı yoktu. Yüzünün bir tarafı hâlâ diğerinden daha kırmızıydı ama bunun birkaç dakika içinde geçeceğini umuyordu. Yüzü temizlenmişti ama eskisinden daha iyiydi.

Dün gece yatağa doğru çılgınca sendelerken yere düşürdüğü çantasına doğru koştu. Bir tarak alırken Greg, "Bunda sapıkça bir şey yok," dedi.

"Ne?" Karmakarışık saçlarını tararken dikkati dağılmış bir şekilde ona baktı.

"Kadınımın iyi becerildiğini görmekten zevk alıyorum," diye açıkladı.

Ağzı açık kaldı ve neredeyse giyinmek için acele etmekten vazgeçmiş bir halde ona baktı.

Yatağa uzanmış, buruşuk siyah saçları ve o nefis saat beş gölgesiyle oldukça iyi sikilmiş, tembel ve mutlu görünüyordu. Victoria onunla birlikte tekrar yatağa girme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı.

"Ne?" diye sordu, alnı şaşkınlıkla kırışarak. Belli ki "onun kadını" meselesine kadının verdiği önemin hiçbirini vermemişti.

"Yok bir şey," diye ısırdı, uzun sarı saçlarını toplayıp özensiz bir şekilde düğümledi. Tel çerçeveli gözlüklerini çantasındaki kılıfından çıkarıp taktı. Sonra takım elbisesinin ceketini çekerken aynada kendini inceledi.

"Nasıl görünüyorum?"

"Bir kütüphaneci gibi," dedi Greg gülümseyerek. "Az önce arka odada yuvarlanmış bir kütüphaneci gibi."

Ona kaşlarını çattı.

"Ve muhtemelen ayakkabılarınızı giymelisiniz," diye ekledi.

Complicated hakkında daha fazla bilgiye [buradan ulaşabilirsiniz.](#)

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. İngiliz edebiyatı alanında doktorası var ve yazmadığı zamanlarda üniversite düzeyinde İngilizce dersleri veriyor.

Ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) takma adıyla aşk romanları yazmaktadır. Claire ile iletişime geçmek isterseniz, lütfen web sitesine (clairekent.com) göz atın veya clairekent.writer@yahoo.com adresine e-posta gönderin.

Claire Kent Yazarının Diğer Kitapları

[Eşlik Eden](#)

[Kırılma İsimsiz](#)

[Vaftiz Enkarne](#)

[Yedi](#)

[Pişmanlık Yok](#)

[Karmaşıklık](#)

[Bitti](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.